

Cao Nguyên Tình Yêu

Song Châu

Bởi chứng chỉ tốt nghiệp đạt loại giỏi của Trường Đại học Nông Lâm, Thảo Dung quyết định trở lại quê mình là thành phố Đà Lạt để tìm một công việc ổn định. Cô đã tìm tới công ty Hoàng Tuấn, là công ty nổi tiếng và uy tín ở thành phố này để xin việc.

Bước đến cửa văn phòng công ty, cô nhẹ nhàng gõ cửa rồi cất giọng dịu dàng:

– Xin lỗi, tôi có thể vào được không ạ?

– Vào đi.

Đẩy nhẹ cánh cửa bước vào trong, Thảo Dung không giấu được sự bất ngờ khi thấy trên chiếc ghế của giám đốc là một thanh niên lớn hơn cô độ vài tuổi.

Anh chàng mặc chiếc áo thun bó, quần Jean xanh, mái tóc chải rẽ nhuộm vàng hoe trông có vẻ phong trần lắm.

Cái nhìn ấy chỉ thoáng qua, rồi cô gật đầu theo bản năng và nói thận trọng:

– Chào anh, tôi xin phép được gặp ông giám đốc ạ.

Với bản tính cao ngạo của mình, Hoàng Tú gằn giọng:

– Tôi là giám đốc đây. Cô cần gặp tôi có chuyện gì không?

Trong suy nghĩ của Thảo Dung chắc chắn anh chàng này không phải là giám đốc công ty:

Cô nghĩ giám đốc phải là một người đứng đắn chứ đâu có thái độ hống hách như hấn.

Suy nghĩ ấy chỉ thoáng qua, rồi Thảo Dung cố tình lặp lại:

– Tôi xin phép được gặp ông giám đốc.

Hoàng Tú gật gù rồi nói với giọng tự tin:

– Có chuyện gì nói đi, tôi sẽ giải quyết cho!

Thảo Dung mỉm cười nhìn anh:

– Anh là giám đốc à?

– Cô không tin sao? Thật đấy!

Biết mình đang bị phá, Thảo Dung rất ranh mãnh:

– Thưa anh giám đốc ... giả, cho tôi hỏi thăm ông giám đốc thật đang ở đâu?

Hoàng Tú cầm tấm bảng hiệu giám đốc trên bàn lên và gõ nhẹ xuống:

– Thấy gì không, cô bé? Có chuyện gì thì nói, anh giải quyết thỏa đáng cho.

– Thật ra, Hoàng Tú đâu có biết chuyện gì ở công ty đâu mà đòi giải quyết ...

Anh đến đây để tìm cha mình là giám đốc Hoàng Tuấn.

Thấy cô gái trẻ, dễ thương anh chọc chơi cho đỡ buồn.

Khuôn mặt xinh xắn của Thảo Dung đã lộ lên vẻ bức dọc. Không dừng lại ở đó, Hoàng Tú tiếp tục trò chơi của mình:

– Anh là giám đốc mà, em không tin sao?

Thảo Dung nghiêm nghị:

– Tôi đâu có khờ đến nỗi phải tin vào những lời nói của anh.

Hoàng Tú chậm rãi:

– Vậy em nghĩ anh làm gì trong công ty này?

Cô nói nhanh:

– Bảo vệ.

– Nếu cuộc trò chuyện thông thường mà ai hạ thấp mình như vậy thì Hoàng Tú đã nổi cáu lên rồi. Đằng này, anh còn bình thản và hơi tức cười vì chuyện này anh cố tình chọc cô ta mà.

Hoàng Tú hỏi nhỏ nhẹ:

– Em tên gì vậy, cô bé?

Đang bức dọc, thoáng nhìn qua gương mặt hắt hắt lên, cái miệng mím mím của Hoàng Tú, cô càng ghét thêm. Bây giờ bày đặt hỏi tên. Thảo Dung nổi cáu:

– Hỏi chi vậy?

Hoàng Tú tỉnh quái:

– Thì bảo vệ phải biết ai vào công ty mình chứ.

Thảo Dung đáp lại:

– Tôi chỉ nói với ông giám đốc, anh không có việc gì phải biết tên tôi.

Có lẽ anh càng khoái chí khi chọc giận được cô ta. Anh lại hỏi với giọng tình cảm:

– Em tên gì nói đi, để gặp lại anh biết mà gọi.

Một tên lạ mặt hồng hách xưng hô "anh em" ngọt quá làm Thảo Dung cảm thấy rùng mình:

– Bỏ cách xưng hô đó đi!

– Vậy thì em nói tên em đi.

Cô tròn mắt nhìn anh:

– Tôi không có tên.

Hoàng Tú cười khan:

– Vậy mai một gặp lại em, anh gọi em là cô bé họ "Vô' ... tên "Danh" nhé.

Thấy mình đuối lý với tên lẻo mép kia, cô quyết định ra về để khỏi phải đôi co với hắn. Chưa bao giờ Thảo Dung thấy mình bức tức và nổi nóng đến như vậy. Ngày đầu đi xin việc của cô kỹ sư trẻ thật là quá xui xẻo ...

Nhớ đến nụ cười và giọng đùa đùa của hắn, cô giận không thể tả ...

– Sáng hôm sau, Thảo Dung dậy rất sớm để đến công ty. Giấc ngủ đêm qua làm cô vui đi phần nào cuộc đụng độ với tên thanh niên cao ngạo đó. Lần này đến công ty thì cô gặp ngay ông giám đốc.

Thảo Dung chỉ gật đầu rồi nói với giọng dịu dàng:

– Cháu ... chào bác ạ.

Ông mỉm cười:

– Chào cháu. Mời cháu ngồi.

Cô ngồi xuống một cách ý tứ rồi nhỏ nhẹ:

– Cháu xin phép hỏi, bác có phải là giám đốc công ty Hoàng Tuấn không ạ.

– Đúng vậy. Bác là giám đốc và Hoàng Tuấn là tên của bác.

Thảo Dung giật mình vì cô đã sơ ý gọi tên ông một cách trơn tru như vậy. Cô nhanh nhậy:

– Cháu xin lỗi, cháu không cố ý.

– Không sao cháu à. Tên đặt ra để gọi trong giao tiếp mà cháu.

Qua lời nói của ông, cô thấy ông giám đốc này thật dễ chịu. Cô mỉm cười một cách nhẹ nhõm. Khi cô chưa kịp nói gì thì ông lại nói tiếp:

– Cháu tìm tôi có chuyện gì không?

Thảo Dung nhỏ nhẹ:

– Cháu vừa tốt nghiệp Đại học Nông Lâm, cháu có nguyện vọng xin về làm trong công ty của bác. Không biết công ty của bác có cần thêm nhân viên không ạ?

Ông Tuấn ngồi trầm ngâm, có lẽ ông đang suy nghĩ về lời gợi ý và câu hỏi của cô. Chưa kịp trả lời câu hỏi đó thì cô lấy từ trong cặp ra một xấp hồ sơ đặt nhẹ nhàng trước mặt ông Tuấn:

Đây là toàn bộ hồ sơ của cháu, xin bác vui lòng xem qua.

Ông lướt nhìn qua tám đơn xin việc rồi đến chứng chỉ tốt nghiệp ông nói với vẻ bất ngờ:

– Cháu tốt nghiệp loại giỏi à?

– Dạ.

– Trước khi tốt nghiệp, cháu được đi thực tập ở đâu?

– Dạ, ở một trang trại thuộc tỉnh Ninh Thuận.

Ông gật gật đầu:

– Ở đó có nhiều trang trại hơn ở đây, vì trong đó có những đồng cỏ mênh mông, thích hợp cho việc xây dựng nhiều trang trại.

Cuộc trò chuyện dừng lại rồi ông Tuấn gọi người giúp việc:

– Chị Ba ơi. Tôi có chuyện cần chị giúp đây!

– Dạ, chuyện gì vậy ông chủ?

– Tôi có khách chị làm giúp tôi hai ly nước.

– Làm nước gì ông chủ?

Ông không trả lời câu hỏi của người giúp việc mà quay sang Thảo Dung hỏi ân cần:

– Cháu dùng nước gì?

– Dạ, nước gì cũng được bác ạ.

– Thôi chị cho tôi hai lon Pepsi lạnh.

– Dạ, tôi đi lấy ngay.

– Chỉ một lát sau thì nước đã được mang đến. Ông bật nắp hai lon nước, đặt một lon trước mặt cô rồi mời thân mật:

– Uống chút nước đi cho khỏe, cháu.

– Dạ, cảm ơn bác.

Không khách sáo, Thảo Dung cầm lon nước lên uống một ngụm. Vị ngọt và cái lành lạnh của ngụm nước làm cô thấy dễ chịu. Tự nhiên Thảo Dung cảm thấy thoải mái khi đối diện với ông giám đốc đứng tuổi mà chẳng khó tánh chút nào.

Ông Hoàng Tuấn cũng uống vài ngụm nước, ông lướt nhìn lại tám chứng chỉ đang cầm trên tay rồi hỏi gặng:

– Cháu tên Thảo Dung à?

– Dạ, tên cháu là Lâm Thảo Dung.

– Cháu bảo vệ luận án tốt nghiệp với đề tài gì vậy?

- Đề tài của cháu là lai tạo giống dê bạch và bò cho nhiều sữa.
- Thế cháu có nguyện vọng vận dụng thực tế đề tài đó không?

Nghe ông Tuấn hỏi, cô cảm thấy rất phấn khởi. Cô trả lời một cách quyết tâm:

- Dạ, nếu có điều kiện, cháu cố gắng đạt được thành công từ đề tài này đây bác ạ.

Ông Tuấn gật đầu rồi nở một nụ cười hiền hòa. Trong suy nghĩ của ông, Thảo Dung không phải là một cô gái yếu đuối mà ông còn thầm thán phục tuổi trẻ đầy tâm huyết như cô. Là một sinh viên giỏi, lại rất nhiệt tình với nghề nghiệp, ông có thể hoàn toàn tin vào năng lực của cô. Nhưng ông Tuấn không nói ra điều đó mà lãng sang chuyện khác:

- Quê cháu ở đâu vậy, Thảo Dung?

Cô ngược mặt lên nhìn ông rồi chậm rãi:

- Dạ quê cháu cũng ở Đà Lạt.
 - Vậy thì quá tốt rồi. Nhà cháu gần đây không?
 - Nhà cháu ở nội thành cách đây khoảng sáu cây số.
 - Có vẻ vì bất ngờ, ông Tuấn tròn mắt:
 - Sáu cây số à? Nếu được đi làm ở đây có gì khó khăn cho cháu không?
 - Cô nhỏ nhẹ:
 - Dạ, không có gì ạ?
 - Đi làm hơi xa đấy.
 - Nếu được đi làm, cháu sẽ cố gắng.
 - Bác có ngại cháu sẽ không hoàn thành nhiệm vụ không?
 - Tôi tin ở năng lực của cháu.
 - Chuông điện thoại reo lên, ông Tuấn bước qua nhắc máy:
 - Alô, tôi Hoàng Tuấn đây.
 - Ai ô, con đây ba.
- ông sừng sốt:
- Con đang ở đâu vậy?
 - Ở thành phố Hồ Chí Minh.
 - Nghe đến đây, ông giận không thể tả:
 - Mày đi xa vậy sao không nói cho ba biết?

– Mấy đứa bạn rủ nên con đi luôn. Bây giờ con điện cho ba mẹ đừng trông.

– Thế chừng nào về?

– Dạ tuần sau.

– Ô xa nhà đi đứng e ngại rồi tranh thủ về đây.

Nói xong ông cúp máy. Bước trở lại ghế, ông lắc đầu ngao ngán rồi bực bực với Thảo Dung:

– Con trai bác đây, hai mươi lăm tuổi rồi mà chưa có nghề gì ổn định cả.

Thảo Dung nhớ lại tên thanh niên hôm qua cô nghĩ chắc hẳn là con trai ông Tuấn.

Cô tò mò:

– Bác được mấy người con?

– Chỉ có mình nó cũng đủ làm tôi với bà nhà mỗi mệt rồi.

– Bác gái làm nghề gì vậy bác?

– Bà tôi chỉ ở nhà trông nom nhà cửa thôi.

Thấy vẻ mặt hơi căng thẳng của ông, cô không dám tò mò nữa. Cô ngồi yên ắng rồi nhìn những ngón tay nhỏ nhắn của mình đan vào nhau. Cô chợt giật mình khi giọng ông Tuấn lại cất lên:

– Cháu có mấy anh em?

– Dạ, nhà chỉ có mình cháu.

Ông lại tiếp tục:

– Ba mẹ cháu làm nghề gì?

Thảo Dung thành thật:

– Ba cháu là nha sĩ, còn mẹ cháu làm giáo viên.

Ông Tuấn thắc mắc:

– Sao cháu không chọn nghề như cha mẹ, mà lại chọn nghề này.

Cô bực bực một cách hồn nhiên:

– Từ nhỏ, cháu hay được cha mẹ chở ra vùng ngoại ô chơi. Cháu rất thích nhìn những đàn bò dê gặm cỏ trên những ngọn đồi xanh biếc. Cháu muốn gần gũi chúng lắm.

– Cháu có biết về những trại chăn nuôi ở Ninh Thuận, Kon Tum không?

– Dạ, cháu thực tập ở Ninh Thuận, nên cũng có biết về những trang trại ở nơi ấy.

– Ở đó có những trang trại rất lớn, chăn nuôi theo phương thức hiện đại rất phù hợp cho việc thực hiện đề tài của cháu đây.

– Cháu chỉ muốn làm việc ở quê nhà vận dụng những hiểu biết của mình góp phần thúc đẩy ngành chăn nuôi của địa phương thêm phát triển.

Ông Tuấn mỉm cười. Cuộc nói chuyện dừng lại. Ông thoáng nhìn cô từ đầu đến chân.

Hôm nay Thảo Dung vẫn xõa tóc ngang vai, chiếc áo sơ mi trắng đồng tông với quần màu vàng nhạt, dưới chân là đôi giày quai hậu thật dễ thương. Nhìn hình thức bên ngoài cũng đủ thấy cô là người nghiêm túc trong công việc và chừng chặc trong giao tiếp. Cách nói chuyện lễ phép nhưng nhạy bén của cô chắc đã làm ông hài lòng lắm.

Ông Hoàng Tuấn là người có quá nhiều kinh nghiệm trong việc tuyển nhân viên. Chỉ hơn nửa giờ trò chuyện mà ông nắm rất rõ về cô Ông đã hài lòng về Thảo Dung một cách toàn diện.

Ông nói như khẳng định:

– Bác đồng ý nhận cháu về làm việc cho công ty của bác.

Thảo Dung mừng rỡ:

– Cháu cảm ơn bác. Bao giờ cháu được nhận việc ạ?

– Cho cháu một tuần chuẩn bị. Ngày mai tuần sau cháu trở lại nhận việc.

– Cảm ơn bác.

– Bây giờ thì cháu có thể ra về rồi đây.

Thảo Dung dụi dãi:

– Dạ, xin phép bác cháu về.

– Chào cháu.

Đạp từng vòng xe chậm chạp, Thảo Dung mỉm cười một mình. Cô vui mừng không thể tả. Được về làm việc ở quê nhà là niềm mơ ước bấy lâu nay của cô.

Ngày nhận việc đã đến Thảo Dung nôn nao trong lòng một cách khó tả.

Cô thức dậy từ rất sớm để chuẩn bị cho ngày đầu tiên đi nhận việc. Vẫn mái tóc xõa ngang vai, cô thật duyên dáng trong chiếc áo sơ mi trắng quần ống "pat" đen. Ngồi vào bàn phấn, cô thoa lên đôi môi xinh xắn của mình một ít son gió, vẽ vài nét chì lên mày. Cách trang điểm nhẹ thế này làm cho khuôn mặt cô thật xinh xắn và đôn hậu.

Bước ra phòng khách, thấy ông Thông và bà Vân đang ngồi đó, Thảo Dung bước đến:

– Ủa. Cha mẹ chưa đi làm sao?

Ông Thông chậm rãi:

– Cha mẹ đang đợi con đây.

– Dạ, có chi không ạ?

Ông Thông lại nói tiếp:

– Con đã chuẩn bị xong chưa?

– Dạ xong rồi, chạ. Bà Vân bảo với giọng trù mền:

– Uống sữa đi, mẹ đã pha sẵn cho con rồi đấy.

– Con cảm ơn mẹ.

Thảo Dung bung ly sữa vẫn còn nóng lên, cô thốt nhẹ rồi uống từng ngụm.

– Cố uống cho hết rồi hãy đi nha con.

– Dạ.

Như nắm được tâm trạng của con mình, ông Thông lại hỏi:

– Ngày đầu đi làm có cảm thấy hồi hộp không, con gái?

Cô eó gắng nói thật bình tĩnh:

– Dạ, không có gì ạ.

Ông cười xòa:

– Nói thế chứ cha biết, làm sao mà khỏi hồi hộp được.

– Con chỉ hơi hồi hộp, không biết công việc có khó khăn không?

– Không sao đâu con à. Dần dần rồi cũng sẽ quen thôi.

– Dạ.

Ông nhìn Thảo Dung rồi nói như dạy bảo:

– Vào làm việc ở công ty phải theo hướng dẫn của giám đốc nghe con.

Bà Vân tiếp lời:

– Dẫu sao con cũng mới ra trường chưa có kinh nghiệm, con cần phải học hỏi những người đi trước đấy.

Thảo Dung nũng nịu:

– Con biết rồi mà.

– Cha mẹ lo cho con lắm mới nói thế.

– Cha mẹ hãy yên tâm đi, con đã lớn rồi mà.

Ông Thông bước về phía gần Thảo Dung, vỗ nhẹ lên đầu cô:

– Cố lên nha con gái.

– Dạ.

– Thôi, sắp đến giờ rồi, để cha đưa con đi.

– Cha để con tự đi xe đạp, con đã lớn rồi tự lực được mà. Con không muốn làm phiền cha mẹ đâu.

Hai người cùng nhìn Thảo Dung rồi cười thật triu mến:

– Thôi, con đi đi.

– Dạ, thưa cha mẹ con đi.

Thảo Dung nhẹ nhàng dẫn xe xuống thêm nhà, cô chạy chậm dần ra cửa.

Ông Thông và bà Vân vẫn nhìn theo bóng dáng con gái mình.

Rồi đáng Thảo Dung dần dần xa khuất. Đến công ty, Thảo Dung nhìn đồng hồ lúc này gần bảy giờ. Dừng lại ở phòng bảo vệ cô gật đầu rồi nhỏ nhẹ:

– Xin chú cho phép cháu vào trong.

Ông cười vui vẻ:

– Cô là Thảo Dung?

– Dạ, sao chú biết tên cháu?

– Tôi nghe ông giám đốc báo. Cả tuần nay, trong công ty, ai mà không biết sắp đón nhận nhân viên mới.

Thảo Dung mỉm cười:

Hôm nay cháu đến để bắt đầu nhận việc.

– Cháu hãy đi thẳng đến cuối đường rồi rẽ phải, nơi đấy là nhà để xe đấy.

Gật đầu chào người bảo vệ rồi cô dẫn xe đi theo người chỉ dẫn của ông. Sau khi cất xe cô đi dọc theo hành lang rồi cô rẽ trái đến văn phòng công ty. Lúc đó ông giám đốc cũng vừa mới đến.

Cô gật đầu lễ phép:

– Dạ, cháu chào bác ạ.

Ông Tuấn chậm rãi:

– Chào cháu! Cháu mới đến hả?

– Dạ, cháu mới đến.

Rồi ông lại hỏi như quan tâm:

– Cháu đến bằng cách nào?

Cô thành thật:

– Dạ, cháu đến bằng xe đạp.

Ông nhìn Thảo Dung rồi nở nụ cười thông cảm:

– Đường hơi xa đấy. Đi bằng xe đạp đến, cháu có mệt không?

Là nhân viên mới, lại nhận được sự quan tâm lo lắng của ông, cô thoáng bối rối. Rồi cô cố gắng trả lời với giọng bình tĩnh:

– Dạ, không sao ạ, – Chia tay về phía bộ sa lông, ông bảo:

– Cháu hãy ngồi xuống ghế nghỉ một chút cho khỏe đã.

Đặt chiếc cặp xách tay lên bàn, ông quay trở lại ghế ngồi đối diện với cô.

Rót một tách trà, đặt trước mặt cô:

– Cháu uống trà đi.

– Dạ, cảm ơn bác.

Tính ông Tuấn dễ chịu đối với nhân viên và ông có chút quan tâm đối với cô.

Nhận biết điều đó, bao hồi hộp trong cô trước lúc đến đây đã vơi đi, cô dần dần bình tĩnh rồi trở nên mạnh dạn:

– Cháu mới đến công ty nên chưa quen công việc. Xin bác hướng dẫn cho cháu sẽ bắt đầu bằng những công việc gì ạ?

Ông bình thản:

– Cái công ty cần là sự hợp tác lâu dài của cháu. Không cần phải vội vàng thế đâu.

Ông ngừng lại một lúc rồi lại nói tiếp:

– Cháu cứ bình tĩnh, uống chút nước đi.

– Thế cháu phải bắt đầu như thế nào hả bác?

Ông nhìn Thảo Dung nói như dạy bảo:

– Trước hết, cháu phải nắm được những điều kiện thực tế của công ty chúng ta.

Dừng lại một chút rồi ông lại hỏi thêm:

– Điều quan trọng là cháu phải làm quen, tìm hiểu những đồng nghiệp cũ, tìm ở họ sự hòa đồng để tạo điều kiện tốt cho sự cộng tác lâu dài sau này.

Thảo Dung nhìn ông Tuấn, cô mỉm cười như hiểu ý:.

– Cháu rất hy vọng nhận được sự cộng tác từ các anh chị.

Ông gật đầu chắc chí rồi đứng lên nói như ra lệnh:

– Cháu hãy theo tôi?

Cô lặng lẽ bước theo ông Tuấn' dù rất ngỡ trước yêu cầu của ông. Ông Tuấn bước chậm lại đợi cô đi ngang với mình, rồi quay qua nhìn cô:

– Tôi sẽ dẫn cháu đi tham quan trang trại của công ty chúng ta.

Nghe đến đây, Thảo Dung cảm thấy vui mừng một cách khó tả. Cô rất nôn nóng được ngắm những chú bò sữa, những chú dê thật dễ thương mà cô phải gắn bó lâu dài để chăm sóc chúng. Được vào thăm trang trại là mong muốn lớn nhất của cô trước khi đến đây đó mà.

Thảo Dung ngỡ trước rất nhiều dãy trại song song nhau nằm giữa đồng cỏ xanh mênh mông bát ngát. Cô quay qua nhìn ông:

– Bây giờ chúng ta vào các dãy trại đó, được không bác?

– Được? Phía trước mặt chúng ta là những dãy trại bò sữa, còn những dãy cuối cùng bên kia là trại dê.

Thảo Dung nhanh nhay:

– Thôi, vào thăm trại bò sữa trước đi bác.

Cô nói xong, ông Tuấn bước đi trước như dẫn đường, rồi cô bước theo sau.

Cô thật thích thú khi thấy rất nhiều khung nhỏ được ngăn cách biệt hên tiếp nhau. Mỗi con bò sữa được ngăn ở mỗi khung riêng biệt. Không giấu được sự thích thú của mình, cô sờ nhẹ lên đầu con bò gần đó:

– Nó được mấy tuổi rồi bác?

– Nó được nhập từ Hà Lan về đây, gần bảy năm rồi. Lúc ấy bác chỉ nhận được mười con thôi.

Ông nhìn Thảo Dung rồi nói như yêu cầu:

– Cháu hãy lại xem cách lấy sữa kia.

Bước đến, cô chăm chú nhìn những động tác nhịp nhàng của chị công nhân đang lấy sữa. Cô cảm thấy phấn khởi lạ thường. Cùng bước theo ông Tuấn, cô cũng tham quan hết dãy trại dê cuối cùng. Cô cảm thấy mệt là người. Nhìn những đồi cỏ xanh mênh mông quanh khu trại, cô nhìn qua ông:

– Diện tích trang trại mình rộng quá hả bác?

– Vậy mới đủ lượng cỏ cho chúng chớ.

Dừng lại một lúc rồi ông nói tự tin:

Thời gian tới công ty sẽ mua thêm đất phía bên kia dãy đồi để mở rộng trang trại của chúng ta.

Cô mỉm cười nhìn ông Tuấn rồi nói thật nghiêm túc:

– Cháu rất tán phục sự phát triển của công ty chúng ta.

Ông Tuấn mỉm cười rồi nhìn cô nói như thông báo:

Trưa nay, sau giờ làm việc, bác có tổ chức buổi tiệc nhỏ đãi tất cả các anh em trong công ty thay cho buổi cơm trưa.

Thảo Dung bỡ ngỡ:

– Tiệc gì vậy bác?

Tiệc mừng công ty nhân thêm nhân viên mới.

Như hiểu được ý ông Tuấn, cô đề đặt:

– Bác làm long trọng thế, cháu thấy ngượng lắm.

Ông khoát tay:

– Cháu đừng ngượng, chỉ là một bữa ăn nhẹ thôi mà. Mục đích của bác là muốn cháu có dịp ra mắt các anh em trong công ty.

– Bác thật chu đáo quá.

– Cháu rất biết ơn sự quan tâm của bác.

Ông nhìn đồng hồ rồi nói với giọng dứt khoát:

– Thôi, sắp đến giờ rồi, chúng ta trở về đi.

– Dạ.

Nổi bước theo ông Tuấn, cô đến ngôi biệt thự sang trọng riêng của gia đình ông. Nó cách văn phòng công ty không xa lắm. Cô thật sự bất ngờ khi mọi người khá đông đúc ngồi quanh bên những chiếc bàn có bày sẵn chén ly tươm tất. Cô thoáng bối rối khi nhận biết có nhiều ánh mắt tập trung nhìn mình. Rồi cô cùng ông Tuấn đến ngồi vào bàn ở gần góc tường nơi có vài người đã ngồi trước.

Chợt có tiếng một người thanh niên vang lên:

– Chào Thảo Dung.

Cô nhìn qua theo bản năng. Thì ra là tên thanh niên hôm nọ cô đã gặp ở công ty. Nhớ lại lần gặp gỡ trước, cô còn giận hờn lắm. Cố dằn lại rồi cô nói thân thiện:

– Chào anh.

Chợt Hải Lâm hỏi dè dặt:

– Hai người quen nhau à?

– Dạ, em đã ...

Thảo Dung nói lí nhí thì bị hắt cướp lời:

– Tôi chỉ biết cô ấy từ sự giới thiệu của ba tôi đấy mà.

Phản ứng của hắn làm Thảo Dung giận không thể tả. Sao hắn không dám thừa nhận cuộc gặp gỡ hôm trước nhỉ? Phải chi hắn nói ra đã có gặp nhau rồi như cô dự định nói thì đỡ ngượng biết mấy. Thái độ của hắn chẳng mạnh mẽ chút nào.

– "Đồ hèn nhát"! Cô rửa thềm trong dạ.

Nhìn mọi người trong bàn không còn nói chuyện rộn rã nữa, ông Tuấn đứng dậy trình trọng:

– Hôm nay tôi xin đại diện công ty, tổ chức buổi tiệc nhỏ chiêu đãi các anh em.

Dừng lại một lúc rồi ông nói tiếp:

– Nhân dịp này tôi xin giới thiệu công ty chúng ta vừa nhận thêm một nhân viên mới.

– Đó là cô Thảo Dung, cô ấy vừa tốt nghiệp loại giỏi Trường Đại học Nông Lâm.

Mọi ánh mắt hướng về Thảo Dung như chờ đợi. Cô dịu dàng:

– Được làm việc cùng quý anh chị là vinh dự cho em. Em hy vọng trong quá trình làm việc quý anh chị luôn luôn cộng tác giúp đỡ cho em một cách nhiệt tình nhất.

Một tràng pháo tay giòn giã vang lên. Ông Tuấn cất giọng:

– Thôi, mời mọi người cứ tự nhiên. Tôi chúc quý vị dùng bữa thật ngon miệng.

Mọi người đã ăn uống tự nhiên chỉ có Thảo Dung là hơi dè dặt. Cô chưa quen được mọi người chú ý như thế này. Hôm nay, Thảo Dung trở thành nhân vật hơi quan trọng. Nghĩ tới đó, cô lại càng thấy ngượng không thể tả.

Hải Lâm gấp bỏ vào chén cô ít thức ăn rồi nói với giọng truyền cảm:

– Em cứ dùng tự nhiên nhé.

– Dạ, cảm ơn ...

Rồi anh mỉm cười nhanh giọng:

– Tên anh là Hải Lâm.

Hoàng Tú xen vào:

– Cô cứ tự nhiên với gia đình tôi đi. Trước lạ sau quen mà, có gì đâu mà ngại.

– Dạ.

Cô gái ngồi bên cạnh Hoàng Tú thúc nhẹ vào vai anh ta. Hành động đó làm cho Thảo Dung biết chắc hẳn họ là nhân tình của nhau.

Cô chẳng để ý gì đến hành động lúc nãy của cô ta. Nhưng với thái độ ân cần của Hoàng Tú hôm nay, cô cảm thấy có chút thiện cảm hơn ...

Nhìn qua Hoàng Tú, cô cười hồn nhiên:

– Anh cứ lo cho chị, em tự nhiên được mà.

Bà Quỳnh nhìn cô mỉm cười:

- Nó là Hoàng Tú. Hai bác chỉ có mỗi mình nó thôi.
- Dạ, cháu có nghe bác Tuấn giới thiệu về anh Tuấn rồi ạ.

Chia tay về phía cô gái ngồi cạnh Hoàng Tú, bà Quỳnh nói:

- Đây là Quế Anh thư ký của bác Tuấn đấy.

Thảo Dung tỏ vẻ thân thiện:

- Chị Quế Anh nhà gần đây không ạ.
- Nhà chị cũng gần đây thôi. Còn em?
- Nhà em ở nội thành, cách đây khoảng sáu cây số chị ạ. Có dịp em sẽ mời chị về nhà, em chơi cho biết.

Quế Anh mỉm cười:

- Em đã hứa rồi đấy nhé.

Hải Lâm nhìn cô rồi hỏi nhỏ nhẹ:

- Thế anh có được vinh dự đó như Quế Anh không?

Cô vui vẻ đáp:

- Dạ có chứ! Em mời bác Tuấn, bác Quỳnh cả anh và anh Tú nữa.

Ông Tú buột miệng:

- Thôi, mọi người cứ dùng tự nhiên đi.
- Khi nào Thảo Dung lấy chồng thì tất cả mọi người trong công ty sẽ có dịp tới nhà cô mà.

Thảo Dung thấy ngượng cứng người:

- Dạ, cháu còn nhỏ chưa có tính chuyện đó đâu bác ạ.

Bà Quỳnh tròn mắt nhìn cô:

- Đã tốt nghiệp đại học rồi mà nhỏ gì?
- Ngày xưa, hai bác lấy nhau còn nhỏ hơn cháu đấy.

Thằng Tú đùa đùa giọng chen vào:

- Ba mẹ nói vậy làm cô ấy ngượng kìa.

Hải Lâm cũng lý lẽ thêm:

- Con người ta khi lớn lên phải tính tới chuyện lập gia đình thôi có gì đâu mà ngượng.

Ông Tuấn mỉm cười đắc ý:

– Cậu Lâm nói đúng đấy.

Bỗng tiếng nhạc điện thoại vang lên, Hoàng Tú bước ra ngoài mở máy nghe:

– Alô.

– Alô ...

– Mày rảnh không Tú?

– Mày đang ở đâu vậy? Gọi cho tao có chuyện gì không?

– Tao đang ở quán Lara Disco, mày tới chơi với tao nha.

– Nhưng nhà đang có khách, chắc tao không đi được.

Thôi, tới chơi với tụi tao chút đi. Tụi nó nhắc mày nè.

– Thôi được, tao tới liền.

– Mày gọi rủ Quế Anh đi.

– Cô ta đang ở nhà tao.

– Vậy chờ cổ tới chơi luôn.

– Được rồi.

– Bye.

– Bye.

Trở lại bàn, anh nhìn Quế Anh rồi nói như yêu cầu:

– Đi Quế Anh!

Quế Anh đang ngơ ngác thì bà Quỳnh thắc mắc:

– Con định rủ Quế Anh đi đâu vậy?

Ông Tuấn tiếp lời:

– Con lại đi nữa à?

– Bạn con vừa điện thoại, con phải đi ngay.

– Ăn xong rồi đi, Quế Anh còn đang ăn mà.

– Thôi ... con không ăn nữa. Mọi người cứ tự nhiên.

– Nhưng mà con đi đâu vậy?

– Chỉ đi uống cà phê thôi mà.

Quê Anh chào mọi người rồi bước theo Hoàng Tú.

Ông bà giám đốc nhìn theo cậu quý tử của mình chỉ còn biết lắc đầu thất vọng.

Buổi tiệc đã kết thúc. Thảo Dung vào khu nhà nghỉ ngả lưng một chút thì đã đến giờ làm việc buổi chiều. Thảo Dung trở ra khu trại bò sữa, nơi cô và ông Tuấn đã đến lúc sáng.

Cứ mỗi lúc được vào thăm trang trại là tâm trạng cô cảm thấy thích thú khó tả. Cô ngắm nghía một cách say mê chú bê con đang bú mẹ, cô đưa tay vuốt nhẹ trên lưng như có một tình cảm đặc biệt với chúng.

Chợt lúc đó Hải Lâm bước đi – Được vào công ty làm rồi em phải gắn bó lâu dài với chúng đây.

– Dạ, mỗi ngày em sẽ lại thăm chú bê này.

– Ngày nào cũng đối diện chúng, em sẽ cảm thấy ngán đấy.

Cô bĩu môi:

– Không dám đâu! Em thích nó lắm.

Anh nhìn cô, cười thông cảm rồi lãng sang chuyện khác:

– Năm nay em được bao nhiêu tuổi rồi Thảo Dung?

– Dạ, hăm hai.

– Em vừa ra trường năm nay phải không?

Cô đáp một cách thật lòng:

– Em được công nhận tốt nghiệp cách nay hai tháng.

– Là con gái sao em chọn nghề này, công việc vất vả lắm đấy.

– Vì sở thích anh ạ.

Ngừng lại một chút rồi cô tròn mắt nhìn anh:

– Biết là vất vả sao anh cũng chọn nghề này vậy?

Nheo mắt một cái, rồi anh rất tinh quái:

– Con trai tụi anh cố gánh vác những nghề vất vả để nhường lại những nghề nhẹ nhàng cho tụi em.

Cô cười mím môi rồi hỏi nhỏ nhẹ:

– Có phải con trai đều tốt như vậy không anh Lâm?

Anh nhún vai một cái:

– Không hẳn là tất cả, nhưng ít nhất cũng phải có một người đấy.

Như hiểu ý anh muốn nói gì, cô tiếp lời:

– Và người đó là anh.

Nhìn Hải Lâm gật đầu mỉm cười như đồng ý rồi cô tiếp tục:

– Con gái tụi em cũng thận trọng khi nhận lòng tốt của người khác.

– Vì sao vậy?

Cô cười cười rồi bình thản:

– Có ai làm việc gì mà không có mục đích? Chẳng lẽ trên đời này có người có thừa lòng tốt vậy sao?

Anh khoát tay:

– Thì mục đích của tụi anh là gánh vác công việc nặng nhọc cho con gái tụi em mà.

Cô bĩu môi:

– Vậy hả! Vậy mà em nghĩ ...

– Cô chợt dừng lại khi có tiếng một chị công nhân vang lên:

– Chú Lâm!

– Có chuyện gì vậy chị?

Chị ta vừa nói vừa thở, hồ hởi:

– Gặp chú tôi mừng quá. ở trại có con bò hai ngày nay không tiết sữa. Chúng tôi phải cho bò con uống sữa bằng ống đấy.

– Nó ở trại nào vậy chị?

– Nó ở cuối dãy trại này bên trái. Chú hãy theo tôi?

Quay qua nhìn Thảo Dung anh bảo:

– Đi, Thảo Dung.

Cô bước lại gần, rồi nắm nhẹ cái tai của con bò mà chị công nhân vừa chỉ.

Rồi cô ấn tay nhẹ nhẹ vào hông nó mà không chút e sợ. Hành động mạnh dạn ấy lại có trong một cô gái dịu dàng như Thảo Dung, điều đó làm Hải Lâm thật sự bị bất ngờ.

Như hiểu Thảo Dung muốn làm gì, anh hỏi cô:

– Nó có bị sốt không?

– Không sốt. Hình như nó ăn không tiêu.

Anh bước tới ấn nhẹ vào hông nó, rồi quay qua hỏi chị công nhân:

– Nó ăn bình thường không chị?

– Hai ngày nay nó lười ăn lắm đấy.

Đã nắm được bệnh trạng, anh quay qua nhìn cô hỏi như thử thách:

– Theo em thì mình xử lý như thế nào?

Cô nhanh nhạy:

– Chỉ cần cho uống men tiêu hóa thì khỏi ngay.

Anh mỉm cười như đồng ý rồi quay qua chị công nhân.

– Chị cho uống men tiêu hóa mỗi ngày ba lần giùm tôi.

– Được rồi, tôi cho nó uống ngay bây giờ.

Vừa bước ra khỏi trang trại, anh quay qua nhìn Thảo Dung rồi nói nghiêm túc:

– Anh thật sự bất ngờ về em đấy.

Cô ngạc nhiên:

– Anh bất ngờ chuyện gì vậy?

– Lúc này ở trang trại nhìn những động tác của em cứ giống như người đã có nhiều tuổi nghề rồi đấy.

– Anh đã đề cao em quá nữa rồi đấy.

Hải Lâm nhún vai:

– Anh nói thật mà.

Cô bật bạch:

– Em đã có thời gian đi thực tập mà, việc tiếp xúc với chúng cũng đã quen rồi. Anh thấy cách làm việc của em thông thạo hơn lúc anh mới ra trường rất nhiều.

Thảo Dung lắc nhẹ đầu:

– Em không dám nhận những lời khen của anh đâu.

– Anh đính chính:

– Anh nghiêm túc đấy.

– Ủa! Hồi đó anh Lâm..học trường nào vậy?

– Anh cũng học Đại học Nông Lâm.

– Anh Lâm làm ở đây được bao lâu rồi?

– Được bốn năm rồi.

Cách nói chuyện cởi mở cộng với tính cách dễ gần của anh làm cho cô cảm thấy thoải mái lắm. Nếu được làm việc chung anh thì cũng thích thú. Cô cũng muốn hỏi thêm một chút về đời tư của anh nhưng cảm thấy ngượng ngùng.

Rồi cô nhìn Hải Lâm và hỏi một cách dè dặt:

– Anh có thường xuyên tiếp xúc với anh Tú không?

Anh đáp chậm rãi:

– Nó, Quế Anh và anh học chung thời trung học đấy. Nhưng anh ít gần gũi nó lắm.

Thảo Dung nhăn mặt:

– Vì sao vậy anh?

– Anh cảm thấy không hợp. Tính thẳng Tú hống hách lắm, không dễ hòa đồng với bạn bè đâu.

Dừng lại một lúc, anh xoa xoa cằm rồi nói tiếp:

– Nói về người không có mặt ở đây là không tốt, nhưng anh chỉ muốn em hiểu hơn về mọi người thôi.

Cô cười hồn nhiên:

– Anh thú nhận là mình xấu tính đấy à?

Như đã hiểu cô đang giễu cợt, anh không đáp lại mà chỉ mỉm cười.

Cô lại tò mò:

– Còn chị Quế Anh thì sao?

– Tính Quế Anh thì cũng dễ mến lắm. Cô ta là người yêu của Tú đấy.

Nhắc đến đây lòng anh như đau thắt lại.

– Anh xụ mặt xuống, ánh mắt nhìn về phía những ngọn núi xa xa như có điều gì làm anh tuyệt vọng.

Thảo Dung không nhận ra điều đó, cô vẫn vô tư:

– Vậy chị Quế Anh vừa là thư ký vừa là con dâu tương lai của bác Tuấn à?

Anh nhăn mặt:

– Con dâu tương lai à? Anh chỉ sợ mọi chuyện không diễn ra tốt đẹp thế đâu.

Thảo Dung trừng mắt:

– Sao anh lại nghĩ thế?

– Quế Anh không chịu nổi tánh ngang bướng của thẳng Tú đâu, cô cũng sẽ là người thiệt thòi mà thôi.

Thảo Dung nói như phản đối:

Em thấy lúc sáng họ cũng tình lắm mà. Đi đâu cũng có nhau vậy là vui vẻ quá rồi.

Hai người bỗng dừng lại khi thấy ông Tuấn đang tiến gần về phía họ.

Cả hai đều vui vẻ gật đầu:

– Chào chú Tuấn.

– Chào bác Tuấn.

Ông mỉm cười thoải mái:

– Chào hai đứa. Tụi cháu đang bàn chuyện gì vậy?

Hải Lâm lên tiếng:

– Dạ, tụi cháu vừa thăm trại bò xong rồi ra đây ạ.

Anh hỏi dè dặt:

– Chú Tuấn xuống trại có chuyện gì không ạ?

– Tôi tìm cháu đấy.

Sợ có mặt mình ở đây làm cho ông Tuấn và Hải Lâm khó nói chuyện, Thảo Dung buột miệng:

– Cháu xin phép trở về công ty để bác và anh Lâm tiện nói chuyện.

Ông khoát tay:

– Cháu không cần đi. Có mặt cháu ở đây lại càng tốt chứ.

– Cả hai đều hồi hộp, không biết rồi ông Tuấn sẽ nói điều gì?

Hải Lâm dè dặt:

– Có chuyện gì vậy chú Tuấn?

Ông nói điềm tĩnh:

– Tôi rút thằng Phong qua khâu lấy và bảo quản sữa. Nó sẽ quản lý và hỗ trợ công nhân khâu này đồng thời quản lý luôn quầy thuốc điều trị.

Anh ngạc nhiên:

– Vậy trông coi khu trại này chỉ còn mình cháu, làm sao mà quản lý xuê.

Ông cười xòa:

– Sao cậu nói vội vậy. Tôi điều nó đi dĩ nhiên phải điều người khác hỗ trợ cậu chứ.

– Ai vậy chú?

Ông nhìn sang Thảo Dung rồi nói như khẳng định:

– Kể từ ngày mai, Thảo Dung sẽ hỗ trợ cậu thay cho Phong.

Ông nhìn cả hai người xem có phản ứng gì không, rồi ông thận trọng hỏi:

- Tôi sắp xếp như thế có ai có ý kiến gì không?
- Đối với cháu, Phong hay Thảo Dung đều tốt cả Cháu không có ý kiến gì.

Ông quay qua Thảo Dung:

- Cháu có ý kiến gì không?
- Dạ, cháu mới vào công ty, tùy sự sắp xếp của chú. Cháu cũng không có ý kiến gì hết.
- Thôi, chúc hai cháu hợp tác để cùng hoàn thành nhiệm vụ.

Thảo Dung nhỏ nhẹ:

- Dạ, cảm ơn bác Tuấn.
- Không có chi. Tôi trở về công ty trước đây.
- Dạ.

Ông Tuấn đã bước đi trả lại không gian yên tĩnh cho hai người. Ngày đầu tiên được tiếp xúc, ít nhiều gì họ cũng để lại cho nhau những ấn tượng đẹp. Do đó quyết định của ông giám đốc lúc này làm cho cả Hải Lâm và Thảo Dung đều rất phấn khởi.

Với vẻ mặt đã tươi tỉnh hẳn lên, anh quay qua nhìn Thảo Dung rồi nói với giọng phấn khích:

- Xin chúc mừng cho sự cộng tác của chúng ta.

Thảo Dung nhìn anh một cái rồi mỉm cười yếu ớt:

- Được cộng tác với anh Thảo Dung cảm thấy phấn khởi lắm. Chỉ sợ cộng tác lâu dài rồi anh sẽ cảm thấy bực mình em thôi.

Anh trừng mắt nhìn cô:

- Sao em lại có ý nghĩ như vậy?

Cô chậm rãi:

- Kinh nghiệm em chưa có, không hỗ trợ tốt cho anh thì anh bực mình chứ sao.
- Hình như em khiêm tốn quá sức rồi đó Lâm như anh không đoán được năng lực của em vậy.

Thảo Dung không trả lời, mắt cô nhìn đăm đăm về một hướng. Cô đang tưởng tượng đến những tình huống xấu nhất trong sự hợp tác này. Chợt hơi l'ùng mình rồi cô cố trấn tĩnh vì Hải Lâm là người rất dễ dãi kia mà.

Bất gặp Thảo Dung nhìn về một hướng như bất động. Anh chợt hỏi:

- Em đang nghĩ chuyện gì vậy Thảo Dung?

Cô nói phớt lờ:

- Không có gì ạ.

Dừng lại một chút rồi cô lại hỏi thêm:

- Ủa! Nhà anh Lâm gần đây không ă?
- Gần đây thôi, anh đi làm không cần đi xe cũng được nữa.
- Vậy mỗi ngày đi làm anh Lâm đi bộ à?
- Ủ! Anh đi bộ.

Cô nhìn anh như muốn hỏi chuyện gì nhưng lại nín lặng. Cô sợ nói ra Hải Lâm sẽ phát hiện ra cái tính tò mò đó, nhất là đối diện cô bây giờ lại là một đồng nghiệp của mình.

Bất gặp thái độ bất thường ờ cô, Hải Lâm thắc mắc:

- Em định nói chuyện gì vậy?

Mặt cô như ứng đỏ lên vì ngượng. Rồi cô chống chế:

- Dạ, đâu có gì đâu.

Anh khoát tay:

- Em đừng giấu anh, có chuyện gì cứ nói có gì mà ngại.

Cô cúi mặt xuống, không dám nhìn thẳng vào anh, rồi nói lí nhí:

- Em định hỏi anh bao nhiêu tuổi?

Hải Lâm cười xòa:

- Đâu, em đoán thử xem anh bao nhiêu tuổi?
- Dạ, khoảng ba mươi tuổi.

Anh tròn mắt nhìn cô:

- Trời ơi! Bộ anh già dữ lắm hả?

Thảo Dung nói như chữa thẹn:

- Anh bảo em đoán, thì em đoán đại thôi mà.
- Anh hơn em bốn tuổi. Năm nay anh được hai mươi sáu tuổi rồi.
- Vậy chắc anh Lâm là anh lớn nhất trong nhà à?
- Ủ! Còn em.
- Ba mẹ chỉ có mình em.
- Vậy thì được cưng nhiều.

– Cung đâu em không thấy, chỉ thấy buồn chết đi được. Anh Lâm còn mấy người em?

Hai đứa học đại học ở Sài Gòn, một đứa đang học cấp ba.

– Lúc nhỏ mới sinh ra thì cha mẹ cực.

– Nhưng lớn lên rồi thì anh em sống chắc vui lắm?

Nói đến đây, Thảo Dung dừng lại cô nhìn lên đồng hồ thì đã gần hết giờ. Rồi cô quay qua nhìn anh:

– Em trở về công ty để thu xếp chuẩn bị về.

– Em cứ về đi, anh cũng chuẩn bị về thôi.

– Chào anh Lâm.

– Được rồi. Tạm biệt.

Thảo Dung bước đi, Hải Lâm cũng trở về phòng thu xếp chuẩn bị về. Mặt trời mỗi lúc mỗi Xuống gần chân núi hơn. Các cô chú công nhân đang khẩn trương lừa những đàn dê bò về trại. Cảnh hoàng hôn lại về và sắp sửa bao phủ cả cao nguyên hoang vắng.

Thảo Dung vẫn thong thả trên chiếc xe đạp về nhà. Hình như chiều nay cô cảm thấy thoải mái lắm và muốn ngắm nhìn tất cả cảnh vật hai bên đường. Cô vừa được ngắm nhìn vườn nho đang sai trái. Rồi trước mắt cô là những thảm cỏ dày đặc bao phủ trên các quả đồi. Cả một vùng cao nguyên dường như được phủ kín bằng một màu xanh mơn mơn. Thảo Dung cảm thấy thích thú lạ thường.

Rít ...

Dường như tiếng thắng xe rất gần cô. Rồi một người lên tiếng:

– Thảo Dung!

– Nhìn lại, cô nhận ra ngay đó là Quế Anh:

– Chị Quế Anh.

– Em đi làm về à? Sao hôm nay công ty nghỉ trễ vậy?

– Không ... tại em đi chậm để ngắm cảnh cho vui.

– Sáng đi làm, chiều về, vậy mỗi ngày em được ngắm cảnh đến hai lần, chắc lãng mạn lắm hả?

Cô nhìn Quế Anh, mỉm cười lắng sang chuyện khác:

– Hôm nay chị đi chơi có vui lắm không?

Quế Anh cười gượng:

– Cũng vui.

Cách trả lời của Quế Anh hình như thiếu tự nhiên, có điều gì làm cô không vui cho lắm:

Đoán được điều đó Thảo Dung không dám hỏi nữa, cô đành nín lặng.

Quế Anh nhìn Thảo Dung rồi cố gắng hồi bình tĩnh:

– Buổi chiều nay em ở công ty hay qua khu trang trại?

– Dạ, em qua trại.

– Công việc có nặng lắm không em?

– Hồi chiều này, em chỉ thăm trại bò sữa thôi. Không có gì nặng lắm đâu chị.

Cô chồm tay lấy chai nước khoáng vừa mua lúc nãy trong giỏ xe uống một ngụm rất tự nhiên rồi cô đưa qua Thảo Dung:

– Em uống một chút đi cho đã khát.

– Dạ. Cảm ơn chị.

– Đợi Thảo Dung uống chút nước rồi cô lại hỏi:

– Ủa. Mà bác Tuấn sắp xếp em vào khâu nào vậy?

Thảo Dung nói một cách thành thật:

– Dạ, em thay anh Phong hỗ trợ anh Hải Lâm chăm sóc khu trại bò sữa và dê.

Quế Anh nhướn mắt nhìn Thảo Dung:

– Em làm chung với anh Hải Lâm à.

Thái độ ngạc nhiên lạ thường của Quế Anh làm Thảo Dung hơi khựng lại.

Tại sao Quế Anh lại có thái độ ngạc nhiên như thế?

Chẳng lẽ chị ta không thích mình làm chung anh Hải Lâm? Hay hợp tác với Hải Lâm có gì không tốt cho mình? Những suy nghĩ ấy làm cô rất băn khoăn nhưng cô cố bình tĩnh nói:

– Dạ, bác Tuấn chuyển anh Phong qua khâu quản lý sữa nên bác ấy điều em thay thế.

Cô nhìn sang Quế Anh xem chị ta có phản ứng gì không rồi cô hỏi một cách dè dặt:

– Bác Tuấn sắp xếp như vậy có gì bất ổn không chị?

Quế Anh mỉm cười nhìn cô rồi nói một cách thật lòng:

– Không có gì em à. Chị cũng xin chúc mừng em đấy. Cô tròn mắt nhìn Quế Anh:

– Sao chị lại nói vậy?

– Chị nói thật lòng đấy. Chị là bạn học anh Lâm mà, chị hiểu rõ anh ta lắm.

– Dạ, em có nghe anh nói.

Quế Anh nhìn Thảo Dung rồi hỏi gặng:

– Anh có nói với em rồi à?

– Dạ. Lúc trưa anh có nói.

– Mới tiếp xúc anh ta, có lẽ em chưa hiểu hết về anh ấy. Tính anh dễ dãi và tốt bụng lắm. Em cứ yên tâm mà làm việc.

Nghe cách bộc bạch thật tình của Quế Anh, Thảo Dung cũng thâm cảm mến chị. Rồi cô cũng không ngại ngần gì mà giấu giếm suy nghĩ của mình:

– Chỉ mới ngày đầu tiên tiếp xúc với anh Lâm mà em cũng có suy nghĩ về anh ta cũng giống như chị vậy.

Quế Anh lại nói tiếp:

– Chị rất mừng cho em khi được làm chung khâu với anh Lâm. Em mới ra trường, có gặp gì khó khăn trong công việc cứ nói thẳng với anh ấy, anh sẽ giúp đỡ cho.

Thảo Dung nhìn Quế Anh với ánh mắt triu mến như tỏ vẻ cảm ơn. Rồi cô lại cất tiếng dịu dàng:

– Em rất mong mọi chuyện sẽ diễn ra như suy nghĩ của chị. Em biết anh Lâm là người rất có năng lực nhưng em sẽ thật cố gắng, em ngại làm phiền anh ấy lắm.

– Em đừng có ý nghĩ như vậy anh ấy là người rất tốt đấy.

Thảo Dung hỏi dè dặt:

– Em không biết sao chị lại hiểu rõ về anh Lâm như vậy?

Mặt Quế Anh chợt ửng đỏ vì bị Thảo Dung nhắm trúng tim đen của mình.

Cô cố gắng bình tĩnh nhưng vẫn nói một cách thiếu tự nhiên:

– Là ... là bạn học. Ngày xưa chị với anh là bạn học thời phổ thông mà.

Cử chỉ vụng về đó không qđta mắt được Thảo Dung. Nhưng cô không hiểu nổi tại sao Quế Anh có thái độ kỳ lạ vậy? Cô bắt đầu có sự nghi ngờ về mối quan hệ giữa chị ta và anh Lâm, có lẽ nó không đơn thuần là bạn học của nhau như hai người đã nói với cô.

Suy nghĩ ấy chỉ thoáng qua rồi Thảo Dung bắt sang chuyện khác:

– Nhà chị Quế Anh gần công ty không?

– Chị ở nhà của ông bà ngoại, cũng gần công ty lắm.

– Thế còn ba mẹ chị ở đâu?

– Nhà ba mẹ chị ở Bảo Lộc. Chị về đây ở với ngoại từ lúc mới vào cấp ba.

– Chắc ngoại cũng lớn tuổi rồi hả chị?

Ông bà ngoại lớn tuổi rồi. Chị mỗi ngày ngoài đi làm phải còn lo cơm nước cho ngoại nữa.

Thảo Dung cười hờn nhien:

– Chị giỏi thật đấy.

Quế Anh xoa tay:

– Nhà không còn ai hết, chị mà không làm biết để cho ai bây giờ. Vả lại, là con gái phải tập làm bếp chứ đỡ quá mà có ai thêm.

Nhìn Quế Anh một lúc rồi cô bĩu môi:

– Chị khiêm tốn quá. Chẳng phải anh Hoàng Tú lúc nào cũng kè kè bên chị à.

Thảo Dung vô tình nhắc đến Hoàng Tú khi Quế Anh đang rất giận anh ta.

Quế Anh vẫn đứng yên không nói gì. Mắt ngó mông lung. Nhưng Thảo Dung không hề biết chuyện đó. Cô lại tò mò:

– Lúc trưa em thấy chị đi cùng anh Hoàng Tú mà. sao bây giờ chị về một mình vậy?

Quế Anh trả lời một cách yếu ớt:

– Chiều rồi chị về trước một mình, anh còn ở lại với mấy người bạn.

Thảo Dung nhú mày:

– Anh để chị về trước một mình hả?

– Anh còn đang nhậu ở nhà hàng cùng mấy người bạn.

– Sao chị về trước vậy, không đợi anh về luôn?

Quế Anh lắc đầu thất vọng:

– Làm sao chị đợi được. Có khi nhậu xong, đi đến nhà người khác chơi biết chừng nào về mà đợi.

Dừng lại một chút rồi Quế Anh nói thêm:

– Bác Tuấn lo cho anh lắm đi chơi hai ba ngày mà chưa về nhà. Thấy anh như thế chị cũng chán nản quá rồi.

Thảo Dung không ngờ Hoàng Tú lại tệ hại đến như vậy. Bản tính hồng hách lại ăn chơi lêu lổng. Đã đến hăm mấy tuổi rồi mà vẫn chưa có nghề nghiệp gì ổn định cả. Cô chỉ thầm tiếc cho gia đình của anh, có bề thế như vậy mà anh không biết tận dụng mà phát triển.

Những điều đó chỉ nằm trong suy nghĩ của Thảo Dung. Cô đủ tỉnh táo để biết rằng nói điều đó trước mặt Quế Anh bây giờ chẳng khác nào thêm dầu vào lửa.

Quế Anh lặng thinh không nói thêm điều gì. Mắt nhìn đăm đăm về một hướng. Thấy vậy Thảo Dung nhắc khéo:

– Trời cũng sắp tối rồi hả chị.

– Thôi. Chị phải về lo cơm nước nữa.

- Dạ, em cũng về để cha mẹ em trông.
- Chị về đây. Ngày mai chị em mình gặp lại nha.
- Dạ.

Phía xa mặt trời đã khuất sau chân núi, chỉ còn nhìn thấy một vùng đỏ rực.

Những thảm cỏ xanh bây giờ đã sậm màu hơn vì bóng tối.

Bước qua phòng khách thì ông Thông và bà Vân đang ngồi đó. Về mặt hai người hơi nghiêm nghị vì sốt ruột.

Thảo Dung bước đến nói nhỏ nhẹ:

- Thừa cha mẹ, con mới về.

Khác với thái độ nhở nhẹ thường ngày, ông cất giọng nghiêm nghị:

- Con đi làm có chuyện gì không mà sao đến giờ này mới về đến nhà?

Cô lễ phép:

- Dạ, con xin lỗi cha mẹ. Con có gặp một chị làm chung, nói chuyện với chị ấy hơi lâu nên về trễ. Cha mẹ đừng giận con nha.

Ông Thông dịu giọng hằn lại:

- Đâu có gì mà phải giận con. Cha mẹ chờ con lâu lắm rồi đấy.

Bà Vân cất giọng nhỏ nhẹ:

- Cha mẹ sốt ruột lắm con à.
- Dạ, con biết lỗi rồi mà.

Bà Vân khoát tay:

- Thôi đi, vào trong thay đồ rửa mặt rồi trở ra ăn cơm. Mẹ đói lắm rồi nè.
- Dạ. Chờ con một chút.

Đặt chiếc giỏ vào bàn rồi cô đi vội vàng vào phòng tắm. Lúc sau cô trở ra với bộ đồ trắng có đốm bông đỏ mà cô vẫn thường mặc nó ở nhà. Trông cô dịu dàng và dễ thương lắm.

Cô trở ra phòng khách thì cha mẹ cô đã xuống nhà ăn. Sợ cha mẹ đợi lâu cô bước đi rất vội vã. Đến bàn ăn cô nhẹ nhàng kéo ghế ra và ngồi xuống gần mẹ.

Hôm nay, bà Vân chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn hơn ngày thường. Trên bàn có nhiều món rất ngon. Nào là sườn nướng, bò bít tết, khổ qua dồn thịt, gà nấu nấm, súp và có cả những lon bia nữa.

Thảo Dung nhìn món ăn tất cả trước mặt cô rồi không giấu được vẻ ngạc nhiên:

- Ủa! Sao hôm nay mẹ mua nhiều thứ quá vậy?

Bà nhìn con gái rồi mỉm cười:

– Ngày đầu tiên đi làm mẹ chuẩn bị nhiều thứ để bồi dưỡng cho con mà.

Ông Thông đùa đùa giọng:

– Thôi, ăn đi, tôi đói quá rồi.

Thảo Dung chồm người qua lấy chén rồi bới cho hai người một ít cơm và một miếng sườn rồi cô dịu dàng:

– Con mời cha mẹ ăn cơm.

– Con cứ ăn đi, mẹ tự bới được mà.

Ông Thông nhìn con gái với vẻ quan tâm:

– Hôm nay đi làm có mệt lắm không con?

– Dạ, không có gì cha ạ.

– Con có được sắp xếp công việc chưa?

– Dạ, con được giao nhiệm vụ quản lý chăm sóc ở trang trại.

Bà Vân hỏi với vẻ ngạc nhiên:

– Chỉ có mình con sao? Công việc có nặng lắm không con?

– Không mẹ à. Con hỗ trợ với anh Hải Lâm. Anh ấy làm ở công ty này bốn năm rồi.

Ông Thông lấy một lon bia bật nắp rồi rót vào ly. Uống một ngụm rồi lên tiếng:

– Em với con uống một chút đi.

– Con không uống được đâu cha à. Người ta cười chết.

Ông nói như chống chế:

– Cha đâu có bảo con uống cho say đâu.

– Uống một tí bia trong bữa ăn thì tốt lắm đấy con.

Thảo Dung nâng ly bia lên kê vào miệng.

Mùi bia nồng lên làm cơ rất khó chịu, rồi cô uống lấy một miếng. Mặt cô nhăn nhó như cắn phải quả ớt cay xè.

– Khó uống quá, cha ơi.

Hai người nhìn con gái mình rồi cười xòa. Rồi bà Vân cất giọng nhỏ nhẹ:

– Hồi đó mẹ đâu có biết uống. Cha con cứ tập hoài bây giờ mẹ uống được rồi nè.

Thảo Dung mỉm cười rồi nhìn sang ông Thông:

- Cha ăn miếng xúp đi cha, ngon lắm.
- Được rồi, con cứ ăn đi.
- Anh cũng ăn thêm đi chứ.

Uống một chút bla rồi ông hỏi chậm rãi:

- Con thấy ông giám đốc như thế nào?
- Con thấy bác Tuấn cũng dễ chịu lắm, không có khắt khe với nhân viên của mình.
- Tính bác ấy rất chừng chạc, nói chuyện chậm rãi như cha vậy đó.

Bà Vân nhú mày:

- Con khéo nịnh cha con quá há.

Cô nói như nũng nịu:

- Con nói thật mà mẹ. à? Con chưa kể cho cha mẹ nghe. Lúc trưa này ở công ty có tổ chức tiệc đón nhận con mới về công ty đấy.

Ông Thông hỏi gặng:

- Ông Tuấn chu đáo quá vậy hả con.
- Dạ, bác ấy muốn cho con được ra mắt toàn công ty.

Bà Vân nhìn cô rồi nói như phán:

- Như vậy con phải hoàn thành nhiệm vụ cho tốt đấy. Người ta quá quan tâm thì con phải nỗ lực hết mình.

Cô đáp mạnh dạn:

- Con sẽ cố gắng mẹ ạ.

Thảo Dung tìm được việc làm lại được giám đốc quan tâm điều đó làm ông Thông và bà Vân vui mừng lắm. Vì quá thương yêu cô con gái mình nên hai người không thể nào vui đi nổi bản khoăn về công việc của Thảo Dung. Ông nhìn cô rồi lại hỏi thêm:

- Con thấy mấy anh chị đồng nghiệp của con như thế nào?
- Mọi người cũng tốt lắm cha ạ.
- Vậy hả! Còn chị gì nói chuyện với con lúc chiều, nó làm gì trong công ty?
- Dạ, chị Quế Anh làm thư ký giám đốc.

Tiếng chuông cửa reo lên, mọi người nhìn nhau ngơ ngác. Rồi Thảo Dung nhanh nhẹ chạy ra mở cổng.

Cô ngỡ ngàng khi thấy đó là một người rất lạ tuổi trai cha mình. Hình như cô chưa từng được gặp ông ta. Ông nhìn Thảo Dung rồi hỏi điềm tĩnh:

– Có anh Thông ở nhà không vậy cháu?

Cô cất giọng nhỏ nhẹ:

– Dạ, cha cháu đang ở trong nhà. Cháu mời bác vào trong.

– Cảm ơn cháu.

Bước vội vã vào nhà, xuống nhà ăn rồi cô nói nhỏ nhẹ:

– Cha ơi có người cần gặp cha, bác ấy đang đợi ở phòng khách.

– Cả ba người cùng trở lên phòng khách.

Mọi người như rất vui mừng, trong cuộc gặp gỡ này. Chỉ có một mình Thảo Dung không biết vị khách đó là ai.

Ông Thông bước đến bắt tay với vị khách lúc nãy rồi chậm rãi:

– Anh Sơn khỏe hả?

Ông nói giễu cợt:

– Anh thấy tôi tới đây là khỏe rồi. Anh và chị Vân cũng khỏe hả?

– Mời anh Sơn ngồi.

– Được rồi, có gì đâu mà anh chị khách sáo, để tôi tự nhiên.

Ông Thông quay qua Thảo Dung:

– Cha có khách, con mang nước lên đi.

– Dạ.

Cô vào tủ lạnh mang ra ba lon nước ngọt. Rót vào ly, cô nhẹ nhàng đặt xuống bàn.

– Con mời cha mẹ uống nước, mời bác uống nước.

Cả ba người cùng uống nước thật vui vẻ, ông Thông bỗng cất giọng như giới thiệu:

– Đây là bác Sơn bạn học của cha ngày xưa đấy. Từ ngày cha với mẹ cưới nhau đến giờ gặp lại đấy. Còn đây là con gái tôi, nó tên Thảo Dung.

– Cháu nó cũng lớn quá rồi hả anh Thông.

– Nó vừa tốt nghiệp đại học đấy anh ạ.

Bà Vân bật bạch.

Ông Sơn nói với về hào hứng:

– Thế thì anh chị khỏe rồi. Tôi còn phải lo cho hai đứa đang học đại học ở Sài Gòn và còn một đứa đang học cấp ba nữa.

Bà Vân hỏi với về quan tâm:

– Chị ở nhà cũng khỏe hả anh Sơn?

– Cám ơn chị, vợ tôi cũng khỏe.

Thảo Dung nhìn ông rồi cô hỏi tò mò:

– Nhà bác Sơn gần đây không, mà sao hồi đó giờ không ghé thăm cha mẹ con?

Ông nhìn cô, mỉm cười rồi nói một cách thành thật:

Bác có nhà ở gần đây và có vườn cà phê ở Bảo Lộc nữa. Bác ở suốt trong đó, thỉnh thoảng mới về Đà Lạt nên không có ghé thăm được.

Thảo Dung à! Con xuống bếp chuẩn bị vài món đồ nhắm để cha và bác Sơn lai ra đi con.

– Dạ, con mang lên ngay.

Bàn tiệc đơn giản được bày ra tại phòng khách. Bà Vân cảm thấy ngồi lại không tiện:

Anh Sơn cứ ngồi chơi tự nhiên, tôi trở về phòng nghỉ ngơi một chút.

– Được rồi, chị cứ tự nhiên.

Thảo Dung cũng trở xuống nhà ăn, bàn tiệc chỉ còn lại hai người. Cụng nhẹ từng ly bia, hai người trông có vẻ thân thiện lắm.

Rồi ông Thông cất giọng:

– Công việc làm ăn của anh ở Bảo Lộc như thế nào,rồi?

Nhìn chung là tốt đẹp, tôi cũng vừa mua thêm năm hecta nữa.

– Cũng trồng cà phê hả?

– Đất ở đó thích hợp cho cà phê nên nó phát triển nhanh lắm.

– Anh có dự định đưa chị và mấy cháu về trong đó luôn không? Hay là vẫn đi đi về về như thế này?

– Không. Tôi không có dự định đó. Chờ tụi nó tốt nghiệp đại học hết rồi tôi giao cho tụi nó quản lý ở trong đó, tôi trở về đây dưỡng già.

Ông Thông cười xòa:

– Anh đã chuẩn bị một kế hoạch chu đáo vậy à Tôi thật sự nể phục anh đấy.

– Thôi, mình nâng ly đi.

Uống một chút rồi ông Sơn hỏi với vẻ quan tâm:

- Hiện giờ anh làm ở đâu vậy anh Thông?
- Tôi vẫn còn làm ở Bệnh viện Đa khoa Trung tâm.
- Còn chị Vân vẫn còn dạy hả?

Ông Thông nói với giọng ỉu xìu:

- Nghề nghiệp thì cũng phải đeo đuổi thôi.

Dừng lại một chút rồi ông nói như than thở:

- Đi suốt ngày cực lắm mà lương thì rất ít ỏi anh à.

Ông Sơn cười mỉm rồi xua tay:

- Làm công nhân viên như anh chị nhàn lắm, sau này còn được nhận lương hưu nữa.
- Còn tôi đầu óc lúc nào cũng nặng nề căng thẳng. Đôi lúc tôi cảm thấy mệt mỏi lắm anh à.

Ông Thông nói như đính chính:

- Không có nhàn rồi lắm đâu. Đôi lúc công việc cũng mệt mỏi lắm chứ.
- Nhưng có lúc anh chị còn được nghỉ ngơi. Còn tôi thì hết ngày này đến ngày nọ chẳng có lúc nào thư giãn, mệt trí lắm.

Nhướng mắt nhìn ông Sơn, rồi ông hỏi với vẻ tò mò:

- Ủa! Chị có hỗ trợ anh không?
- Tôi ở trong đó một mình, vợ tôi ở ngoài này. Mọi việc mình tôi phải gánh vác hết.

Ông Thông gật gù:

- Tôi công nhận anh cũng vất vả nhiều quá đấy chứ.

Ông Sơn nói mạnh dạn:

- Chuyện làm ăn mà, phải cố gắng mới được chứ.

Hai người lặng yên không nói nữa. Ông Sơn đưa mắt nhìn bao quát hết căn phòng.

Nhà chỉ có ba người nhưng rất rộng rãi, phòng ốc được bày trí rất sang trọng và ngăn nắp.

Ông Sơn không giấu được vẻ ngạc nhiên:

- Nhà cửa tu bổ lúc nào mà rộng rãi quá vậy?

Ông Thông nhăn trán nhh cố nhớ lại:

- À! Được gần sáu năm rồi.

– Cả gia đình chỉ có ba người, tôi thấy làm thế này là rất rộng và đẹp lắm.

Ông Thông khiêm tốn:

– Vợ chồng tôi ráng dành dụm để sửa sang lại cho sạch sẽ. Con cái lớn rồi phải làm lại nhà cửa để bạn bè nó đến chơi không chê cười.

Ông Sơn gật đầu với vẻ đồng tình:

– Tôi cũng nghĩ như anh vậy. Con đã lớn rồi, bề thế gia đình mà bi đất quá thì tội cho nó lắm. Tôi cũng cố gắng lắm để sau này tụi nó có đà mà làm ăn.

Hơi chồm người về trước, ông Thông cười khê:

– Tôi thấy anh như vậy là được rồi cố gắng làm chi nữa.

Ông Sơn cười xòa rồi khoát tay:

– Anh nói hơi quá rồi đấy. Tôi còn phải phấn đấu nhiều hơn nữa chứ.

Ông Thông đứng dậy, đi về phía cửa qua nhà ăn, ông cất giọng:

– Thảo Dung à.

Cô đang!oay hoay trong nhà ăn dọn dẹp bàn tiệc còn bỏ dở lúc này. Nghe ông gọi cô chột quay lại.

– Dạ. Có chuyện gì không cha?

– Con đem thêm cho cha chút nước đá, lấy thêm miếng mực khô nha con.

– Dạ.

Ông quay trở lại bàn ngồi đối diện với ông Sơn rồi chậm rãi:

– Ráng uống thêm ít lon nữa nha anh Sơn.

Ông Sơn mim cười:

– Được rồi, lâu gặp quá phải uống thêm nữa chứ.

– Thằng con anh năm nay chắc lớn lắm hả anh Sơn?

– Nó được hăm sáu tuổi rồi.

– Có vợ con gì chưa?

– Chưa. Nó nói còn trẻ chưa chịu lấy vợ.

– Tụi nhỏ bây giờ là vậy đó. Muốn độc thân một thời gian đi chơi cho thoải mái.

– Ngày xưa tụi mình cỡ tuổi nó thì đã có con rồi.

Dừng lại một chút rồi ông lại hỏi thêm:

– Ủa! Nó tên gì tôi quên rồi?

Nó tên Hải Lâm.

– Thảo Dung vừa bước đến, nghe nhắc đến Hải Lâm cô không bắt ngờ cho lắm. Cô cứ nghĩ đó là sự trùng hợp. Đến gần bàn, cô nói dịu dàng:

– Con mang nước đá với mực lên nè cha.

– Để xuống bàn giúp cha đi con.

Đặt các thứ xuống bàn, cô cho thêm đá vào hai ly giúp cha. Ông Thông chồm người qua lấy thêm hai lon bia nữa và rót vào ly.

Rồi nhìn qua ông Sơn:

– Thằng Hải Lâm con anh có làm gì không?

– Nó làm ở trang trại chăn nuôi Hoàng Tuấn gần nhà tôi đây.

Ông Thông ngạc nhiên:

– Nó làm ở công ty Hoàng Tuấn à?

– Vâng, nó làm ở đó được bốn năm nay rồi.

Nghe nói đến Hải Lâm lại làm ở công ty Hoàng Tuấn có lẽ Thảo Dung là người sùng sốt hơn hết. Cô cũng không nghĩ vị khách này là cha của Hải Lâm.

Đúng là một sự trùng hợp quá đổi bất ngờ.

Ông Thông lại lên tiếng:

– Thảo Dung con tôi nó cũng mới vừa xin vào làm ở công ty Hoàng Tuấn đấy.

Ông Sơn quay qua nhướng mắt nhìn Thảo Dung:

– Cháu cũng làm ở đó à?

Cô nhỏ nhẹ:

– Dạ, cháu làm ở đó.

– Thế cháu có biết Hải Lâm không?

– Dạ, cháu có biết. Bác là cha anh Hải Lâm à?

Ông Sơn không trả lời câu hỏi của cô rồi chỉ gật đầu mỉm cười. Thảo Dung bộc bạch:

– Cháu được bác Tuấn giám đốc sắp xếp vào làm chung với anh Hải Lâm.

– Thế thì tất rồi. Hai anh em cố gắng hỗ trợ nhau nha cháu.

– Dạ.

Thảo Dung chào ông rồi lặng lẽ bước đi.

– Cô cũng muốn ở lại để nói chuyện thêm về Hải Lâm nhưng cô lại ngại khi đối diện với ông. Cô bước đi nhưng không trở lại dọn dẹp bàn ăn mà vẫn còn đứng loay hoay sau màn cửa.

Ở bàn ông Thông và ông Sơn vẫn còn lai rai vài lon bia cuối cùng. Ông nhìn sang ông Thông rồi hỏi với vẻ rất ân cần:

– Cháu Dung năm nay bao nhiêu tuổi rồi anh Thông?

– Nó được hăm hai tuổi rồi, nó vừa tốt nghiệp đại học xong và vừa nhận nhiệm sở hôm nay.

– Tôi thấy cháu Dung hiền hậu, dễ thương mà lại rất chừng chặc nữa.

Ông Thông nhếch miệng cười rồi xua tay:

– Anh nói thế chứ cháu nó còn con nít lắm.

Ông Sơn lắc đầu rồi nói như phủ nhận:

– Không đâu, tôi thấy cháu Dung đã lớn khôn và đứng đắn lắm.

Ông dừng lại trầm ngâm một chút rồi buột miệng:

– Thằng Hải Lâm con tôi vẫn chưa vợ, Thảo Dung thì cũng đã lớn rồi. Hay mình tác hợp cho tụi nó, mình kết nghĩa sui gia nha anh Thông.

Thảo Dung đứng sau màn cửa và vẫn nghe rõ như in những lời ông ta nói.

Hai tiếng "tác hợp" làm cho cô ngượng không thể tả. Tự nhiên ông Sơn lại có một quyết định quá đường đột khi cô và Hải Lâm chỉ mới một lần gặp mặt.

Quyết định đó thật là vô lý.

Nghe đến đây, Thảo Dung cảm thấy bức dọc lắm, cô không muốn nghe thêm gì nữa. Rồi cô vòng qua cầu thang rồi đi lên phía phòng của mình.

Ngoài phòng khách hai người vẫn còn ngồi đó ông Thông hơi trầm ngâm một chút rồi trả lời một cách thận trọng:

- Chuyện hôn nhân quan trọng cả đời.
- Mình không ép buộc tụi nhỏ được đâu.

Ông Sơn cố thuyết phục:

- Anh cứ gả nó đi. Mình kết thông gia.
- Tôi sẽ cho tụi nó một số vốn để mở trang trại.

Ông Thông xua tay:

- Không được đâu chuyện này mình để cho tụi nó tự lựa chọn. Mình không áp đặt con cái như vậy được.

Ông Sơn đính chính:

- Anh hiểu sai ý tôi rồi, mình không áp đặt tụi nó. Nhưng tác hợp cho tụi nó thành vợ chồng thì có gì không tốt chứ.
- Tôi hiểu tánh con gái tôi lắm. Nó ngoan ngoãn, lễ phép và biết vâng lời cha mẹ nhưng chuyện này thì nó sẽ phản đối đến cùng.

Ông Sơn thở dài:

Tụi mình trở thành sui gia thì tốt biết mấy. Anh cứ nói thế thì tôi, biết nói gì bây giờ.

Vẻ thất vọng như lộ rõ trên mặt ông Sơn. Rồi ông Thông bực bạch một cách thật lòng:

- Tôi tiếc lắm. Tôi cũng không hề kén chọn cho con gái tôi đâu. Nhưng tôi nghĩ con cái lớn chuyện hôn nhân là do nó lựa chọn và quyết định. Mình đừng nên có quan niệm cổ hủ tội nghiệp tụi nó.

Ông Sơn gật đầu như đồng tình rồi nhếch miệng:

- Thôi, còn ly cuối cùng mình uống hết đi rồi nghỉ.

Uống xong, đặt ly xuống bàn rồi ông nói tiếp:

- Bây giờ tụi nó làm chung tôi hy vọng tụi nó sẽ có cơ hội tìm hiểu nhau hơn.

Ông Thông mỉm cười:

– Nếu có duyên nợ thì tại nó sẽ tìm đến nhau cần gì mà mình phải tác hợp.

Hai người cười xòa rồi ông Sơn nhìn đồng hồ và nói với về sốt ruột:

– Thôi tôi phải về, khuya lắm rồi. Hôm khác khi có dịp về Đà Lạt tôi sẽ ghé thăm anh.

Hai người cùng đứng dậy, ông Thông bước theo tiễn khách. Hai người ra đến cổng rồi cùng bắt tay nhau thay cho những lời tạm biệt.

Buổi sáng, ông Hoàng Tuấn phải tiếp hai phái đoàn đại diện cho hai công ty đến để hợp đồng mua sữa bò và dê thịt. Khi hợp đồng ký kết xong thì trời đã quá trưa, ông Tuấn ở nghỉ trưa tại văn phòng công ty mà không về nhà.

Vào giờ làm buổi chiều, ông xuống thăm khu trang trại. Ông lần lượt đi qua trại dê đầu tiên rồi đến trại dê cuối cùng. Ông cảm thấy mệt mỏi lắm.

Hôm nay qua là một ngày làm việc quá vất vả của ông giám đốc.

Khi trở về nhà thì trời đã tối. Hoàng Tú vẫn đang mê say bên giá vẽ. Ông Tuấn cảm thấy bức dọc lắm nhưng rồi ông cố dần lại:

– Con ăn cơm chiều chưa mà lại đứng đó vẽ?

Mặt vẫn nhìn thẳng vào tấm tranh đang vẽ dở, anh lên tiếng:

– Cơm chiều đã dọn sẵn rồi:

Con với mẹ chờ cha về ăn chung.

– Mẹ con đâu rồi?

– Đợi cha lâu quá mẹ trở lên phòng rồi.

– Sao con và mẹ không ăn trước, đợi cha làm gì?

Hoàng Tú quay lại nhìn ông rồi nói như trách móc:

– Cha có điện thoại về đâu. Con với mẹ đâu có biết cha về trễ thế này. Cứ ráng đợi hoài cho đến tối.

Ông Tuấn đặt nhẹ vali xuống bàn, móc cái áo veston lên giá rồi ngồi xuống sa lông.

Hoàng Tú nhìn ông rồi hỏi với vẻ tò mò:

– Ủa! Sao hôm nay cha về trễ quá vậy?

Ông đứng bật dậy:

– Con còn hỏi nữa à. Công ty biết bao là việc, giải quyết xong rồi cha mới về chứ.

Bỗng có tiếng gõ cửa, ông Tuấn lại lên tiếng:

– Vào đi.

Hải Lâm bước vào, nói với giọng nhỏ nhẹ:

– Cháu chào chú Tuấn.

Giọng ông Tuấn dịu hẳn lại:

– Ngồi ghế đi cháu.

Hải Lâm quay qua Hoàng Tú:

– Hôm nay Tú không đi chơi sao?

Hoàng Tú lạnh tanh:

– Không.

Hoàng Tú không nói gì thêm, cũng không hỏi Hải Lâm một lời nào. Có lẽ anh còn bức dọc vì thái độ của ông Tuấn. Vả lại, hai người không thích nhau vì chuyện Quế Anh mà. Rồi anh quay lại giá vẽ.

Hải Lâm cũng lặng thinh rồi bước đến ngồi đối diện với ông giám đốc.

– Hôm nay chú về sớm không?

– Chú vừa về đến một chút thì cháu đến đây.

Ông nhìn Hải Lâm rồi hỏi với vẻ quan tâm:

– Ủa! Hôm nay có chuyện gì mà cháu bảo phép để xin nghỉ vậy?

– Dạ, ba cháu điện thoại về bảo cháu phải vào Bảo Lộc để giải quyết một số công việc.

– Giải quyết xong chưa?

– Dạ, cũng ổn rồi. Cháu phải tranh thủ trở về để ngày mai còn đi làm nữa.

Đốt một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu rồi ông lại hỏi tiếp:

– Cháu đến chơi hay có việc gì mà ghé tối quá vậy? Đi đường xa về sao không nghỉ cho khỏe?

Hải Lâm nói một cách thật lòng:

– Dạ, cháu vào trọng đó nhưng rất nôn nóng trở về. Cháu muốn biết việc tiếp xúc hai công ty buổi sáng này có kết quả thế nào?

Ông cười như đắc ý:

– Cháu có sự quan tâm đến công ty như vậy là tốt lắm:

Chú rất mừng và hy vọng một người trong công ty đều có tấm lòng như vậy.

Anh nói hào hứng:

– Công ty càng phát triển thì đời sống của tụi cháu mới đi lên được chứ.

Về tươi tắn trên gương mặt ông giám đốc càng lộ rõ hơn. Những bức dọc lúc này đã với đi. Ông tiếp chuyện với Hải Lâm một cách vui vẻ và hào hứng.

Hơi chồm người về trước, Hải Lâm hỏi với vẻ sốt ruột:

– Lúc sáng tiếp xúc với các đoàn đại diện của hai công ty kết quả khả quan không chú?

Hít một hơi thuốc rồi ông nói chậm rãi:

– Phía công ty sữa họ ký hợp đồng mới, lượng sữa họ mua cũng như các hợp đồng trước.

– Họ đánh giá rất cao chất lượng sữa của trại chúng ta lắm.

Anh nhú mày:

– Thế họ có đồng ý tăng giá cho chúng ta không?

– Họ với công ty họ đang bị cạnh tranh gay gắt. Giá sữa ngoài thị trường chưa nâng được, nên họ không thể tăng giá cho chúng ta.

– Anh nói với vẻ chưa hài lòng.

– Nhưng với giá như thế này thì chúng ta không có lời.

Ông nói như đấm chính:

– Họ hứa hợp đồng sau sẽ nâng giá cho chúng ta. Cháu cứ yên tâm đi.

Anh gật gù có vẻ hài lòng rồi hỏi tiếp:

– Còn phía công ty thịt đông lạnh thì họ có tiếp tục hợp đồng không chứ?

Ông cười khẽ:

– Họ yêu cầu chúng ta bán lượng dê gấp đôi hợp đồng cũ.

– Chú trả lời họ thế nào?

Ông chậm rãi:

– Cháu biết đấy, lượng dê ở trại chúng ta không đủ để tăng gấp đôi hợp đồng.

Chú chỉ đồng ý ký với họ như hợp đồng cũ thôi.

Dừng lại một chút rồi ông lại hỏi thêm:

– Chú phải tranh thủ làm các thủ tục chuyển nhượng khu đất bên kia dãy đồi để mở rộng thêm trang trại của chúng ta.

Anh nói với vẻ hào hứng:

– Cháu cũng như các anh em trong công ty rất nôn nóng về việc mở rộng công ty.

Ông nói với giọng dứt khoát:

– Chú sẽ thực hiện điều đó trong thời gian ngắn nhất.

Ông tròn mắt nhìn Hải Lâm rồi nói giễu cợt:

– Lúc đó tôi sợ cậu và cô Thảo Dung có quản lý nổi không đó?

Anh nói như quyết tâm:

– Chú cứ yên tâm. Cháu và cô ta hứa sẽ cố gắng hết mình.

Cách nói như quyết tâm của anh làm ông Tuấn hài lòng lắm. Đối với ông, Hải Lâm và cả Thảo Dung nữa là những nhân viên mà ông chú tâm đến nhiều nhất. Họ luôn làm việc hết mình vì công ty. Ông đang có kế hoạch phát triển công ty của mình và họ luôn ủng hộ ông điều đó làm ông vui mừng lắm.

Khác hẳn với Hoàng Tú, Hải Lâm là một người rất quyết tâm với công việc.

Anh có năng lực là luôn làm việc hết mình. Khi biết công ty càng phát triển, anh lại càng phấn khởi rất nhiều.

Thấy trời đã quá tối, anh đi ra về nhưng ông Tuấn kêu anh nán lại như muốn hỏi thăm thêm chuyện gì đó. Rồi anh thắc mắc:

– Chú định hỏi thêm cháu về chuyện gì à?

– Chú muốn hỏi về Thảo Dung.

Anh tròn mắt nhìn ông Tuấn rồi hỏi với vẻ ngạc nhiên:

– Ủa! Chú muốn hỏi gì về cô ấy vậy.

Ông dè dặt:

– mấy tháng nay làm việc chung với Thảo Dung, cháu thấy cô ấy thế nào?

Anh nói một cách thật lòng:

– Cô ta hiền và làm việc chăm chỉ lắm chú à.

Ông gật gù rồi hỏi thêm:

– Cháu thấy năng lực của cô ta như thế nào?

– Cô ấy mới ra trường nhưng cũng giỏi lắm. Cháu cũng phải học hỏi ở cô ấy nhiều lắm.

Nói xong, anh nhìn ông giám đốc rồi hỏi với vẻ khó chịu:

– Chú không tin vào năng lực làm việc của Thảo Dung à?

Ông cười xoa rồi xua tay:

– Cháu hiểu sai ý chú rồi. Chú đã biết năng lực của Thảo Dung ngay từ lúc cô mới làm việc kia. Chú hỏi cháu vì cháu từng làm chung với cô ấy và xem cháu đánh giá về cô ấy thế nào thôi.

– Vậy mà cháu sợ chú nghi ngờ về khả năng làm việc của cô ta.

– Không đâu, chú có khả năng đánh giá năng lực của các nhân viên mình chứ.

Cuộc trò chuyện giữa hai người dừng lại. Hải Lâm đứng dậy chào ông Tuấn, bước đến gần Hoàng Tú. Hoàng Tú vẫn đứng vẽ, như không đề ý chuyện gì cả.

Nhưng Hải Lâm vẫn tỏ thái độ lịch sự:

– Tôi về nha Tú.

– Ừ!

Hải Lâm đã bước ra phía cửa để về, anh không cần nghĩ gì về thái độ trả lời thiếu tế nhị của Hoàng Tú. Anh đã không còn lạ gì cách nói chuyện cục mịch của Hoàng Tú đối với anh như vậy.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, ông Hoàng Tuấn không còn căng thẳng như lúc này nữa. Ông nói giọng dịu hơn:

– Tú! Con lại đây cha có chuyện muốn nói với con một chút.

Anh vẫn đứng yên bên giá vẽ và nói vọng lại:

– Cha cứ nói đi con ở đây nghe cũng được mà.

Ông tức giận không thể tả rồi cố dần lại:

– Con đừng một chút thôi, Chẳng lẽ con buộc cha lại đó để nói chuyện với con sao.

Cách nói chuyện của ông làm anh không dám chống lại nữa. Anh bước lại bàn một cách gượng ép. Ngồi đối diện với ông rồi anh buột miệng:

– Cha muốn nói gì thì cứ nói đi.

Ông nhìn Hoàng Tú rồi nói chậm rãi:

– Con đã lớn rồi, cứ đi chơi lêu lổng suốt ngày, con làm cha lo lắng. Cha không muốn con tụ tập ăn chơi như vậy nữa.

Anh nói như phản đối:

– Con lớn thì phải giao thiệp với bạn bè chứ. Cha định cấm con đi chơi sao.

– Cha không cấm con đi chơi nhưng con phải hạn chế một chút chứ. Con coi bạn bè con như thế nào, tối ngày chỉ biết tập trung ở các quán bar, vũ trường.

Chẳng có nghề nghiệp gì cả.

Hoàng Tú biện minh:

– Cha à! Bộ đi tới quán bar, vũ trường là xấu sao. Vả lại, con có đi chơi thì có ảnh hưởng gì chứ.

Ông gần giọng:

– Con nói như vậy mà nghe được à?

Ông dừng lại rồi dịu giọng:

– Cha muốn con ít đi chơi lại. Lúc buồn con vẽ, chuyện đó cha đâu có ý kiến gì.

Anh nói như khó chịu:

– Nhưng cha định giam lỏng con ở nhà để làm gì chứ.

Ông nhìn Hoàng Tú rồi nói như cô khuyát phục:

– Cha đã lớn tuổi rồi, con nên hạn chế đi chơi lại để hỗ trợ cha quản lý công ty con à.

Anh nhăn mặt:

– Con làm việc đó không được đâu.

Ông lại tiếp tục:

– Có gì mà không được hả con. Chưa quen công việc thì hơi khó khăn nhưng thời gian sau thì con sẽ làm được mà.

– Con không làm đâu, cha đừng ép con như vậy. Con không thể làm việc gì mà con không thích đâu.

Ông trầm ngâm một chút, có lẽ ông rất thất vọng với cái tính ngang bướng của Hoàng Tú. Nhưng ông quyết định không bỏ cuộc, ông tiếp tục thuyết phục anh:

– Cha không ép con đâu Tú à. Con nghĩ xem năm nay con đã hăm sáu tuổi rồi, chẳng lẽ con phải đi chơi như vậy hoài sao. Con cũng phải có công việc như bao người khác chứ. Cha muốn con đi làm là lo cho tương lai của con mà.

– Con đã lớn rồi, con tự lo tương lai cho con được. cha không cần phải lo nữa đâu.

Cách nói của ông làm ông Tuấn giận không thể tả. Ông đập tay xuống bàn:

– Tương lai của con đang nằm trong các vũ trường à?

Thấy ông Tuấn đang tức giận, anh nói với giọng nhỏ nhẹ hơn:

– Con không đến công ty được đâu cha à.

– Con có biết cái gì mà hỗ trợ cho cha.

Giọng ông cũng dịu hẳn lại:

– Không có gì khó khăn đâu. Con chỉ cần giúp cha kiểm tra số lượng bò và dê mỗi ngày thôi. Nhưng không phải một mình con đâu, còn nhiều người khác hỗ trợ nữa.

Anh cau mày:

– Trời ơi! Con đã nói là con ghét chúng lắm.

– Làm nghề này thì làm sao mà lại ghét chúng. Con nên tập gần gũi với chúng chứ.

Hoàng Tú khoát tay:

– Thôi đi cha à, con không làm được chuyện đó đâu.

Ông hơi gần giọng:

Con nghe lời cha đi, hãy đến trang trại dần dần con cũng sẽ quen thôi. Cha tin là con sẽ làm được.

Đốt một điếu thuốc, hít một hơi dài rồi ông nói tiếp:

– Con còn nhớ cô Thảo Dung không? Là con gái mà cô ta gần gũi và chăm sóc cho bò một cách thuần thục. Chẳng lẽ con không làm được như vậy sao?

So sánh với Thảo Dung làm anh hơi tự ái nhưng anh vẫn tìm cách phản đối ý định của ông:

– Nhưng cô ta được học trường lớp ra.

– Con có học gì đâu mà biết.

Ông xua tay:

– Trường lớp thì chỉ dạy cho con lý thuyết thôi. Quan trọng là sự phấn đấu của bản thân thôi. Nhưng cha không đòi hỏi con phải như cô ta, con chỉ cần hỗ trợ những việc lật vật trong trại thôi.

– Con nghĩ không cần thiết phải xuống trang trại đâu. Cha có thể thuê thêm vài người, mỗi tháng chỉ chi thêm vài triệu.

Ông mỉm cười rồi lắc đầu:

– Không đâu con à! Nếu cha muốn thuê người thêm thì cha đâu cần thuyết phục con này giờ. Cái cần là con phải xuống công ty để hỗ trợ cha mỗi ngày.

Anh đứng bật dậy và nói lớn hơn:

– Nói tới nói lui gì thì cha cũng bắt con xuống trại. Sao cha ép buộc con quá vậy?

Ông nói với giọng dứt khoát:

– Bắt đầu từ ngày mai con không được đi đâu hết mà phải đến công ty hỗ trợ với cha.

– Rất tiếc con không thể làm theo ý cha được.

Anh không nói gì thêm nữa và bước lại đứng gần bên cửa sổ, mắt nhìn đăm đăm về một hướng.

Bà Quỳnh đang trên cầu thang lầu bước xuống. Thấy hai người có vẻ lớn tiếng với nhau. Bà hỏi với vẻ sốt ruột:

– Có chuyện gì mà hai cha con nói chuyện căng thẳng quá vậy.

Ông Tuấn nói với vẻ rất giận:

– Em xem đó, ở trang trại không ai phụ anh quản lý. Nó thì hăm mấy tuổi đời rồi mà cứ đi chơi lêu lổng. Tôi bảo nó đến công ty hỗ trợ tôi thì nó nhất định không đi.

Bà quay qua Hoàng Tú:

– Sao vậy con. Ba con nói đúng đấy, con lớn rồi phải hỗ trợ cha trong việc làm ăn chứ.

Anh quay lại nhìn bà Quỳnh:

– Mẹ cũng như cha nữa rồi. Con muốn tự do. Con không thể nào mỗi ngày phải đến công ty đâu, đừng có ép buộc con mà.

– Tại sao con lại không nghe lời cha?

– Cha mẹ chỉ có mỗi mình con. Con không phụ giúp cha con thì ai sẽ làm việc đó?

Ông Tuấn quát lớn:

– Em đừng cố thuyết phục nó làm gì. Nó chẳng có nghe đâu. Nói chỉ thêm vô ích.

– Anh đừng nóng nảy như thế. Mình nói dần dần thì con nó nghe chứ gì.

Nói xong, bà quay qua Hoàng Tú:

Thôi nha Tú, con lớn rồi thì cha mẹ nói con phải nghe chứ. ở công ty công việc vất vả lắm về nhà con lại như thế này, cha con sẽ buồn lắm đấy. Con cố gắng tới công ty làm phụ cha nha con.

– Mẹ thấy đó, từ nhỏ tới giờ con có khi nào xuống trang trại đâu. Thấy bò dê là con đã ghét chúng rồi, Bây giờ lại bắt con suốt ngày ở dưới trại con không làm được đâu. Mẹ nói cha thuê thêm người hỗ trợ cha đi.

– Mẹ biết bảo con làm vậy là khó khăn cho con lắm. Nhưng con tập dần rồi cũng quen.

Ông Tuấn cũng dịu giọng trở lại:

– Thôi đi con, ngày mai xuống trại với cha. Cha sẽ dẫn con đi thăm các trại bò và dê nữa.

Anh xua tay:

– Không được đâu cha, con còn bạn bè nữa. Con xuống trại làm sao đi với tụi nó được, chẳng lẽ phải bỏ mặc tụi nó sao.

Ông nói như khó chịu:

– Con tôn trọng bạn bè con hơn lời nói của cha à? Đi chơi thì lúc nào rảnh rồi thì đi.

– Con định đi suốt ngày hoài sao, con cũng phải làm việc chứ.

– Con nói là con không làm được đâu.

– Cha đừng thuyết phục con nữa mà.

– Con phải đi làm chứ Tú. Mẹ muốn con ngày mai xuống trại phụ với cha.

Thấy Hoàng Tú lặng thinh không nói gì, ông lại tiếp tục:

– Con thấy Hải Lâm, người ta làm thuê cho công ty mình để ăn lương vậy mà lúc nào cũng quan tâm đến việc làm ăn của công ty cả Còn con thì không hề biết gì về công ty mà nó lại là của nhà mình.

Cách nói như đề cao Hải Lâm làm anh giận không thể tưởng:

– Cha lúc nào cũng coi trọng nó hơn cả con nữa à?

Ông nói như chống chế:

– Con hiểu sai ý cha rồi, cha chỉ muốn con thấy cái quyết tâm trong công việc của nó thôi.

Bà Quỳnh lên tiếng:

– Cha thương con nên mới thuyết phục, con đi làm đấy. Mẹ cha muốn con có sự kiếm sống bằng khả năng lao động của mình.

Anh đùa đùa giọng:

– Nói gì thì nói, chứ con không thể suốt ngày phải sống chung với dê với bò đâu.

– Cách nói của anh làm ông rất tức giận.

Giọng ông trở nên cứng hơn:

– Chính dê bò đã nuôi sống con đấy. Nhờ chúng mà gia đình mình mới được thế này.

Chính vì nhờ chúng mà con mới có tiền ăn chơi phung phí đó.

– Cha mẹ đừng nói nữa, con không nghe đâu Con nhất định không đi đâu hết.

Bà Quỳnh nói lớn:

– Con ngang bướng quá. Con không được nói chuyện với cha mẹ như vậy.

Ông tức đến tận cùng:

– Từ nay về sau, em không được cấp tiền cho nó nữa. Không cho nó lấy xe đi. Thử xem nó có đi chơi được nữa hay không?

– Cha đừng có dọa con. Con muốn đi thì đi, cha không được quyền cấm con như vậy.

– Tú ...

Ông quát lớn:

– Tao không ngờ lại có đứa con vô lễ như mày.

Ông đang chịu một cú sốc thật ghê gớm. Ngồi phịch xuống ghế tay dằn lên ngực rồi ông quay qua bà Quỳnh:

– Nó hư là lỗi tại em, em đã nuông chiều nó quá mức.

Bà cau mày:

– Sao anh lại đổ lỗi cho em chứ?

Bỗng chuông nhạc điện thoại của Hoàng Tú reo lên, anh lấy máy ra nhìn màn hình rồi bắt máy:

– Alô, Trúc Lam hả?

– Em đây. Anh đang ở đâu vậy anh Tú?

– Đang ở nhà.

– Ủa. Sao nay nói chuyện lạnh tanh vậy?

– Đang bị tưng.

– Vậy hả! Thôi, đi chơi với em cho đỡ buồn.

– Thôi, bữa nào rồi đi.

– Em hông biết, em đợi đó.

– Bây giờ em đang ở đâu vậy?

– Dạ, em đang ở nhà nè.

– Định rủ anh đi đâu?

Lâu quá mình không đi khiêu vũ. Mình tới vũ trường Hạ Vy nha. Anh ghé nhà rước em nha.

– Được rồi anh qua liền.

– Nhanh lên nha anh, em chờ đó.

– Được rồi.

– Bye.

– Bye.

Anh trở qua phòng lấy cái áo khoác. Thấy anh chuẩn bị đi bà Quỳnh lên tiếng:

– Con định đi đâu nữa vậy hả Tú?

– Mấy đứa bạn điện thoại tới rủ con đi chơi. Tụi nó đang đợi con.

– Con chưa ăn cơm nước gì hết sao bỏ đi như vậy? Ăn cơm rồi hãy đi con.

– Thôi, trễ rồi, con phải đi để tụi nó chờ.

Ông Tuấn quát lớn:

– Mày không đi đâu hết, ở nhà tao muốn nói chuyện với mày.

- Những chuyện gì muốn nói này giờ đã nói hết rồi. Cha không cần nói gì nữa hết con không nghe đâu.
- Mày ở nhà. Không được đi đâu hết.
- Bây giờ con muốn đi đâu mặc con. Cha không được cấm con như vậy.
- Đừng đi con Tú. - Bà Quỳnh thốt lên trong sự thất vọng.

Ông ngồi như bất động trên ghế. Ông vô cùng tức giận nhưng vẫn không cách nào cưỡng lại cái tính ngang bướng của Hoàng Tú. Thái độ lúc này của anh làm cho ông vô cùng tuyệt vọng.

Hoàng Tú vẫn bước đi và không nói thêm câu nào. Anh ngồi lên chiếc SH rồi rú ga vọt nhanh ra khỏi cổng và mất hút. Mặc cho bà Quỳnh nhìn theo ngơ ngác và ông Tuấn ngồi yên chết lặng.

Thảo Dung vẫn thong thả trên chiếc xe đạp về nhà. Hình như chiều nay cô cảm thấy thoải mái lắm và muốn ngắm nhìn tất cả cảnh vật hai bên đường. Cô vừa được ngắm nhìn vườn nho đang sai trái. Rồi trước mắt cô là những thảm cỏ dày đặc bao phủ trên các quả đồi. Cả một vùng cao nguyên dường như được phủ kín bằng một màu xanh mơn mơn. Thảo Dung cảm thấy thích thú lạ thường.

Rít ...

Dường như tiếng thắng xe rất gần cô. Rồi một người lên tiếng:

- Thảo Dung!
- Nhìn lại, cô nhận ra ngay đó là Quế Anh:
- Chị Quế Anh.
- Em đi làm về à? Sao hôm nay công ty nghỉ trễ vậy?
- Không ... tại em đi chậm để ngắm cảnh cho vui.
- Sáng đi làm, chiều về, vậy mỗi ngày em được ngắm cảnh đến hai lần, chắc lãng mạn lắm hả?

Cô nhìn Quế Anh, mỉm cười lãng sang chuyện khác:

- Hôm nay chị đi chơi có vui lắm không?

Quế Anh cười gượng:

- Cũng vui.

Cách trả lời của Quế Anh hình như thiếu tự nhiên, có điều gì làm cô không vui cho lắm:

Đoán được điều đó Thảo Dung không dám hỏi nữa, cô đành nín lặng.

Quế Anh nhìn Thảo Dung rồi cố gắng hỏi bình tĩnh:

- Buổi chiều nay em ở công ty hay qua khu trang trại?
- Dạ, em qua trại.

– Công việc có nặng lắm không em?

– Hồi chiều này, em chỉ thăm trại bò sữa thôi. Không có gì nặng lắm đâu chị.

Cô chồm tay lấy chai nước khoáng vừa mua lúc nãy trong giỏ xe uống một ngụm rất tự nhiên rồi cô đưa qua Thảo Dung:

– Em uống một chút đi cho đã khát.

– Dạ. Cảm ơn chị.

– Đợi Thảo Dung uống chút nước rồi cô lại hỏi:

– Ủa. Mà bác Tuấn sắp xếp em vào khâu nào vậy?

Thảo Dung nói một cách thành thật:

– Dạ, em thay anh Phong hỗ trợ anh Hải Lâm chăm sóc khu trại bò sữa và dê.

Quế Anh nhướn mắt nhìn Thảo Dung:

– Em làm chung với anh Hải Lâm à.

Thái độ ngạc nhiên lạ thường của Quế Anh làm Thảo Dung hơi khựng lại.

Tại sao Quế Anh lại có thái độ ngạc nhiên như thế?

Chẳng lẽ chị ta không thích mình làm chung anh Hải Lâm? Hay hợp tác với Hải Lâm có gì không tốt cho mình? Những suy nghĩ ấy làm cô rất băn khoăn nhưng cô cố bình tĩnh nói:

– Dạ, bác Tuấn chuyển anh Phong qua khâu quản lý sữa nên bác ấy điều em thay thế.

Cô nhìn sang Quế Anh xem chị ta có phản ứng gì không rồi cô hỏi một cách dè dặt:

– Bác Tuấn sắp xếp như vậy có gì bất ổn không chị?

Quế Anh mỉm cười nhìn cô rồi nói một cách thật lòng:

– Không có gì em à. Chị cũng xin chúc mừng em đấy. Cô tròn mắt nhìn Quế Anh:

– Sao chị lại nói vậy?

– Chị nói thật lòng đấy. Chị là bạn học anh Lâm mà, chị hiểu rõ anh ta lắm.

– Dạ, em có nghe anh nói.

Quế Anh nhìn Thảo Dung rồi hỏi gặng:

– Anh có nói với em rồi à?

– Dạ. Lúc trưa anh có nói.

– Mới tiếp xúc anh ta, có lẽ em chưa hiểu hết về anh ấy. Tính anh dễ dãi và tốt bụng lắm. Em cứ yên tâm mà làm việc.

Nghe cách bộc bạch thật tình của Quế Anh, Thảo Dung cũng thâm cảm mến chị. Rồi cô cũng không ngại ngần gì mà giấu giếm suy nghĩ của mình:

– Chỉ mới ngày đầu tiên tiếp xúc với anh Lâm mà em cũng có suy nghĩ về anh ta cũng giống như chị vậy.

Quế Anh lại nói tiếp:

– Chị rất mừng cho em khi được làm chung khâu với anh Lâm. Em mới ra trường, có gặp gì khó khăn trong công việc cứ nói thẳng với anh ấy, anh sẽ giúp đỡ cho.

Thảo Dung nhìn Quế Anh với ánh mắt triu mến như tỏ vẻ cảm ơn. Rồi cô lại cất tiếng dịu dàng:

– Em rất mong mọi chuyện sẽ diễn ra như suy nghĩ của chị. Em biết anh Lâm là người rất có năng lực nhưng em sẽ thật cố gắng, em ngại làm phiền anh ấy lắm.

– Em đừng có ý nghĩ như vậy anh ấy là người rất tốt đấy.

Thảo Dung hỏi dè dặt:

– Em không biết sao chị lại hiểu rõ về anh Lâm như vậy?

Mặt Quế Anh chợt ửng đỏ vì bị Thảo Dung nhắm trúng tim đen của mình.

Cô cố gắng bình tĩnh nhưng vẫn nói một cách thiếu tự nhiên:

– Là ... là bạn học. Ngày xưa chị với anh là bạn học thời phổ thông mà.

Cử chỉ vụng về đó không qđta mắt được Thảo Dung. Nhưng cô không hiểu nổi tại sao Quế Anh có thái độ kỳ lạ vậy? Cô bắt đầu có sự nghi ngờ về mối quan hệ giữa chị ta và anh Lâm, có lẽ nó không đơn thuần là bạn học của nhau như hai người đã nói với cô.

Suy nghĩ ấy chỉ thoáng qua rồi Thảo Dung bắt sang chuyện khác:

– Nhà chị Quế Anh gần công ty không?

– Chị ở nhà của ông bà ngoại, cũng gần công ty lắm.

– Thế còn ba mẹ chị ở đâu?

– Nhà ba mẹ chị ở Bảo Lộc. Chị về đây ở với ngoại từ lúc mới vào cấp ba.

– Chắc ngoại cũng lớn tuổi rồi hả chị?

Ông bà ngoại lớn tuổi rồi. Chị mỗi ngày ngoài đi làm phải còn lo cơm nước cho ngoại nữa.

Thảo Dung cười hồn nhiên:

– Chị giỏi thật đấy.

Quế Anh xua tay:

– Nhà không còn ai hết, chị mà không làm biết để cho ai bây giờ. Vả lại, là con gái phải tập làm bếp chứ đỡ quá mà có ai thêm.

Nhìn Quế Anh một lúc rồi cô bĩu môi:

– Chị khiêm tốn quá. Chẳng phải anh Hoàng Tú lúc nào cũng kè kè bên chị à.

Thảo Dung vô tình nhắc đến Hoàng Tú khi Quế Anh đang rất giận anh ta.

Quế Anh vẫn đứng yên không nói gì. Mắt ngó mông lung. Nhưng Thảo Dung không hề biết chuyện đó. Cô lại tò mò:

– Lúc trưa em thấy chị đi cùng anh Hoàng Tú mà. sao bây giờ chị về một mình vậy?

Quế Anh trả lời một cách yếu ớt:

– Chiều rồi chị về trước một mình, anh còn ở lại với mấy người bạn.

Thảo Dung nhú mày:

– Anh để chị về trước một mình hả?

– Anh còn đang nhậu ở nhà hàng cùng mấy người bạn.

– Sao chị về trước vậy, không đợi anh về luôn?

Quế Anh lắc đầu thất vọng:

– Làm sao chị đợi được. Có khi nhậu xong, đi đến nhà người khác chơi biết chừng nào về mà đợi.

Dừng lại một chút rồi Quế Anh nói thêm:

– Bác Tuấn lo cho anh lắm đi chơi hai ba ngày mà chưa về nhà. Thấy anh như thế chị cũng chán nản quá rồi.

Thảo Dung không ngờ Hoàng Tú lại tệ hại đến như vậy. Bản tính hồng hách lại ăn chơi lêu lổng. Đã đến hăm mấy tuổi rồi mà vẫn chưa có nghề nghiệp gì ổn định cả. Cô chỉ thầm tiếc cho gia đình của anh, có bề thế như vậy mà anh không biết tận dụng mà phát triển.

Những điều đó chỉ nằm trong suy nghĩ của Thảo Dung. Cô đủ tinh táo để biết rằng nói điều đó trước mặt Quế Anh bây giờ chẳng khác nào thêm dầu vào lửa.

Quế Anh lặng thinh không nói thêm điều gì. Mắt nhìn đăm đăm về một hướng. Thấy vậy Thảo Dung nhắc khéo:

– Trời cũng sắp tối rồi hả chị.

– Thôi. Chị phải về lo cơm nước nữa.

– Dạ, em cũng về để cha mẹ em trông.

– Chị về đây. Ngày mai chị em mình gặp lại nha.

– Dạ.

Phía xa mặt trời đã khuất sau chân núi, chỉ còn nhìn thấy một vùng đỏ rực.

Những thảm cỏ xanh bây giờ đã sậm màu hơn vì bóng tối.

Bước qua phòng khách thì ông Thông và bà Vân đang ngồi đó. Về mặt hai người hơi nghiêm nghị vì sốt ruột.

Thảo Dung bước đến nói nhỏ nhẹ:

– Thừa cha mẹ, con mới về.

Khác với thái độ nhỏ nhẹ thường ngày, ông cất giọng nghiêm nghị:

– Con đi làm có chuyện gì không mà sao đến giờ này mới về đến nhà?

Cô lễ phép:

– Dạ, con xin lỗi cha mẹ. Con có gặp một chị làm chung, nói chuyện với chị ấy hơi lâu nên về trễ. Cha mẹ đừng giận con nha.

Ông Thông dịu giọng hẳn lại:

– Đâu có gì mà phải giận con. Cha mẹ chờ con lâu lắm rồi đây.

Bà Vân cất giọng nhỏ nhẹ:

– Cha mẹ sốt ruột lắm con à.

– Dạ, con biết lỗi rồi mà.

Bà Vân khoát tay:

– Thôi đi, vào trong thay đồ rửa mặt rồi trở ra ăn cơm. Mẹ đói lắm rồi nè.

– Dạ. Chờ con một chút.

Đặt chiếc giỏ vào bàn rồi cô đi vội vàng vào phòng tắm. Lúc sau cô trở ra với bộ đồ trắng có đốm bông đỏ mà cô vẫn thường mặc nó ở nhà. Trông cô dịu dàng và dễ thương lắm.

Cô trở ra phòng khách thì cha mẹ cô đã xuống nhà ăn. Sợ cha mẹ đợi lâu cô bước đi rất vội vã. Đến bàn ăn cô nhẹ nhàng kéo ghế ra và ngồi xuống gần mẹ.

Hôm nay, bà Vân chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn hơn ngày thường. Trên bàn có nhiều món rất ngon. Nào là sườn nướng, bò bít tết, khổ qua dồn thịt, gà nấu nấm, súp và có cả những lon bia nữa.

Thảo Dung nhìn món ăn tất cả trước mặt cô rồi không giấu được vẻ ngạc nhiên:

– Ủa! Sao hôm nay mẹ mua nhiều thứ quá vậy?

Bà nhìn con gái rồi mỉm cười:

– Ngày đầu tiên đi làm mẹ chuẩn bị nhiều thứ để bồi dưỡng cho con mà.

Ông Thông đùa đùa giọng:

– Thôi, ăn đi, tôi đói quá rồi.

Thảo Dung chồm người qua lấy chén rồi bới cho hai người một ít cơm và một miếng sườn rồi cô dịu dàng:

– Con mời cha mẹ ăn cơm.

– Con cứ ăn đi, mẹ tự bới được mà.

Ông Thông nhìn con gái với vẻ quan tâm:

– Hôm nay đi làm có mệt lắm không con?

– Dạ, không có gì cha ạ.

– Con có được sắp xếp công việc chưa?

– Dạ, con được giao nhiệm vụ quản lý chăm sóc ở trang trại.

Bà Vân hỏi với vẻ ngạc nhiên:

– Chỉ có mình con sao? Công việc có nặng lắm không con?

– Không mẹ à. Con hỗ trợ với anh Hải Lâm. Anh ấy làm ở công ty này bốn năm rồi.

Ông Thông lấy một lon bia bật nắp rồi rót vào ly. Uống một ngụm rồi lên tiếng:

– Em với con uống một chút đi.

– Con không uống được đâu cha à. Người ta cười chết.

Ông nói như chống chế:

– Cha đâu có bảo con uống cho say đâu.

– Uống một tí bia trong bữa ăn thì tốt lắm đấy con.

Thảo Dung nâng ly bia lên kê vào miệng.

Mùi bia nồng lên làm cơ rất khó chịu, rồi cố uống lấy một miếng. Mặt cô nhăn nhó như cắn phải quả ớt cay xè.

– Khó uống quá, cha ơi.

Hai người nhìn con gái mình rồi cười xòa. Rồi bà Vân cất giọng nhỏ nhẹ:

– Hồi đó mẹ đâu có biết uống. Cha con cứ tập hoài bây giờ mẹ uống được rồi nè.

Thảo Dung mỉm cười rồi nhìn sang ông Thông:

– Cha ăn miếng xúp đi cha, ngon lắm.

– Được rồi, con cứ ăn đi.

– Anh cũng ăn thêm đi chứ.

Uống một chút bla rồi ông hỏi chậm rãi:

– Con thấy ông giám đốc như thế nào?

- Con thấy bác Tuấn cũng dễ chịu lắm, không có khắt khe với nhân viên của mình.
- Tính bác ấy rất chừng mực, nói chuyện chậm rãi như cha vậy đó.

Bà Vân nhíu mày:

- Con khéo nịnh cha con quá hả.

Cô nói như nũng nịu:

- Con nói thật mà mẹ. à? Con chưa kể cho cha mẹ nghe. Lúc trưa này ở công ty có tổ chức tiệc đón nhận con mới về công ty đấy.

Ông Thông hỏi gặng:

- Ông Tuấn chu đáo quá vậy hả con.
- Dạ, bác ấy muốn cho con được ra mắt toàn công ty.

Bà Vân nhìn cô rồi nói như phán:

- Như vậy con phải hoàn thành nhiệm vụ cho tốt đấy. Người ta quá quan tâm thì con phải nỗ lực hết mình.

Cô đáp mạnh dạn:

- Con sẽ cố gắng mẹ ạ.

Thảo Dung tìm được việc làm lại được giám đốc quan tâm điều đó làm ông Thông và bà Vân vui mừng lắm. Vì quá thương yêu cô con gái mình nên hai người không thể nào vui đi nổi bản khoăn về công việc của Thảo Dung. Ông nhìn cô rồi lại hỏi thêm:

- Con thấy mấy anh chị đồng nghiệp của con như thế nào?
- Mọi người cũng tốt lắm cha ạ.
- Vậy hả! Còn chị gì nói chuyện với con lúc chiều, nó làm gì trong công ty?
- Dạ, chị Quế Anh làm thư ký giám đốc.

Tiếng chuông cửa reo lên, mọi người nhìn nhau ngơ ngác. Rồi Thảo Dung nhanh nhẹ chạy ra mở cửa.

Cô ngỡ ngàng khi thấy đó là một người rất lạ tuổi trạc cha mình. Hình như cô chưa từng được gặp ông ta. Ông nhìn Thảo Dung rồi hỏi điềm tĩnh:

- Có anh Thông ở nhà không vậy cháu?

Cô cất giọng nhỏ nhẹ:

- Dạ, cha cháu đang ở trong nhà. Cháu mời bác vào trong.
- Cảm ơn cháu.

Bước vội vã vào nhà, xuống nhà ăn rồi cô nói nhỏ nhẹ:

- Cha ơi có người cần gặp cha, bác ấy đang đợi ở phòng khách.
- Cả ba người cùng trở lên phòng khách.

Mọi người như rất vui mừng, trong cuộc gặp gỡ này. Chỉ có một mình Thảo Dung không biết vị khách đó là ai.

Ông Thông bước đến bắt tay với vị khách lúc nãy rồi chậm rãi:

- Anh Sơn khỏe hả?

Ông nói giễu cợt:

- Anh thấy tôi tới đây là khỏe rồi. Anh và chị Vân cũng khỏe hả?
- Mời anh Sơn ngồi.
- Được rồi, có gì đâu mà anh chị khách sáo, để tôi tự nhiên.

Ông Thông quay qua Thảo Dung:

- Cha có khách, con mang nước lên đi.
- Dạ.

Cô vào tủ lạnh mang ra ba lon nước ngọt. Rót vào ly, cô nhẹ nhàng đặt xuống bàn.

- Con mời cha mẹ uống nước, mời bác uống nước.

Cả ba người cùng uống nước thật vui vẻ, ông Thông bỗng cất giọng như giới thiệu:

- Đây là bác Sơn bạn học của cha ngày xưa đây. Từ ngày cha với mẹ cưới nhau đến giờ gặp lại đây. Còn đây là con gái tôi, nó tên Thảo Dung.
- Cháu nó cũng lớn quá rồi hả anh Thông.
- Nó vừa tốt nghiệp đại học đây anh ạ.

Bà Vân bật bạch.

Ông Sơn nói với vẻ hào hứng:

- Thế thì anh chị khỏe rồi. Tôi còn phải lo cho hai đứa đang học đại học ở Sài Gòn và còn một đứa đang học cấp ba nữa.

Bà Vân hỏi với vẻ quan tâm:

- Chị ở nhà cũng khỏe hả anh Sơn?
- Cám ơn chị, vợ tôi cũng khỏe.

Thảo Dung nhìn ông rồi cô hỏi tò mò:

– Nhà bác Sơn gần đây không, mà sao hồi đó giờ không ghé thăm cha mẹ con?

Ông nhìn cô, mỉm cười rồi nói một cách thành thật:

Bác có nhà ở gần đây và có vườn cà phê ở Bảo Lộc nữa. Bác ở suốt trong đó, thỉnh thoảng mới về Đà Lạt nên không có ghé thăm được.

Thảo Dung à! Con xuống bếp chuẩn bị vài món đồ nhắm để cha và bác Sơn lai ra đi con.

– Dạ, con mang lên ngay.

Bàn tiệc đơn giản được bày ra tại phòng khách. Bà Vân cảm thấy ngồi lại không tiện:

Anh Sơn cứ ngồi chơi tự nhiên, tôi trở về phòng nghỉ ngơi một chút.

– Được rồi, chị cứ tự nhiên.

Thảo Dung cũng trở xuống nhà ăn, bàn tiệc chỉ còn lại hai người. Cụng nhẹ từng ly bia, hai người trông có vẻ thân thiện lắm.

Rồi ông Thông cất giọng:

– Công việc làm ăn của anh ở Bảo Lộc như thế nào, rồi?

Nhìn chung là tốt đẹp, tôi cũng vừa mua thêm năm hecta nữa.

– Cũng trồng cà phê hả?

– Đất ở đó thích hợp cho cà phê nên nó phát triển nhanh lắm.

– Anh có dự định đưa chị và mấy cháu về trong đó luôn không? Hay là vẫn đi đi về về như thế này?

– Không. Tôi không có dự định đó. Chờ tụi nó tốt nghiệp đại học hết rồi tôi giao cho tụi nó quản lý ở trong đó, tôi trở về đây dưỡng già.

Ông Thông cười xòa:

– Anh đã chuẩn bị một kế hoạch chu đáo vậy à Tôi thật sự nể phục anh đấy.

– Thôi, mình nâng ly đi.

Uống một chút rồi ông Sơn hỏi với vẻ quan tâm:

– Hiện giờ anh làm ở đâu vậy anh Thông?

– Tôi vẫn còn làm ở Bệnh viện Đa khoa Trung tâm.

– Còn chị Vân vẫn còn dạy hả?

Ông Thông nói với giọng ỉu xìu:

– Nghề nghiệp thì cũng phải đeo đuổi thôi.

Dừng lại một chút rồi ông nói như than thở:

– Đi suốt ngày cực lắm mà lương thì rất ít ỏi anh à.

Ông Sơn cười mỉm rồi xua tay:

- Làm công nhân viên như anh chị nhàn lắm, sau này còn được nhận lương hưu nữa.
- Còn tôi đầu óc lúc nào cũng nặng nề căng thẳng. Đôi lúc tôi cảm thấy mệt mỏi lắm anh à.

Ông Thông nói như đĩnh chính:

- Không có nhàn rồi lắm đâu. Đôi lúc công việc cũng mệt mỏi lắm chứ.
- Nhưng có lúc anh chị còn được nghỉ ngơi. Còn tôi thì hết ngày này đến ngày nọ chẳng có lúc nào thư giãn, mệt trí lắm.

Nhướng mắt nhìn ông Sơn, rồi ông hỏi với vẻ tò mò:

- Ủa! Chị có hỗ trợ anh không?
- Tôi ở trong đó một mình, vợ tôi ở ngoài này. Mọi việc mình tôi phải gánh vác hết.

Ông Thông gật gù:

- Tôi công nhận anh cũng vất vả nhiều quá đấy chứ.

Ông Sơn nói mạnh dạn:

- Chuyện làm ăn mà, phải cố gắng mới được chứ.

Hai người lặng yên không nói nữa. Ông Sơn đưa mắt nhìn bao quát hết căn phòng.

Nhà chỉ có ba người nhưng rất rộng rãi, phòng ốc được bày trí rất sang trọng và ngăn nắp.

Ông Sơn không giấu được vẻ ngạc nhiên:

- Nhà cửa tu bổ lúc nào mà rộng rãi quá vậy?

Ông Thông nhăn trán nhh cố nhớ lại:

- À! Được gần sáu năm rồi.
- Cả gia đình chỉ có ba người, tôi thấy làm thế này là rất rộng và đẹp lắm.

Ông Thông khiêm tốn:

- Vợ chồng tôi ráng dành dụm để sửa sang lại cho sạch sẽ. Con cái lớn rồi phải làm lại nhà cửa để bạn bè nó đến chơi không chê cười.

Ông Sơn gật đầu với vẻ đồng tình:

- Tôi cũng nghĩ như anh vậy. Con đã lớn rồi, bề thế gia đình mà bi đát quá thì tội cho nó lắm. Tôi cũng cố gắng lắm để sau này tụi nó có đà mà làm ăn.

Hơi chồm người về trước, ông Thông cười khẽ:

– Tôi thấy anh như vậy là được rồi cố gắng làm chi nữa.

Ông Sơn cười xòa rồi khoát tay:

– Anh nói hơi quá rồi đấy. Tôi còn phải phấn đấu nhiều hơn nữa chứ.

Ông Thông đứng dậy, đi về phía cửa qua nhà ăn, ông cất giọng:

– Thảo Dung à.

Cô đang!oay hoay trong nhà ăn dọn dẹp bàn tiệc còn bỏ dở lúc này. Nghe ông gọi cô chợt quay lại.

– Dạ. Có chuyện gì không cha?

– Con đem thêm cho cha chút nước đá, lấy thêm miếng mực khô nha con.

– Dạ.

Ông quay trở lại bàn ngồi đối diện với ông Sơn rồi chậm rãi:

– Ráng uống thêm ít lon nữa nha anh Sơn.

Ông Sơn mỉm cười:

– Được rồi, lâu gặp quá phải uống thêm nữa chứ.

– Thằng con anh năm nay chắc lớn lắm hả anh Sơn?

– Nó được hăm sáu tuổi rồi.

– Có vợ con gì chưa?

– Chưa. Nó nói còn trẻ chưa chịu lấy vợ.

– Tụi nhỏ bây giờ là vậy đó. Muốn độc thân một thời gian đi chơi cho thoải mái.

– Ngày xưa tụi mình cỡ tuổi nó thì đã có con rồi.

Dừng lại một chút rồi ông lại hỏi thêm:

– Ủa! Nó tên gì tôi quên rồi?

Nó tên Hải Lâm.

– Thảo Dung vừa bước đến, nghe nhắc đến Hải Lâm cô không bắt ngờ cho lắm. Cô cứ nghĩ đó là sự trùng hợp. Đến gần bàn, cô nói dịu dàng:

– Con mang nước đá với mực lên nè cha.

– Để xuống bàn giúp cha đi con.

Đặt các thứ xuống bàn, cô cho thêm đá vào hai ly giúp cha. Ông Thông chồm người qua lấy thêm hai lon bia nữa và rót vào ly.

Rồi nhìn qua ông Sơn:

- Thăng Hải Lâm con anh có làm gì không?
- Nó làm ở trang trại chăn nuôi Hoàng Tuấn gần nhà tôi đấy.

Ông Thông ngạc nhiên:

- Nó làm ở công ty Hoàng Tuấn à?
- Vâng, nó làm ở đó được bốn năm nay rồi.

Nghe nói đến Hải Lâm lại làm ở công ty Hoàng Tuấn có lẽ Thảo Dung là người sùng sốt hơn hết. Cô cũng không nghĩ vị khách này là cha của Hải Lâm.

Đúng là một sự trùng hợp quá đổi bất ngờ.

Ông Thông lại lên tiếng:

- Thảo Dung con tôi nó cũng mới vừa xin vào làm ở công ty Hoàng Tuấn đấy.

Ông Sơn quay qua nhướn mắt nhìn Thảo Dung:

- Cháu cũng làm ở đó à?

Cô nhỏ nhẹ:

- Dạ, cháu làm ở đó.
- Thế cháu có biết Hải Lâm không?
- Dạ, cháu có biết. Bác là cha anh Hải Lâm à?

Ông Sơn không trả lời câu hỏi của cô rồi chỉ gật đầu mỉm cười. Thảo Dung bộc bạch:

- Cháu được bác Tuấn giám đốc sắp xếp vào làm chung với anh Hải Lâm.
- Thế thì tất rồi. Hai anh em cố gắng hỗ trợ nhau nha cháu.
- Dạ.

Thảo Dung chào ông rồi lặng lẽ bước đi.

– Cô cũng muốn ở lại để nói chuyện thêm về Hải Lâm nhưng cô lại ngại khi đối diện với ông. Cô bước đi nhưng không trở lại dọn dẹp bàn ăn mà vẫn còn đứng loay hoay sau màn cửa.

Ở bàn ông Thông và ông Sơn vẫn còn lai rai vài lon bia cuối cùng. Ông nhìn sang ông Thông rồi hỏi với vẻ rất ân cần:

- Cháu Dung năm nay bao nhiêu tuổi rồi anh Thông?

– Nó được hăm hai tuổi rồi, nó vừa tốt nghiệp đại học xong và vừa nhận nhiệm sở hôm nay.

– Tôi thấy cháu Dung hiền hậu, dễ thương mà lại rất chững chạc nữa.

Ông Thông nhếch miệng cười rồi xua tay:

– Anh nói thế chứ cháu nó còn con nít lắm.

Ông Sơn lắc đầu rồi nói như phủ nhận:

– Không đâu, tôi thấy cháu Dung đã lớn khôn và đứng đắn lắm.

Ông dừng lại trầm ngâm một chút rồi buột miệng:

– Thành Hải Lâm con tôi vẫn chưa vợ, Thảo Dung thì cũng đã lớn rồi. Hay mình tác hợp cho tụi nó, mình kết nghĩa sui gia nha anh Thông.

Thảo Dung đứng sau màn cửa và vẫn nghe rõ như in những lời ông ta nói.

Hai tiếng "tác hợp" làm cho cô ngượng không thể tả. Tự nhiên ông Sơn lại có một quyết định quá đường đột khi cô và Hải Lâm chỉ mới một lần gặp mặt.

Quyết định đó thật là vô lý.

Nghe đến đây, Thảo Dung cảm thấy bức dọc lắm, cô không muốn nghe thêm gì nữa. Rồi cô vòng qua cầu thang rồi đi lên phía phòng của mình.

Ngoài phòng khách hai người vẫn còn ngồi đó ông Thông hơi trầm ngâm một chút rồi trả lời một cách thận trọng:

– Chuyện hôn nhân quan trọng cả đời.

– Mình không ép buộc tụi nhỏ được đâu.

Ông Sơn cố thuyết phục:

– Anh cứ gả nó đi. Mình kết thông gia.

– Tôi sẽ cho tụi nó một số vốn để mở trang trại.

Ông Thông xua tay:

– Không được đâu chuyện này mình để cho tụi nó tự lựa chọn. Mình không áp đặt con cái như vậy được.

Ông Sơn đính chính:

– Anh hiểu sai ý tôi rồi, mình không áp đặt tụi nó. Nhưng tác hợp cho tụi nó thành vợ chồng thì có gì không tốt chứ.

– Tôi hiểu tánh con gái tôi lắm. Nó ngoan ngoãn, lễ phép và biết vâng lời cha mẹ nhưng chuyện này thì nó sẽ phản đối đến cùng.

Ông Sơn thở dài:

Tụi mình trở thành sui gia thì tốt biết mấy. Anh cứ nói thế thì tôi, biết nói gì bây giờ.

Về thất vọng như lộ rõ trên mặt ông Sơn. Rồi ông Thông bộc bạch một cách thật lòng:

– Tôi tiếc lắm. Tôi cũng không hề kén chọn cho con gái tôi đâu. Nhưng tôi nghĩ con cái lớn chuyện hôn nhân là do nó lựa chọn và quyết định. Mình đừng nên có quan niệm cổ hủ tội nghiệp tụi nó.

Ông Sơn gật đầu như đồng tình rồi nhếch miệng:

– Thôi, còn ly cuối cùng mình uống hết đi rồi nghỉ.

Uống xong, đặt ly xuống bàn rồi ông nói tiếp:

– Bây giờ tụi nó làm chung tôi hy vọng tụi nó sẽ có cơ hội tìm hiểu nhau hơn.

Ông Thông mỉm cười:

– Nếu có duyên nợ thì tụi nó sẽ tìm đến nhau cần gì mà mình phải tác hợp.

Hai người cười xòa rồi ông Sơn nhìn đồng hồ và nói với về sốt ruột:

– Thôi tôi phải về, khuya lắm rồi. Hôm khác khi có dịp về Đà Lạt tôi sẽ ghé thăm anh.

Hai người cùng đứng dậy, ông Thông bước theo tiễn khách. Hai người ra đến cổng rồi cùng bắt tay nhau thay cho những lời tạm biệt.

Buổi sáng, ông Hoàng Tuấn phải tiếp hai phái đoàn đại diện cho hai công ty đến để họp đồng mua sữa bò và dê thịt. Khi họp đồng ký kết xong thì trời đã quá trưa, ông Tuấn ở nghỉ trưa tại văn phòng công ty mà không về nhà.

Vào giờ làm buổi chiều, ông xuống thăm khu trang trại. Ông lần lượt đi qua trại dê đầu tiên rồi đến trại dê cuối cùng. Ông cảm thấy mệt mỏi lắm.

Hôm nay qua là một ngày làm việc quá vất vả của ông giám đốc.

Khi trở về nhà thì trời đã tối. Hoàng Tú vẫn đang mê say bên giá vẽ. Ông Tuấn cảm thấy bức dọc lắm nhưng rồi ông cố dằn lại:

– Con ăn cơm chiều chưa mà lại đứng đó vẽ?

Mặt vẫn nhìn thẳng vào tấm tranh đang vẽ dở, anh lên tiếng:

– Cơm chiều đã dọn sẵn rồi:

Con với mẹ chờ cha về ăn chung.

– Mẹ con đâu rồi?

– Đợi cha lâu quá mẹ trở lên phòng rồi.

– Sao con và mẹ không ăn trước, đợi cha làm gì?

Hoàng Tú quay lại nhìn ông rồi nói như trách móc:

– Cha có điện thoại về đâu. Con với mẹ đâu có biết cha về trễ thế này. Cứ ráng đợi hoài cho đến tối.

Ông Tuấn đặt nhẹ vali xuống bàn, móc cái áo veston lên giá rồi ngồi xuống sa lông.

Hoàng Tú nhìn ông rồi hỏi với vẻ tò mò:

– Ủa! Sao hôm nay cha về trễ quá vậy?

Ông đứng bật dậy:

– Con còn hỏi nữa à. Công ty biết bao là việc, giải quyết xong rồi cha mới về chứ.

Bỗng có tiếng gõ cửa, ông Tuấn lại lên tiếng:

– Vào đi.

Hải Lâm bước vào, nói với giọng nhỏ nhẹ:

– Cháu chào chú Tuấn.

Giọng ông Tuấn dịu hẳn lại:

– Ngồi ghế đi cháu.

Hải Lâm quay qua Hoàng Tú:

– Hôm nay Tú không đi chơi sao?

Hoàng Tú lạnh tanh:

– Không.

Hoàng Tú không nói gì thêm, cũng không hỏi Hải Lâm một lời nào. Có lẽ anh còn bực dọc vì thái độ của ông Tuấn. Vả lại, hai người không thích nhau vì chuyện Quế Anh mà. Rồi anh quay lại giá vẽ.

Hải Lâm cũng lặng thinh rồi bước đến ngồi đối diện với ông giám đốc.

– Hôm nay chú về sớm không?

– Chú vừa về đến một chút thì cháu đến đây.

Ông nhìn Hải Lâm rồi hỏi với vẻ quan tâm:

– Ủa! Hôm nay có chuyện gì mà cháu bảo phép để xin nghỉ vậy?

– Dạ, ba cháu điện thoại về bảo cháu phải vào Bảo Lộc để giải quyết một số công việc.

– Giải quyết xong chưa?

– Dạ, cũng ổn rồi. Cháu phải tranh thủ trở về để ngày mai còn đi làm nữa.

Đốt một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu rồi ông lại hỏi tiếp:

– Cháu đến chơi hay có việc gì mà ghé tối quá vậy? Đi đường xa về sao không nghỉ cho khỏe?

Hải Lâm nói một cách thật lòng:

– Dạ, cháu vào trọng đó nhưng rất nôn nóng trở về. Cháu muốn biết việc tiếp xúc hai công ty buổi sáng này có kết quả thế nào?

Ông cười như đắc ý:

– Cháu có sự quan tâm đến công ty như vậy là tốt lắm:

Chú rất mừng và hy vọng một người trong công ty đều có tấm lòng như vậy.

Anh nói hào hứng:

– Công ty càng phát triển thì đời sống của tụi cháu mới đi lên được chứ.

Về tươi tắn trên gương mặt ông giám đốc càng lộ rõ hơn. Những bức dọc lúc nãy đã vơi đi. Ông tiếp chuyện với Hải Lâm một cách vui vẻ và hào hứng.

Hơi chồm người về trước, Hải Lâm hỏi với vẻ sốt ruột:

– Lúc sáng tiếp xúc với các đoàn đại diện của hai công ty kết quả khả quan không chú?

Hít một hơi thuốc rồi ông nói chậm rãi:

– Phía công ty sữa họ ký hợp đồng mới, lượng sữa họ mua cũng như các hợp đồng trước.

– Họ đánh giá rất cao chất lượng sữa của trại chúng ta lắm.

Anh nhú mày:

– Thế họ có đồng ý tăng giá cho chúng ta không?

– Họ với công ty họ đang bị cạnh tranh gay gắt. Giá sữa ngoài thị trường chưa nâng được, nên họ không thể tăng giá cho chúng ta.

– Anh nói với vẻ chưa hài lòng.

– Nhưng với giá như thế này thì chúng ta không có lời.

Ông nói như đấm chính:

– Họ hứa hợp đồng sau sẽ nâng giá cho chúng ta. Cháu cứ yên tâm đi.

Anh gật gù có vẻ hài lòng rồi hỏi tiếp:

– Còn phía công ty thịt đông lạnh thì họ có tiếp tục hợp đồng không chứ?

Ông cười khê:

– Họ yêu cầu chúng ta bán lượng dê gấp đôi hợp đồng cũ.

– Chú trả lời họ thế nào?

Ông chậm rãi:

– Cháu biết đấy, lượng đề ở trại chúng ta không đủ để tăng gấp đôi hợp đồng.

Chú chỉ đồng ý ký với họ như hợp đồng cũ thôi.

Dừng lại một chút rồi ông lại hỏi thêm:

– Chú phải tranh thủ làm các thủ tục chuyển nhượng khu đất bên kia dãy đồi để mở rộng thêm trang trại của chúng ta.

Anh nói với vẻ hào hứng:

– Cháu cũng như các anh em trong công ty rất nôn nóng về việc mở rộng công ty.

Ông nói với giọng dứt khoát:

– Chú sẽ thực hiện điều đó trong thời gian ngắn nhất.

Ông tròn mắt nhìn Hải Lâm rồi nói giễu cợt:

– Lúc đó tôi sợ cậu và cô Thảo Dung có quản lý nổi không đó?

Anh nói như quyết tâm:

– Chú cứ yên tâm. Cháu và cô ta hứa sẽ cố gắng hết mình.

Cách nói như quyết tâm của anh làm ông Tuấn hài lòng lắm. Đối với ông, Hải Lâm và cả Thảo Dung nữa là những nhân viên mà ông chú tâm đến nhiều nhất. Họ luôn làm việc hết mình vì công ty. Ông đang có kế hoạch phát triển công ty của mình và họ luôn ủng hộ ông điều đó làm ông vui mừng lắm.

Khác hẳn với Hoàng Tú, Hải Lâm là một người rất quyết tâm với công việc.

Anh có năng lực là luôn làm việc hết mình. Khi biết công ty càng phát triển, anh lại càng phấn khởi rất nhiều.

Thấy trời đã quá tối, anh đi ra về nhưng ông Tuấn kêu anh nán lại như muốn hỏi thăm thêm chuyện gì đó. Rồi anh thắc mắc:

– Chú định hỏi thêm cháu về chuyện gì à?

– Chú muốn hỏi về Thảo Dung.

Anh tròn mắt nhìn ông Tuấn rồi hỏi với vẻ ngạc nhiên:

– Ủa! Chú muốn hỏi gì về cô ấy vậy.

Ông dè dặt:

– mấy tháng nay làm việc chung với Thảo Dung, cháu thấy cô ấy thế nào?

Anh nói một cách thật lòng:

– Cô ta hiền và làm việc chăm chỉ lắm chú à.

Ông gật gù rồi hỏi thêm:

- Cháu thấy năng lực của cô ta như thế nào?
- Cô ấy mới ra trường nhưng cũng giỏi lắm. Cháu cũng phải học hỏi ở cô ấy nhiều lắm.

Nói xong, anh nhìn ông giám đốc rồi hỏi với vẻ khó chịu:

- Chú không tin vào năng lực làm việc của Thảo Dung à?

Ông cười xòa rồi xua tay:

- Cháu hiểu sai ý chú rồi. Chú đã biết năng lực của Thảo Dung ngay từ lúc cô mới làm việc kia. Chú hỏi cháu vì cháu từng làm chung với cô ấy và xem cháu đánh giá về cô ấy thế nào thôi.
- Vậy mà cháu sợ chú nghi ngờ về khả năng làm việc của cô ta.
- Không đâu, chú có khả năng đánh giá năng lực của các nhân viên mình chứ.

Cuộc trò chuyện giữa hai người dừng lại. Hải Lâm đứng dậy chào ông Tuấn, bước đến gần Hoàng Tú. Hoàng Tú vẫn đứng vờ, như không để ý chuyện gì cả.

Nhưng Hải Lâm vẫn tỏ thái độ lịch sự:

- Tôi về nha Tú.
- Ừ!

Hải Lâm đã bước ra phía cửa để về, anh không cần nghĩ gì về thái độ trả lời thiếu tế nhị của Hoàng Tú. Anh đã không còn lạ gì cách nói chuyện cục mịch của Hoàng Tú đối với anh như vậy.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, ông Hoàng Tuấn không còn căng thẳng như lúc này nữa. Ông nói giọng dịu hơn:

- Tú! Con lại đây cha có chuyện muốn nói với con một chút.

Anh vẫn đứng yên bên giá vẽ và nói vọng lại:

- Cha cứ nói đi con ở đây nghe cũng được mà.

Ông tức giận không thể tả rồi cố dần lại:

- Con đừng một chút thôi, Chẳng lẽ con buộc cha lại đó để nói chuyện với con sao.

Cách nói chuyện của ông làm anh không dám chống lại nữa. Anh bước lại bàn một cách gượng ép. Ngồi đối diện với ông rồi anh buột miệng:

- Cha muốn nói gì thì cứ nói đi.

Ông nhìn Hoàng Tú rồi nói chậm rãi:

- Con đã lớn rồi, cứ đi chơi lêu lổng suốt ngày, con làm cha lo lắng. Cha không muốn con tụ tập ăn chơi như vậy nữa.

Anh nói như phản đối:

– Con lớn thì phải giao thiệp với bạn bè chứ. Cha định cấm con đi chơi sao.

– Cha không cấm con đi chơi nhưng con phải hạn chế một chút chứ. Con coi bạn bè con như thế nào, tối ngày chỉ biết tập trung ở các quán bar, vũ trường.

Chẳng có nghề nghiệp gì cả.

Hoàng Tú biện minh:

– Cha à! Bộ đi tới quán bar, vũ trường là xấu sao. Vả lại, con có đi chơi thì có ảnh hưởng gì chứ.

Ông gần giọng:

– Con nói như vậy mà nghe được à?

Ông dừng lại rồi dịu giọng:

– Cha muốn con ít đi chơi lại. Lúc buồn con vẽ, chuyện đó cha đâu có ý kiến gì.

Anh nói như khó chịu:

– Nhưng cha định giam lỏng con ở nhà để làm gì chứ.

Ông nhìn Hoàng Tú rồi nói như cô khuyát phục:

– Cha đã lớn tuổi rồi, con nên hạn chế đi chơi lại để hỗ trợ cha quản lý công ty con à.

Anh nhăn mặt:

– Con làm việc đó không được đâu.

Ông lại tiếp tục:

– Có gì mà không được hả con. Chưa quen công việc thì hơi khó khăn nhưng thời gian sau thì con sẽ làm được mà.

– Con không làm đâu, cha đừng ép con như vậy. Con không thể làm việc gì mà con không thích đâu.

Ông trầm ngâm một chút, có lẽ ông rất thất vọng với cái tính ngang bướng của Hoàng Tú. Nhưng ông quyết định không bỏ cuộc, ông tiếp tục thuyết phục anh:

– Cha không ép con đâu Tú à. Con nghĩ xem năm nay con đã hăm sáu tuổi rồi, chẳng lẽ con phải đi chơi như vậy hoài sao. Con cũng phải có công việc như bao người khác chứ. Cha muốn con đi làm là lo cho tương lai của con mà.

– Con đã lớn rồi, con tự lo tương lai cho con được. cha không cần phải lo nữa đâu.

Cách nói của ông làm ông Tuấn giận không thể tả. Ông đập tay xuống bàn:

– Tương lai của con đang nằm trong các vũ trường à?

Thấy ông Tuấn đang tức giận, anh nói với giọng nhỏ nhẹ hơn:

- Con không đến công ty được đâu cha à.
- Con có biết cái gì mà hỗ trợ cho cha.

Giọng ông cũng dịu hẳn lại:

- Không có gì khó khăn đâu. Con chỉ cần giúp cha kiểm tra số lượng bò và dê mỗi ngày thôi. Nhưng không phải một mình con đâu, còn nhiều người khác hỗ trợ nữa.

Anh cau mày:

- Trời ơi! Con đã nói là con ghét chúng lắm.
- Làm nghề này thì làm sao mà lại ghét chúng. Con nên tập gần gũi với chúng chứ.

Hoàng Tú khoát tay:

- Thôi đi cha à, con không làm được chuyện đó đâu.

Ông hơi gằn giọng:

Con nghe lời cha đi, hãy đến trang trại dần dần con cũng sẽ quen thôi. Cha tin là con sẽ làm được.

Đốt một điếu thuốc, hít một hơi dài rồi ông nói tiếp:

- Con còn nhớ cô Thảo Dung không? Là con gái mà cô ta gần gũi và chăm sóc cho bò một cách thuần thục. Chẳng lẽ con không làm được như vậy sao?

So sánh với Thảo Dung làm anh hơi tự ái nhưng anh vẫn tìm cách phản đối ý định của ông:

- Nhưng cô ta được học trường lớp ra.
- Con có học gì đâu mà biết.

Ông xua tay:

- Trường lớp thì chỉ dạy cho con lý thuyết thôi. Quan trọng là sự phấn đấu của bản thân thôi. Nhưng cha không đòi hỏi con phải như cô ta, con chỉ cần hỗ trợ những việc vặt vãnh trong trại thôi.

- Con nghĩ không cần thiết phải xuống trang trại đâu. Cha có thể thuê thêm vài người, mỗi tháng chỉ chi thêm vài triệu.

Ông mỉm cười rồi lắc đầu:

- Không đâu con à! Nếu cha muốn thuê người thêm thì cha đâu cần thuyết phục con này giờ. Cái cần là con phải xuống công ty để hỗ trợ cha mỗi ngày.

Anh đứng bật dậy và nói lớn hơn:

- Nói tới nói lui gì thì cha cũng bắt con xuống trại. Sao cha ép buộc con quá vậy?

Ông nói với giọng dứt khoát:

- Bắt đầu từ ngày mai con không được đi đâu hết mà phải đến công ty hỗ trợ với cha.
- Rất tiếc con không thể làm theo ý cha được.

Anh không nói gì thêm nữa và bước lại đứng gần bên cửa sổ, mắt nhìn đăm đăm về một hướng.

Bà Quỳnh đang trên cầu thang lầu bước xuống. Thấy hai người có vẻ lớn tiếng với nhau. Bà hỏi với vẻ sốt ruột:

– Có chuyện gì mà hai cha con nói chuyện căng thẳng quá vậy.

Ông Tuấn nói với vẻ rất giận:

– Em xem đó, ở trang trại không ai phụ anh quản lý. Nó thì hăm mấy tuổi đời rồi mà cứ đi chơi lêu lổng. Tôi bảo nó đến công ty hỗ trợ tôi thì nó nhất định không đi.

Bà quay qua Hoàng Tú:

– Sao vậy con. Ba con nói đúng đấy, con lớn rồi phải hỗ trợ cha trong việc làm ăn chứ.

Anh quay lại nhìn bà Quỳnh:

– Mẹ cũng như cha nữa rồi. Con muốn tự do. Con không thể nào mỗi ngày phải đến công ty đâu, đừng có ép buộc con mà.

– Tại sao con lại không nghe lời cha?

– Cha mẹ chỉ có mỗi mình con. Con không phụ giúp cha con thì ai sẽ làm việc đó?

Ông Tuấn quát lớn:

– Em đừng cố thuyết phục nó làm gì. Nó chẳng có nghe đâu. Nói chỉ thêm vô ích.

– Anh đừng nóng nảy như thế. Mình nói dần dần thì con nó nghe chứ gì.

Nói xong, bà quay qua Hoàng Tú:

Thôi nha Tú, con lớn rồi thì cha mẹ nói con phải nghe chứ. ờ công ty công việc vất vả lắm về nhà con lại như thế này, cha con sẽ buồn lắm đấy. Con cố gắng tới công ty làm phụ cha nha con.

– Mẹ thấy đó, từ nhỏ tới giờ con có khi nào xuống trang trại đâu. Thấy bò dê là con đã ghét chúng rồi, Bây giờ lại bắt con suốt ngày ở dưới trại con không làm được đâu. Mẹ nói cha thuê thêm người hỗ trợ cha đi.

– Mẹ biết bảo con làm vậy là khó khăn cho con lắm. Nhưng con tập dần rồi cũng quen.

Ông Tuấn cũng dịu giọng trở lại:

– Thôi đi con, ngày mai xuống trại với cha. Cha sẽ dẫn con đi thăm các trại bò và dê nữa.

Anh xua tay:

– Không được đâu cha, con còn bạn bè nữa. Con xuống trại làm sao đi với túi nó được, chẳng lẽ phải bỏ mặc túi nó sao.

Ông nói như khó chịu:

– Con tôn trọng bạn bè con hơn lời nói của cha à? Đi chơi thì lúc nào rảnh rồi thì đi.

- Con định đi suốt ngày hoài sao, con cũng phải làm việc chứ.
- Con nói là con không làm được đâu.
- Cha đừng thuyết phục con nữa mà.
- Con phải đi làm chứ Tú. Mẹ muốn con ngày mai xuống trại phụ với cha.

Thấy Hoàng Tú lặng thinh không nói gì, ông lại tiếp tục:

- Con thấy Hải Lâm, người ta làm thuê cho công ty mình để ăn lương vậy mà lúc nào cũng quan tâm đến việc làm ăn của công ty cả Còn con thì không hề biết gì về công ty mà nó lại là của nhà mình.

Cách nói như đề cao Hải Lâm làm anh giận không thể tưởng:

- Cha lúc nào cũng coi trọng nó hơn cả con nữa à?

Ông nói như chống chế:

- Con hiểu sai ý cha rồi, cha chỉ muốn con thấy cái quyết tâm trong công việc của nó thôi.

Bà Quỳnh lên tiếng:

- Cha thương con nên mới thuyết phục, con đi làm đấy. Mẹ cha muốn con có sự kiếm sống bằng khả năng lao động của mình.

Anh đùa đùa giọng:

- Nói gì thì nói, chứ con không thể suốt ngày phải sống chung với dê với bò đâu.
- Cách nói của anh làm ông rất tức giận.

Giọng ông trở nên cứng hơn:

- Chính dê bò đã nuôi sống con đấy. Nhờ chúng mà gia đình mình mới được thế này.

Chính vì nhờ chúng mà con mới có tiền ăn chơi phung phí đó.

- Cha mẹ đừng nói nữa, con không nghe đâu Con nhất định không đi đâu hết.

Bà Quỳnh nói lớn:

- Con ngang bướng quá. Con không được nói chuyện với cha mẹ như vậy.

Ông tức đến tận cùng:

- Từ nay về sau, em không được cấp tiền cho nó nữa. Không cho nó lấy xe đi. Thử xem nó có đi chơi được nữa hay không?

- Cha đừng có dọa con. Con muốn đi thì đi, cha không được quyền cấm con như vậy.

- Tú ...

Ông quát lớn:

– Tao không ngờ lại có đứa con vô lễ như mày.

Ông đang chịu một cú sốc thật ghê gớm. Ngồi phịch xuống ghế tay dằn lên ngực rồi ông quay qua bà Quỳnh:

– Nó hư 1 là lỗi tại em, em đã nuông chiều nó quá mức.

Bà cau mày:

– Sao anh lại đổ lỗi cho em chứ?

Bỗng chuông nhạc điện thoại của Hoàng Tú reo lên, anh lấy máy ra nhìn màn hình rồi bắt máy:

– Alô, Trúc Lam hả?

– Em đây. Anh đang ở đâu vậy anh Tú?

– Đang ở nhà.

– Ừa. Sao nay nói chuyện lạnh tanh vậy?

– Đang bị tưng.

– Vậy hả! Thôi, đi chơi với em cho đỡ buồn.

– Thôi, bữa nào rồi đi.

– Em hông biết, em đợi đó.

– Bây giờ em đang ở đâu vậy?

– Dạ, em đang ở nhà nè.

– Định rủ anh đi đâu?

Lâu quá mình không đi khiêu vũ. Mình tới vũ trường Hạ Vy nha. Anh ghé nhà rước em nha.

– Được rồi anh qua liền.

– Nhanh lên nha anh, em chờ đó.

– Được rồi.

– Bye.

– Bye.

Anh trở qua phòng lấy cái áo khoác. Thấy anh chuẩn bị đi bà Quỳnh lên tiếng:

– Con định đi đâu nữa vậy hả Tú?

– Máy đưa bạn điện thoại tới rủ con đi chơi. Tụi nó đang đợi con.

– Con chưa ăn cơm nước gì hết sao bỏ đi như vậy? Ăn cơm rồi hãy đi con.

– Thôi, trễ rồi, con phải đi để tụi nó chờ.

Ông Tuấn quát lớn:

– Mày không đi đâu hết, ở nhà tao muốn nói chuyện với mày.

– Những chuyện gì muốn nói này giờ đã nói hết rồi. Cha không cần nói gì nữa hết con không nghe đâu.

– Mày ở nhà. Không được đi đâu hết.

– Bây giờ con muốn đi đâu mặc con. Cha không được cấm con như vậy.

– Đừng đi con Tú. - Bà Quỳnh thốt lên trong sự thất vọng.

Ông ngồi như bất động trên ghế. Ông vô cùng tức giận nhưng vẫn không cách nào cưỡng lại cái tính ngang bướng của Hoàng Tú. Thái độ lúc này của anh làm cho ông vô cùng tuyệt vọng.

Hoàng Tú vẫn bước đi và không nói thêm câu nào. Anh ngồi lên chiếc SH rồi rú ga vọt nhanh ra khỏi cổng và mất hút. Mặc cho bà Quỳnh nhìn theo ngơ ngác và ông Tuấn ngồi yên chết lặng.

Buốt buổi sáng nay Thảo Dung như rối bời trong công việc. Sau buổi cơm trưa, cô vội đi trở xuống trại chứ không được nghỉ ngơi như mọi ngày. Cô đang loay hoay bên bầy dê con thì có tiếng của một người công nhân cất lên:

– Cô Thảo Dung?

Thảo Dung nhìn lên và nhận ra đó là chị công nhân làm chung trại với mình.

Cô cất giọng hỏi chậm rãi:

– chị gọi em hả?

Chị vừa thở vừa nói:

– Tôi tìm cô đây.

– Có chi không vậy chị?

Chị nói một cách hấp tấp:

– Cô có qua trại bò sữa chưa. Tự nhiên có mấy con nó ăn ít và tiêu chảy. Bò con cũng bị tiêu chảy rồi xù lông nữa.

– Lâu chưa chị?

– Tôi thấy chúng bị từ sáng hôm qua tới nay.

Thảo Dung hỏi với vẻ sốt ruột:

– Sao hôm qua chị không nói sớm với em?

– Tôi có định tìm cô để nói nhưng vì bận bịu quá nên tôi quên. Sáng nay tôi thấy bệnh tình của chúng bị quan hơn.

Không giấu giếm được sự nóng vội của mình, Thảo Dung hỏi nhanh hơn:

– Chị có báo cho anh Lâm hay bác Tuấn biết về chuyện này chưa?

– Sáng tới giờ tôi chưa gặp ai hết. Nhưng tôi định tìm cô để nói cho cô biết trước.

Dừng lại một chút rồi chị lại nói thêm:

– À! Hồi sáng chưa gặp cô, tôi cho chúng uống đỡ thuốc đặc trị đường ruột, có được không vậy Thảo Dung?

Cô gật đầu đồng tình:

– Chị cho uống sớm vậy thì tốt lắm rồi.

– Ủa? Chúng ở đây tại nào vậy chị?

– Cô đi theo tôi.

Theo bước chị công nhân Thảo Dung đến dãy trại dành cho bò sữa. Cô phải đến tận chuồng để chăm sóc từng con. Định bệnh và thêm thuốc cho chúng. Bấy nhiêu đó công việc cũng đủ làm cô mệt lả người.

Hôm nay là một ngày làm việc quá căng thẳng đối với Thảo Dung. Cô muốn có dịp về sớm để ngắm nhìn lại phong cảnh thiên nhiên trên đường về nhà. Rồi cô quyết định thu xếp ra về.

Vừa qua những vườn nho đang cho trái, cô đã đến đồi cỏ mênh mông. Nơi ấy có những cội cây và có cả hoa phong lan trắng mà cô vẫn hay ngắm nhìn.

Buổi chiều cao nguyên có vẻ hoang vắng lắm.

Nhưng cái hoang vắng đó lập tức biến đi khi cô nghe phía sau như có người đang gọi:

– Thảo Dung!

Cô thoáng giật mình và quay lại:

– Ủa! Chị Quế Anh. Chị cũng về sớm vậy sao?

Quế Anh nói với vẻ thành thật:

– Lúc nãy chị thấy Dung về sớm, định chạy theo hỏi thăm và chị em mình lại gặp nhau ở đây.

– Em muốn ngắm cảnh để thư giãn. Thôi, chị đi cùng em ra phía đồng cỏ kia đi.

Nói xong, cả hai để xe sát lề đường, rồi cùng bước xuống đồi cỏ mênh mông trước mặt.

Vừa đi, Thảo Dung vừa nói nhỏ nhẹ:

– Ở đây có gió mát, không khí thật dễ chịu hả chị?

– Vì thế em hay chọn nơi đây là chỗ thư giãn phải không?

Nhìn qua Quế Anh, Thảo Dung gật nhẹ đầu:

– Dạ, những lúc rảnh, em hay ghé đây lắm chị.

– Cả hai cùng ngồi xuống một đồi cỏ hơi nhô cao. Trời dịu mát và có gió tạo nên không khí rất dễ chịu. Hai người yên lặng khá lâu như để tận hưởng cảm giác thoải mái.

Một lúc sau, Quế Anh nhìn qua Thảo Dung với ánh mắt tò mò:

– Ủa? Sao bữa nay em lại thu xếp về sớm vậy? Em có công chuyện gì à?

Thảo Dung lắc đầu rồi mỉm cười:

– Dạ, không có chuyện gì đâu chị ạ.

Nghe Thảo Dung nói, cô càng cảm thấy khó hiểu hơn. Cô hơi nhúm mày:

– Vậy sao em tranh thủ về sớm rồi lại ghé ở đây?

Thảo Dung chậm rãi:

– Hôm nay, công việc bận rộn quá, em cảm thấy mệt mỏi nên về sớm chị à.

– Vậy hả? Sao em không về nhà nghỉ ngơi cho khỏe.

– Em thích ở đây lắm chị. Em cảm thấy thoải mái lắm.

Dừng lại một chút, cô nhìn Quế Anh với ánh mắt thăm dò:

– Hình như chị không thích đến những chỗ này cho lắm?

Quế Anh xua tay:

– Không đâu em à. Thư giãn ở thiên nhiên như thế này cũng lý thú lắm.

– Nhưng em thấy chị ít đến mấy chỗ này lắm mà.

Quế Anh lắc nhẹ đầu:

– Đi đến đây một mình thì buồn lắm, nên chị ít đến đây.

Gặp lại Quế Anh ở đây, Thảo Dung nhớ lại cuộc gặp mặt hôm trước ở nhà Hoàng Tú.

Lúc gặp cô, Quế Anh không nói một lời nào mà lại vội vã bỏ đi. Thái độ kỳ quặc lúc đó làm cho Thảo Dung thêm tò mò:

– Hôm trước gặp chị trong nhà anh Tú, em thấy chị có vẻ bức dọc nên không dám gọi. Mà chị bức mình chuyện gì vậy?

Thảo Dung vô tình nhắc lại chuyện Hoàng Tú, Quế Anh thở dài:

– Nhắc đến chuyện anh Tú làm chị, chị chán lắm rồi.

Cô nói như biết lỗi:

– Em không cố ý nhắc đến chuyện buồn của chị. Vì bữa hôm đó thấy chị kỳ quá nên em mới tò mò.

Quế Anh lắc đầu thất vọng và cũng không giấu giếm.

– Chị và anh Tú đã quyết định chia tay rồi.

Thảo Dung hỏi nhanh:

– Chẳng lẽ là bữa hôm đó.

– Đúng vậy, chị và anh chia tay ngay bữa đó.

Thảo Dung lại tò mò:

– Chị đã suy nghĩ kỹ chưa mà lại quyết định như vậy?

Quế Anh nói một cách chậm rãi:

– Chị đã có ý định này từ lâu rồi. Và chị đã suy nghĩ rất kỹ để đi đến quyết định.

Cô nhìn Quế Anh rồi nói như tiếc rẻ:

– Tìm được một tình yêu là rất khó. Khi nó có rồi mà phải mất nó thì buồn lắm chị ạ.

Quế Anh nói một cách thật lòng:

– Thật ra, chị không buồn nhiều đâu em à. Giữa chị và anh ta chưa có một tình yêu trọn vẹn.

Thảo Dung nhìn Quế Anh với vẻ mặt ngơ ngác:

– Chị nói vậy là sao em không hiểu?

Thật ra, Quế Anh cũng muốn xa lánh Hoàng Tú từ lâu rồi. Cô không còn đau xót về cuộc đổ vỡ với anh nữa. Nhưng cô cảm thấy hối tiếc về những gì mình đã đánh rơi.

Đối với cô có lẽ Thảo Dung là chỗ dựa nhất mà cô có thể tâm sự.

Thời còn đi học chị cũng có một tình cảm đẹp lắm. Nhưng đó không phải là Hoàng Tú. Khi vào Sài Gòn học chị không gặp gỡ anh ta nữa. Lúc đó Hoàng Tú hay tới lui với chị, do quá tin tưởng vào bạn bè nên chị mới sa lầy vào bầy tình của hắn.

Quế Anh không nói nữa mà mắt cô ngân ngấn nước.

Sự đắng cay và tủi nhục lại trỗi dậy trong cô. Rồi Thảo Dung lấp tức an ủi:

– Chuyện đã qua rồi chị đừng buồn nữa.

– Đau buồn lúc này có giúp ích mình được gì?

Quế Anh lại nói thêm:

– Bây giờ chị chỉ tiếc vì đã đánh mất đi cái tình cảm trong sáng mà người ta dành cho chị.

– Anh ta bây giờ ở đâu vậy chị? Chị có thường gặp anh không?

Quế Anh rất ngại nếu nói ra sự thật với Thảo Dung. Rồi cô nói lấp lửng:

– Anh ta đang làm ở gần đây thôi.

Thấy vẻ đau khổ của Quế Anh, Thảo Dung nói một cách thật lòng:

– Chị với anh ấy có một tình cảm thật sự với nhau. Theo em thì hai người nên tìm cách hàn gắn lại chứ.

Quế Anh thở dài:

– Chị cảm thấy mình không còn xứng đáng với anh ta đâu. Chị đâu có đủ can đảm để làm chuyện đó.

Thảo Dung lại nói thêm:

– Trong tình yêu luôn có lòng vị tha mà chị. Bất cứ chuyện gì cũng có thể tha thứ được mà.

Nghe Thảo Dung nói xong, Quế Anh như được nhúm lên tia hy vọng. Rồi cô nói với vẻ hào hứng:

– Anh ta dễ dãi và rộng lượng lắm Thảo Dung.

– Vậy chị vẫn còn nhiều cơ hội để làm, lại với anh ấy mà.

Quế Anh nói với vẻ tự tin:

– Chị sẽ can đảm hơn, thú nhận sự thật với anh ta, hy vọng anh ta sẽ tha thứ cho chị.

– Không phải là hy vọng đâu chị, em chắc chắn anh ta sẽ tha thứ cho chị mà.

Gương mặt Quế Anh như tươi tắn hẳn lên. Hai người nhìn nhau cười đầy hy vọng.

Rồi Thảo Dung lại thắc mắc:

– Mà anh ấy tên gì, làm ở đâu vậy chị?

Đặt ngón tay lên miệng:

– Bí mật. Chị hy vọng một ngày gần đây em sẽ biết anh ra là ai.

Thảo Dung lắc nhẹ hai vai Quế Anh, cô nói với giọng nũng nịu:

– Chị không nói ra em giận chị thiệt đó. - Thôi. Cho chị giữ bí mật đi mà Dung.

Nói xong, hai người đều đứng dậy rồi trở ra nơi họ để xe lúc nãy. Bước nhẹ trên cỏ, Thảo Dung đang nhìn về phía những dãy phong lan trắng. Rồi cô nhớ đến tác phẩm của Hoàng Tú, cô cũng không ngờ anh lại phác họa bức tranh sống động đến như vậy.

Quế Anh vừa bước đi, mắt ngó mông lung rồi cô quay qua Thảo Dung hỏi nhỏ nhẹ:

– Em có người yêu chưa vậy Thảo Dung?

Gặp câu hỏi quá bất ngờ nhưng Thảo Dung trả lời thật lém lỉnh:

– Chị nhìn em coi. Vừa xấu xí vừa nói chuyện vô duyên có ma nào mà dám can đảm thương em chứ.

Quế Anh mỉm cười:

– Chị hỏi thật mà?

Thảo Dung hơi trừng mắt:

– Thì em nói thật mà. Có ma nào dám thương em đâu.

Nhìn cô rồi Quế Anh nói một cách thật lòng:

– Thật ra, em còn nhỏ quá em phải lo nghề nghiệp trước nên chùn đến lúc phải vướng bận vào chuyện tình cảm đâu chị.

Quế Anh tròn mắt với vẻ ngạc nhiên:

– Em nói sao? Hai mươi mấy tuổi rồi mà bảo là nhỏ à. Em coi chừng em già mất mà không hay đấy Dung à.

– Em phải lo cho nghề nghiệp mình trước chị à.

– Chẳng phải em đang có một công việc ổn định đó sao? Em còn tính đến nghề nghiệp gì nữa vậy.

– Không đâu chị, em muốn có thêm thời gian để học hỏi tu nghiệp thêm. Em phải phấn đấu để có một tay nghề vững vàng chị ạ.

Quế Anh nói với vẻ thán phục:

– Chị không ngờ em lại luôn cầu tiến như vậy.

– Vì nghề nghiệp phải phấn đấu thôi chị ạ.

Nói xong, hai người lại tiếp tục bước đi. Rồi bỗng có tiếng một thanh niên vang lên:

– Chào các cô.

Ngước nhìn lên, hai người nhận ra đó là Hải Lâm. Rồi Thảo Dung cất giọng:

– Ủa? Anh Lâm định đi đâu vậy?

– Tôi định đi mua ít đồ nhìn thấy hai cô đang đi nên mới ghé vào đây.

Anh nhìn qua Quế Anh:

– Hôm nay Quế Anh cũng đi dạo cảnh nữa à?

Đối diện với Hải Lâm, những gì tự tin của cô lúc nãy như mất hẳn. Rồi cô trả lời một cách dè dặt.

– Em cũng tình cờ gặp Thảo Dung ở đây thôi.

Rồi Thảo Dung nói thêm:

– Lúc này em đến trước rồi chị Quế Anh mới đến.

– Vậy à! Lúc này anh cứ nghĩ hai người đã hẹn nhau đến đây để dạo cảnh chứ.

Hải Lâm nhìn Quế Anh rồi lại hỏi thêm:

– Hôm nay em có đến công ty không Quế Anh?

Cô nhỏ nhẹ:

– Dạ, hôm nay em có đến công ty.

– Em đến đây lâu chưa?

– Dạ, em cũng vừa đến lúc này thôi.

Thảo Dung lại lên tiếng:

– Em với chị Quế Anh ngồi bên kia một chút rồi định trở ra về thì gặp anh đó.

Anh cười khẽ rồi nói như yêu cầu:

– Khoan về đã! Sẵn dịp gặp nhau ở đây, anh muốn mời em và Thảo Dung qua quán bên kia mình uống nước nha.

Phải đối diện với Hải Lâm này giờ cô đã cảm thấy rất khó chịu. Cô không can đảm để đối diện với anh lâu hơn nữa và tìm cách chối từ.

– Không. Em xin lỗi. Em có việc phải về ngay đây.

– Em có việc gì mà phải gấp gáp quá vậy, chỉ đi uống nước một chút thôi mà.

Thảo Dung lại lên tiếng:

– Sao chị không đi vậy Quế Anh?

Rồi cơ lại nói một cách thành thật:

– Em phải về dọn dẹp nhà cửa rồi lo cơm nước cho ngại nữa.

– Nếu chị về em cũng về luôn đó.

Hải Lâm hỏi gặng:

– Em định về thật sao Quế Anh?

Em xin phép về trước anh và Thảo Dung cứ đi đi.

Chào hai người xong Quế Anh lên xe và cô đã khuất xa dần. Anh và Thảo Dung dõi mắt nhìn theo trong sự thất vọng. Rồi Hải Lâm nhìn sang Thảo Dung:

– Thôi, cô ta có việc để cô ta về trước đi.

– Mình qua bên kia uống nước đi Dung.

Trước lời yêu cầu của Hải Lâm, cô lặng yên không có ý kiến gì. Rồi cô lặng lẽ bước theo anh và trời cũng đã đang sụp tối.

Bên kia đường là một quán cà phê khá sang trọng. Nhìn từ phía ngoài, có rất nhiều dãy đèn màu chớp nhoáng liên tục trông thật ấn tượng. Một tấm bảng hiệu nền xanh như, thảm cỏ, ở giữa là hai chữ "Cao Nguyên" màu trắng, cái tên ấy hình như rất phù hợp với những quán xá ở thành phố Đà Lạt này.

Hai người bước vào phía trong, Hải Lâm đưa mắt như muốn tìm bàn trống.

Hình như mới vừa tối nên quán hơi vắng, chỉ có hai ba bàn khách thum thót. Rồi hai người cùng ngồi ở một bàn gần cửa.

Lúc, này người phục vụ bước đến:

– Xin lỗi anh chị muốn dùng chi ạ?

Hải Lâm nhìn Thảo Dung:

– Em muốn uống gì vậy Thảo Dung?

– Dạ, cho em cam ép đi.

Anh ngược nhìn lên người phục vụ quán:

– Cho tôi một ly cà phê đá và một chai cam ép.

– Dạ.

Và người phục vụ hỏi thêm:

– Có kêu thuốc hút không anh?

Hải Lâm khoát tay:

– Không cần đâu, mang cho tôi bao nhiêu đó thôi. Cần gì thì tôi sẽ gọi thêm.

– Dạ, em mang ra ngay.

Một lúc sau, trên bàn đã có những thứ anh vừa gọi. Hải Lâm bật mở chai nước rót vào ly và đặt nhẹ trước mặt cô.

– Em uống nước đi?

– Dạ.

Chờ Thảo Dung uống một chút nước rồi anh lại lên tiếng:

– Hình như lúc chiều em và Quế Anh về sớm phải không?

Cô trả lời một cách chậm rãi:

– Em thì thu xếp về sớm, còn chị Quế Anh định chạy theo em để hỏi xem chuyện gì Rồi em và chị ấy gặp ở đây.

Hải Lâm nhíu mày nhìn cô:

– Vậy em về sớm để ghé đây chơi hả?

Thủy Dung gật nhẹ đầu:

– Dạ, em về sớm định ghé đây một chút cho khỏe rồi về.

– Lúc chiều nay loay hoay với công việc nên mệt mỏi lắm rồi phải không?

Cô tròn mắt nhìn anh:

– Ủa! Sao anh biết vậy?

– Anh nghe mấy chị công nhân nói lại.

– Suốt ngày nay em ở trại và không nghỉ trưa luôn mà.

Thảo Dung lại thắc mắc:

– Anh có biết bò trong trại đang nhuốm bệnh rất nhiều không?

Hải Lâm thở dài:

– Anh biết chứ, lúc chiều này anh cũng có thăm chúng và nghe các chị công nhân nói em đã tiêm thuốc cho chúng rồi.

Cô nhìn anh rồi hỏi thêm:

– Anh có dự tính thế nào không?

Anh lắc đầu ngao ngán:

– Anh thấy bệnh trạng của chúng có vẻ trầm trọng lắm. Chứng bệnh này rất khó trị và bò mau suy lắm.

Cô nói với vẻ lạc quan:

– Thì mình cứ sử dụng các loại thuốc đặc trị, lần lần chúng sẽ khỏe chứ gì.

– Không được đâu Thảo Dung. Kéo dài thời gian chỉ làm chúng suy yếu thêm thôi.

Chứ mình biết tính như thế nào bây giờ.

Trầm ngâm một chút rồi anh nói chậm rãi:

– Anh định góp ý với chú Tuấn bán chúng cho các công ty giết mổ.

– Nhưng chúng bị bệnh họ có chịu mua không mà bán?

– Chắc chắn họ mua mà.

Cô hơi nhăn trán như suy nghĩ điều gì đó rồi nói thêm:

– Em chỉ sợ thịt chúng bán ra thị trường sẽ ảnh hưởng sức khỏe cho mọi người khi ăn chúng.

Hải Lâm xoa tay:

– Không đâu em à. Chúng bị bệnh hệ tiêu hóa, không lây nhiễm nên không ảnh hưởng đến sức khỏe con người đâu.

Nói xong, anh nhìn qua Thảo Dung rồi mỉm cười:

– Trước khi làm chuyện gì, em suy nghĩ chu đáo thật.

Thảo Dung nói với giọng giễu cợt:

– Em có được tính đó là nhờ học hỏi ở anh đó.

Anh khoát tay:

– Không đâu. Anh hơi hốt lắm, làm gì có chuyện chu đáo như em được.

– Ủa? Bác Tuấn có biết chuyện này không vậy anh Lâm.

– Anh đã có nói chuyện với chú ấy rồi.

– Vậy hả! Chắc chắn bác ấy sẽ buồn rầu lắm. Tự nhiên công ty lại gặp chuyện như thế này thật là bực bội.

Anh nói như xoa dịu:

– Thôi, làm ăn gặp chuyện này hay chuyện khác cũng bình thường thôi. Từ từ chúng ta gầy lại chứ rầu lo thì có giúp được gì.

– Em cũng hy vọng như vậy. Nhưng nhớ đến bác Tuấn, em thấy tội cho bác ấy lắm.

– Việc trong ngoài công ty một tay bác ấy phải lo. Bây giờ công ty lại gặp phải chuyện này.

Anh nói với giọng chậm rãi:

– Thất bại tạm thời thì chúng ta phải chấp nhận. Rồi chúng ta sẽ phục hồi lại chứ em đừng tỏ vẻ thất vọng.

Thảo Dung nói với giọng quyết tâm:

– Em quyết định phải gầy dựng lại, không để công ty của bác Tuấn phải gánh chịu tình cảnh này lâu được.

– Em quyết tâm như vậy là tốt lắm. Anh xin ủng hộ em đấy Thảo Dung.

Thảo Dung chỉ mỉm cười hy vọng và không nói thêm điều gì. Cô nhìn những ngón tay xinh xắn của mình xoay nhẹ ly nước. Rồi Hải.

Lâm nhìn cô nói như mệnh lệnh:

– Em uống nước đi?

– Dạ. Để em tự nhiên mà.

Nhìn Thảo Dung khá lâu rồi anh nói thật lòng:

Em cứ ngồi chơi chút nữa đi. Trời đã tối rồi nhưng anh sẽ đưa em về. Để em đi một mình thì nguy hiểm lắm.

Thảo Dung xua tay:

– Không cần đâu anh Lâm à. Đường không xa lắm đâu em về được mà. Làm như vậy phiền anh lắm.

Anh hỏi một cách khó chịu:

– Em sợ phiền anh hay anh làm phiền em?

Thảo Dung nói nhanh:

– Em không nghĩ vậy đâu. Em chỉ sợ mình làm phiền anh thôi mà.

Hải Lâm nói với giọng dịu lại:

– Em đừng nên có ý nghĩ như vậy. Nếu em đồng ý anh có thể đưa em về mỗi ngày nữa kia.

Cô nói như nài nỉ:

– Anh đừng làm thế anh Lâm à. Đừng làm cho em khó xử.

Anh lại phán đoán:

– Chắc em cho là anh không xứng đáng để làm những việc đó.

– Anh đừng gán ghép cho em những suy nghĩ kỳ quặc đó. Tại sao anh lại không hiểu cho em chứ?

Có lẽ Thảo Dung có một sự thật thầm kín gì mà cô không nói ra được. Cô luôn từ chối tất cả những quan tâm của anh. Thấy có vẻ cô hơi khó chịu nên anh không dám tò mò hơn nữa rồi nói sang chuyện khác.

– Cha mẹ em lúc này vẫn khỏe hả Thảo Dung?

– Cám ơn anh, cha mẹ em vẫn khỏe. Còn hai bác ở nhà có khỏe không?

– Vẫn khỏe.

Ngồi trầm ngâm một lúc rồi anh hỏi một cách dè dặt:

– Chắc em cũng biết cha anh và bác Thông là bạn nhau hả?

Thảo Dung nói nhỏ nhẹ:

– Dạ, em biết. Lúc em mới vào làm thì bác Sơn có ghé thăm cha em.

– Em thấy ông ấy thế nào?

– Em cảm thấy bác ấy rất vui vẻ.

Anh nhìn cô với ánh mắt thăm dò:

– Chắc em còn nhớ những gì cha anh đã nói với bác Thông phải không?

Thảo Dung nhăn mặt:

– Chuyện lâu quá rồi, anh bảo nhớ lắm sao em nhớ nổi. Tại sao anh lại hỏi điều đó, anh làm em cảm thấy khó hiểu quá.

Hải Lâm thở dài:

– Anh định nói với em chuyện này từ lâu rồi, nhưng cảm thấy mình vẫn còn thiếu can đảm.

– Anh cứ nói đi. Có chuyện gì đâu mà anh phải rụt rè như vậy.

Hải Lâm vẫn ngồi yên, mắt anh nhìn đăm đăm về một hướng. Anh đã suy nghĩ rất nhiều và quyết định nói ra điều đó. Nhắc đến chuyện này, gương mặt trắng mịn của cô trở nên ửng đỏ vì ngượng:

– Em có nghe bác ấy nói chuyện đó với cha em.

– Anh không hiểu tại sao cha anh lại nói ra chuyện đó khi anh với em không có gì với nhau cả. Anh cảm thấy ngượng với em lắm Thảo Dung.

Thảo Dung nói một cách mạnh dạn:

– Đó chỉ là lời nói thoáng qua thôi. Anh đừng bận tâm chuyện đó.

Hải Lâm hỏi gặng:

– Suy nghĩ của em đơn giản vậy sao Thảo Dung?

Thảo Dung nói một cách dứt khoát:

– Em hoàn toàn không đặt nặng chuyện gì cả. Có chuyện gì mà phải suy nghĩ. Anh với em vẫn là đồng nghiệp của nhau mà.

Anh nhìn cô với ánh mắt thật tình tứ rồi nói nhỏ nhẹ:

– Thú thật, đối với em anh đã có một tình cảm đặc biệt nào đó. Chứ không phải đơn giản là đồng nghiệp như em luôn nhắc đến đâu.

Tim cô như đập nhanh hơn. Cô cũng cảm thấy rung động trước sự thổ lộ của anh. Nhưng đón nhận tình cảm của anh cô cảm thấy khó xử hơn. Cô hoàn toàn không thể làm điều đó. Cô không muốn có lỗi với Quế Anh, không muốn chị ta phải đau khổ hơn nữa.

Thảo Dung lại nói khẽ:

– Em rất cảm ơn sự quan tâm của anh.

Nhưng mình nên dừng lại đi anh Lâm à.

– Sao em cứ từ chối sự quan tâm của anh hoài vậy?

Thảo Dung nói như nài nỉ:

– Anh đừng nói với em những chuyện đó nữa. Em thật sự muốn tụi mình luôn là đồng nghiệp của nhau mà thôi.

Cách nói thật lòng của Thảo Dung làm cho anh bị hụt hẫng. Nhưng anh phải chấp nhận vì điều đó là sự thật. Anh không thể đi xa hơn nữa vì Thảo Dung vẫn là cô gái thật sự cứng rắn.

Hai người ngồi yên lặng. Không ai muốn nói thêm điều gì cả. Thảo Dung nhìn qua Hải Lâm định yêu cầu anh ra về nhưng thấy vẻ mặt nghiêm nghị của anh nên cô đành nín lặng. Bỗng có một người đang đứng trước bàn và cất giọng:

– Xin chào.

– Anh Tú.

– Tú đó à? Sao đi có một mình vậy?

Hoàng Tú héch mặt:

Thì có một mình thì đi một mình chứ sao. Tôi đâu có điểm phúc như Lâm đâu mà muốn đi mấy mình cũng được.

Thảo Dung biện minh:

– Em đi làm về, tình cờ gặp anh Lâm nên ghé đây uống nước với anh.

Anh nói tỉnh bơ:

– Vô tình hay cố tình gặp nhau là chuyện của hai người. Tôi làm sao mà biết chuyện đó được chứ.

Hải Lâm cất giọng:

– Thôi uống gì thì gọi đi đừng có nói bậy bạ nữa.

Đang ngồi với Hải Lâm, sự xuất hiện của Hoàng Tú làm cô thấy ngại vô cùng. Với cách nói chuyện cao ngạo của anh làm cô cảm thấy tức giận và càng thêm ngượng. Thảo Dung nói lớn:

– Cách nói chuyện của anh Tú như vậy em không thích đâu.

Anh trừng mắt nhìn Thảo Dung:

– Sao cô nóng tính thế Thảo Dung. Tôi đâu có nói cái gì đụng chạm đến cô đâu.

Cô lại nói nhanh:

– Em với anh Lâm vô tình gặp ở đây mà. Sao anh lại nói như vậy chứ. Em đã lịch sự lắm rồi mới nhìn anh đó.

Hải Lâm nói như can ngăn:

– Thôi mà Thảo Dung, sao bỗng nhiên em lại nóng tính quá vậy chứ?

Thấy vẻ giận dữ của Thảo Dung, Hoàng Tú nói với giọng ỉu xìu:

– Vô tình thì vô tình. Tôi đâu có điều tra để bắt tội đâu mà cô gân cổ lên cãi dữ vậy chứ.

Hải Lâm cất giọng:

– Thôi đi? Cho tôi xin hai vị đi mà, chuyện có gì đâu mà lại cãi vã nhau vậy:

ở đây là quán nước đó, coi chừng người ta cười cho.

Nghe Hải Lâm nói, hai người yên lặng như không muốn nói thêm nữa. Rồi Hải Lâm ngược nhìn Hoàng Tú:

– Hôm nay Tú không định đi đâu sao mà lại đến đây uống nước một mình vậy.

– Tôi có hẹn với mấy đứa bạn, tụi nó đang chờ tôi ở trong kia.

Kéo chiếc ghế ra, Hải Lâm nói một cách nhỏ nhẹ:

– Tú hãy ngồi xuống ghế này đi, sao đứng hoài vậy?

Mối quan hệ bạn bè đã bị rạn vỡ từ lâu. Phải đối diện nhau thế này cả hai người đều cảm thấy khó chịu. Nhất là đối với Hoàng Tú, anh luôn tỏ vẻ bất đồng với Hải Lâm.

Trước thái độ lịch sự của Hải Lâm, anh đành ngồi xuống một cách gượng ép.

– Tú uống gì thì cứ gọi đi?

– Tôi chỉ ngồi chút thôi. Chút nữa trở qua bên kia tụi bạn nó đang chờ.

– Lúc này Tú có gặp tụi bạn bè cũ thường không? Chắc tụi nó đi làm xa nhiều lắm hả?

Nhịp nhẹ nhàng ngón tay lên bàn, Hoàng Tú nói thành thật:

Tụi nó học ở Sài Gòn rồi làm luôn ở trồng nên lâu rồi không gặp. Chỉ có lúc tôi còn ở trồng thì thỉnh thoảng mới gặp tụi nó.

Dừng lại một lúc rồi anh nhìn Hải Lâm:

– Lâm đi làm về rồi ghé đây uống nước hả?

– Tôi đi làm về rồi gặp Thảo Dung nên ghé đây uống nước với cô ta.

Hoàng Tú cau mày:

– Như vậy chưa về đến nhà nữa à?

Rồi Hải Lâm nói cặn kẽ hơn:

– Tôi định đi mua ít đồ. Trên đường đi thì gặp Thảo Dung nên chưa có về nhà.

Rồi anh quay qua Thảo Dung hỏi với vẻ cầu hòa:

– Trời đã tối rồi mà cô vẫn chưa về đến nhà sao Thảo Dung?

Thảo Dung nói cộc lốc:

– Chưa.

Anh đùa đùa giọng:

– Sao cô lại cộc cằn quá vậy? Hay là có tôi ở đây làm cô mất tự nhiên.

Cách nói của anh làm bức bối, rồi đứng bật dậy:

– Về anh Lâm.

Cô đã bước đi rất nhanh. Hải Lâm lấy ít tiền đặt trên bàn, chào Hoàng Tú rồi đi vội theo cô.

– Anh đưa em về nhà Thảo Dung?

– Không cần đâu. Anh cứ về đi.

Thảo Dung tỏ thái độ bức dọc nện Hải Lâm cũng không dám làm trái ý cô.

Trên suốt đường về Thảo Dung nghe như những câu nói Hoàng Tú cứ dai dẳng bên tai. Một cảm giác khó tả cứ đeo đẳng lấy cô. Đến nỗi cô cảm thấy hối hận khi đã ghé vào quán nước. Lẽ ra cô nên về sớm thì đâu có gặp cảm giác bức dọc như thế này.

Thả dọc người trên bộ sa lông, ông Hoàng Tuấn vẫn nằm yên phì ra những ngum khói trắng. Vẻ mặt hồng hào ngày trước của ông như không còn nữa.

Gương mặt ông trở nên càu có hơn, buồn rầu hơn và xanh xao hơn. Rồi điều thuốc nữa đã được đốt, chiếc gạt tàn nhỏ đầy ắp những mẩu thuốc.

Thấy vẻ buồn rầu của ông, bà Quỳnh đến ngồi gần thì thảo:

– Anh sao nằm suốt trên ghế vậy? Sao mấy ngày nay anh không ăn uống gì hết vậy?

Ông Tuấn nói với giọng ỉu xiu:

– Tôi cảm thấy uể oải quá.

Bà Quỳnh nói với giọng nài nỉ:

– Anh lớn tuổi rồi, hạn chế hút thuốc đi.

Hút thuốc có hại cho sức khỏe lắm đó.

– Tôi biết rồi mà, sao cứ nói hoài.

Tâm trạng lo âu đã làm ông Tuấn thay đổi khá nhiều. Từ dáng vẻ bên ngoài lẫn cách ăn nói. Hình như ông không còn cái giọng êm ả như trước nữa. trái lại, ông đã trở nên cộc cằn hơn, nóng nảy hơn. Bà Quỳnh đã biết và thông cảm cho ông:

Tôi biết anh rầu lo nhiều lắm. Nhưng anh đừng hủy hoại sức khỏe mình một cách vô bổ như vậy.

Ông nằm yên dường như đang thấm thía câu nói của bà. Ông không nói gì nữa và dụi đi điều thuốc còn hơn nửa phần.

Rồi bà Quỳnh tiếp lời:

– Thôi, anh ráng mà xuống ăn cơm đi. Chị bếp đã dọn sẵn dưới nhà ăn này giờ rồi.

Ông Tuấn chậm rãi:

– Em và thằng Tú cứ ăn đi. Tôi không cảm thấy đói.

– Thôi, cố dậy mà ăn một chút cho khỏe.

– Tim anh đang bệnh mà cứ nhịn ăn nhịn uống hoài là không tốt đâu.

Ông nói dịu giọng hơn:

– Được rồi, chừng nào đói, tôi sẽ xuống dưới ăn. Em và thằng Tú cứ ăn trước đi, đừng chờ tôi làm gì.

Bà Quỳnh thở dài:

– Nó đi từ lúc sáng đến giờ vẫn chưa thấy về.

ông Tuấn ngồi bật dậy:

– Nó lại đi nữa à?

Rồi ông đặt tay lên ngực như dẫn lại sự đau đớn. Bà Quỳnh hốt hoảng bước qua và trấn an ông:

– Thôi, mặc kệ nó mà anh. Tức giận nó làm gì, chút nữa nó cũng về thôi mà.

Dừng lại một lúc rồi bà lại nói thêm:

– Anh dựa vào ghế đi cho khỏe.

Rồi bà cũng ngồi cạnh ông Tuấn và hỏi một cách rất quan tâm:

– Để tôi lấy thuốc anh uống cho khỏe nha?

Ông Tuấn khàn khàn giọng:

– Không cần đâu. Tôi vừa mới uống lúc nãy.

Ông quay qua nhìn bà Quỳnh:

– Mà em có biết thằng Tú nó đi đâu không vậy?

– Lúc sáng nó đang vẽ thì có ai đó điện thoại. Nói xong vài ba câu rồi lên sửa soạn và bỏ đi.

– Nó không nói chừng nào nó về sao?

– Nó bỏ đi nột mạch chứ có nói tôi câu nào đâu.

Ông Tuấn lắc đầu thờ dãi:

– Tôi thật không hiểu con với cái. Đến nông nổi này rồi mà nó vẫn còn đi chơi một cách thoải mái như vậy.

– Nó có để ý gì về chuyện làm ăn của gia đình đâu. Hễ muốn là bỏ đi chứ không cần nói với ai hết.

Cả hai người lặng yên, về mặt lộ rõ sự ngao ngán về cậu quý tử của mình. Bà Quỳnh cũng không muốn nhắc đến nữa và lãng sang chuyện khác:

– mấy ngày nay sao anh cứ nằm ì ở nhà hoài vậy? Sao không qua trang trại xem thế nào?

Ông lắc đầu thất vọng:

– Bước đến đó thấy đàn bò thừa thớt, tôi cảm thấy buồn lắm. Tôi cũng không muốn qua trại nữa.

Bà tròn mắt nhìn ông:

– Sao anh không qua bên coi nhân viên họ làm việc thế nào.

Ông Tuấn nói đầy chán nản:

– Thôi, họ muốn làm gì tùy họ vậy.

Thấy vẻ thiếu nã của chồng bà nói như an ủi:

– Sao anh không lạc quan lên. Ngày trước tội mình từ tay trắng gầy dựng lên mà. Bây giờ đâu đến nỗi bị đất lấp. Sao anh không cố gắng khỏe để làm lại.

Ông nói trong tuyệt vọng:

Tôi Dây giờ bệnh hoạn như thế này thì làm sao mà làm việc nổi. Đâu phải còn như hồi trẻ đâu mà phấn đấu lại từ đầu.

Bây giờ mình vẫn còn trang trại, đất đai và bò dê nữa. Anh chỉ cần giữ sức khỏe cho tốt thì việc làm lại đâu khó khăn gì.

Ngồi trầm ngâm khá lâu rồi ông lại nói:

Em đâu có biết. mấy ngày nay tôi lo rầu đến cỡ nào. Làm sao mà tôi thanh thoi mà ăn uống nổi chứ.

Bà Quỳnh sốt ruột:

– Có chuyện gì nữa vậy anh? Sao lại không nói cho tôi nghe?

Ông Tuấn bực bạch:

– Cách nay vài ngày, phía công ty mua sữa bò và dê thịt họ đòi công ty chúng ta phải bồi thường hợp đồng.

– Chúng ta vi phạm hợp đồng chuyện gì vậy?

– Chúng ta đã ký hợp đồng bán dê và sữa cho họ. Trang trại chúng ta gặp chuyện thế này nên họ đòi phải bồi thường.

Bà ngồi yên suy nghĩ một lúc rồi lại hỏi:

– Bồi thường cho họ có nhiều không vậy anh?

– Nếu bồi thường cho cả hai công ty đó thì chắc chắn chúng ta phải lớn nợ.

– Sao anh không thuyết phục họ gia hạn cho chúng ta. Phát triển lại trang trại rồi chúng ta thực hiện hợp đồng.

– Phía công ty họ làm ăn nguyên tắc lắm. Tôi sợ họ sẽ làm khó dễ cho mình.

Tôi thật sự không thể nào yên tâm nổi.

Dừng lại một chút rồi ông nói với vẻ ngao ngán:

– Công ty thì sắp sửa lún nợ, thằng Tú thì ăn chơi lêu lổng. Tôi đâu còn tâm trí gì để mà cố gắng nữa chứ.

Bà Quỳnh an ủi:

Nó còn nhỏ nên ham chơi. Dần dần rồi nó cũng hiểu biết rồi cũng sẽ làm ăn như mọi người chứ gì.

Ông nói nhanh hơn:

– Nó mà nhỏ cái gì nữa. Ngày xưa tôi cỡ tuổi nó thì đã sanh nó rồi. Nó hư hỏng như thế này là do em nuôi chiều quá mức.

Bà Quỳnh nói như chống chế:

– Anh đổ lỗi cho tôi không thì đâu có được. Tại nó búng bình ham chơi mà.

Tôi sinh con chớ đâu sinh tính nó đâu.

Ông nhìn bà Quỳnh rồi nói như trách móc:

– Tôi lo lẫn lộn làm ăn thì em phải đảm đang việc nhà và nuôi dạy con chứ.

– Sao em không kèm kẹp nó:

Bà Quỳnh lắc đầu thất vọng:

– Anh cũng biết tính con rồi mà. Nó búng bình lắm tôi nói có chịu nghe gì đâu.

– Tôi cũng không biết cách nào để dạy dỗ nó cho nên người nữa.

Bà Quỳnh trầm ngâm một lúc rồi nhìn ông Tuấn, bà nói với vẻ hững hờ:

– Thăng Tú nó lớn rồi, hay mình cưới vợ cho nó đi anh Tuấn.

– Chi vậy?

– Anh thử nghĩ xem bây giờ mình đâu có cách nào khuyên bảo nó. Thôi thì mình cứ cưới vợ cho nó. Hy vọng tình cảm vợ chồng làm cho nó thay đổi hơn.

Ông gật gù như đã hiểu ra ý của bà Quỳnh rồi ông lại thắc mắc:

– Tôi đồng ý với ý kiến của em nhưng biết nó có đồng ý không?

– Tôi thấy nó với Quế Anh qua lại với nhau lâu quá rồi. Hãy cố thuyết phục nó để cưới cho rồi.

Ông Tuấn nói với vẻ lo âu:

– Nhưng biết nó có chịu không. Tôi thấy lúc này nó với Quế Anh ít đi chung nhau lắm.

– Hay tụi nó đã xích mích với nhau rồi.

Bà Quỳnh xua tay và nói lạc quan:

– Không có đâu. Tụi nó thương nhau lắm mà làm gì có chuyện giận nhau. Có lẽ lúc tụi nó gặp nhau anh không biết đó thôi.

Cách nói chuyện của bà Quỳnh đã nhen nhúm chút hy vọng cho ông. Nhưng nhớ đến cái tính ngang bướng của Hoàng Tú làm cho ông càng thêm lo lắng.

Rồi ông nói với vẻ hoài nghi:

– Tôi vẫn thấy có điều gì đó không ổn.

– Sao tôi cảm thấy lo quá.

– Anh đừng hoài nghi như vậy. Hãy yên tâm đi mà. Tôi sẽ cố gắng khuyên bảo nó.

Ông Tuấn đứng dậy đi về phía cửa sổ.

Ông nhìn ra phía trang trại và nói vọng lại:

– Từ lúc thằng Tú vào học cấp ba đến giờ tôi luôn phải nặng nề vì nó. Bây giờ công ty đang suy yếu, tôi cảm thấy hụt hẫng vô cùng.

– Thì chúng ta cố gắng khuyên lơn nó nhiều hơn, quản lý nó chặt hơn thì nó sẽ thay đổi thôi mà.

– Nó mà vẫn cứ như thế này thì trước sau gì gia sản này cũng mất trắng.

Bà Quỳnh nhăn nhó:

– Sao anh nói gì mà kỳ vậy?

– Tôi nói không đúng sao? Nó đâu có nghề nghiệp, đâu biết làm thứ gì đâu.

Cứ ăn chơi như vậy mà eua cái nào còn chứ.

Bước trở lại bàn uống một chút nước rồi ông ngồi xuống bộ sa lông. Giọng ông thì thào:

– Thôi đừng nhắc đến chuyện thằng Tú nữa. Tôi muốn thanh thoi để tìm cách tháo gỡ những vướng mắc của công ty.

– Anh đừng suy nghĩ nhiều nữa. Hãy cố tịnh dưỡng cho thật khỏe đi rồi tính đến chuyện làm ăn.

– Tình cảnh như thế này rồi mà bảo làm sao tôi yên tâm cho được. Tôi phải cố gắng thôi chứ để công ty cứ đi xuống như thế này sao.

Rồi bà Quỳnh lại trấn an:

Công ty còn có Hải Lâm và Thảo Dung mà, tụi nó là nhân viên trung thành nhất của anh nè. Có tụi nó thì anh cứ an tâm mà nghỉ ngơi cho mau bình phục.

Ông Tuấn cười mỉm:

– Phải công nhận hai đứa nó lúc nào cũng làm việc một cách hăng say, tích cực.

Bà nhìn ông Tuấn và nói nhanh:

– Vậy thì anh lo lắng làm gì nữa?

Ông Tuấn nhú mày:

– Nhưng làm sao mà tôi bỏ mặc công ty cho các nhân viên được. Lúc này tôi phải cố gắng kề cận bên họ và động viên họ.

Bà Quỳnh nhìn ông rồi nói như nài nỉ:

– Thôi, anh nên ở nhà để thời gian nghỉ ngơi đi. Tôi nghĩ anh nên giao cho hai đứa nó quản lý một thời gian. Lúc anh bình phục rồi trở vào làm.

Ông trầm ngâm một chút rồi nói dứt khoát:

– Tôi hiểu ý em, em rất muốn tôi có thời gian để tịnh dưỡng. Nhưng tôi không thể bỏ công ty trong lúc này đâu.

Bà Quỳnh nhăn trán nhìn ông:

– Sao anh cố chấp quá vậy? Tôi thật sự lo cho sức khỏe của anh lắm.

Ông nói yếu ớt:

– Tôi chỉ sợ tụi nó không gánh vác nổi công việc của công ty thôi.

Bà Quỳnh khẳng định:

– Anh nên tin tưởng tụi nó. Trẻ tuổi lại có năng lực nữa mà. Anh phải đặt hy vọng vào tụi nó chứ.

Ông lắc đầu rồi nói một cách tiếc rẻ:

– Nhìn cách làm việc của con Dung và thằng Lâm rồi nhớ lại thằng Tú làm tôi buồn rầu ghê gớm. Phải chi nó được như con Dung hay thằng Lâm thì tôi đâu có cảm giác nặng nề thế này.

Ông vừa nói xong thì Hoàng Tú cũng về đến. Anh vừa đi vừa huýt sáo theo điệu nhạc của một bài nhạc. Anh bước đến gần bộ sa lông mà hai người đang ngồi:

– Cha mẹ ăn cơm chưa mà ngồi nói chuyện vậy?

Bà Quỳnh lạnh tanh:

– Con đi đâu mà từ sáng đến giờ mới về mà chẳng nói với ai tiếng nào hết.

– Mấy đứa bạn điện thoại rủ con đi về quê nó chơi.

Bà lại hỏi gặng:

– Sao con chẳng nói với mẹ tiếng nào hết vậy?

Hoàng Tú nói với vẻ khó chịu:

– Thôi đi mẹ ơi, con đi chút cũng về mà nói làm gì.

Cách nói chuyện của anh làm cho ông Tuấn bức bối, rồi ông nói lớn:

– Con đi từ sáng đến giờ mà bảo là đi một chút à?

Hoàng Tú nói như biện minh:

– Con định lên đó chơi một chút rồi về.

– Ai ngờ tụi nó cứ kèm lại nên con mới về trễ mà.

Bà Quỳnh lại nói với vẻ quan tâm:

– Con có ăn cơm nước gì chưa, hay là lo vui chơi mà nhịn đói?

– Con ăn ở nhà bạn rồi. Mẹ đừng lo cho con.

Rồi ông Tuấn nhìn anh:

– Con qua đó để làm cái gì mà mà đi từ sáng đến giờ? Hay tụ tập đi đâu rồi về đây nói dối?

– Con nói thật mà. Mấy đứa con rủ nhau đến nhà nó chơi chứ đâu có đi đâu mà cha.

Bà Quỳnh chen vào:

– Thôi, nó đi đâu mặc kệ nó. Bây giờ nó cũng về nhà rồi, anh hỏi nữa làm gì.

Ông quay quá nhìn bà Quỳnh với ánh mắt đầy tức giận:

– Em cứ nói như thế thì làm sao dạy nó.

– Quản lý con mà lại không biết nó đi đâu suốt ngày nay à.

Bầu không khí đã có vẻ căng thẳng. Anh đứng dậy định đi để né tránh sự bức dọc của ông Tuấn. Nhưng rồi, anh phải ngồi lại khi nghe ông Tuấn phán:

Con ngồi xuống đó cha có chuyện muốn nói với con.

Bà Quỳnh dè dặt:

– Hay anh cứ để cho nó vào tắm rửa cho khỏe. Lát nữa, nó trở xuống rồi nói chuyện với nó.

Ông Tuấn xua tay:

– Không cần đâu. Tôi muốn nói chuyện với nó một chút thôi. Lát nữa rồi nó lên tắm rửa cũng được.

Hoàng Tú ngồi lặng yên một lúc rồi nhìn ông Tuấn:

– Có chuyện gì không vậy cha? Sao cha không nói ngay đi?

Giọng, ông Tuấn dịu trở lại:

– Hoàng Tú à! Cha thấy con cũng lớn rồi cứ đi chơi hoài vậy sao con. Hay con cưới vợ đi rồi tìm cách gì đó mà làm ăn chứ.

Anh sững sốt:

– Trời ơi? Sao hôm nay cha lại nảy sinh ý định này nữa vậy?

Bà Quỳnh lên tiếng:

– Mẹ thấy ý của cha con hay lắm đấy.

– Con nên suy nghĩ thật kỹ rồi trả lời cho cha mẹ biết.

Anh lắc đầu như phản đối:

– Thôi đi mẹ à, con không đồng ý chuyện này đâu. Con chưa muốn lập gia đình sớm như vậy đâu.

Ông Tuấn lại chậm rãi:

- Ngày xưa cha mẹ cỡ tuổi con thì đã sinh ra con rồi. Bây giờ con nên lập gia đình là vừa.
- Con còn trẻ muốn rảnh rỗi một thời gian nữa. Con chưa muốn bị ràng buộc mà.

Bà Quỳnh rên rỉ:

- Cha mẹ đã lớn tuổi rồi. Cha con thì mỗi lúc một yếu dần. Con nên cưới vợ đi để hỗ trợ cha mẹ làm ăn chứ.
- Mà mẹ định cưới ai vậy?
- Thì Quế Anh chứ ai.
- Trời ơi! Làm gì có chuyện đó mẹ ơi.
- Không được đâu.

Ông Tuấn thắc mắc:

- Sao lại không được? Nghe mẹ con nói tụi con thương nhau lắm kia mà.
- Không được đâu cha à. Con không có hợp với cô ta đâu. Cha mẹ đừng bảo con phải cưới cô.

Bà Quỳnh nói nhanh:

- Con nói sao kỳ lạ vậy? Đã quen nhau mấy năm nay rồi mà nói là không hợp à?

Trước sức ép của hai người, Hoàng Tú cũng đành nói ra sự thật:

- Thật ra, con với cô không còn quan hệ gì với nhau nữa. Con và cô ta đã chia tay lâu rồi.
- Sao vậy?

Hoàng Tú hơi lúng túng:

- Dạ Con cảm thấy không hợp thì chia tay. Nếu tiếp tục quen nhau thì đâu có kết quả gì.

Ý tưởng của ông Tuấn và bà Quỳnh đã bị đổ vỡ. Hai người ngồi lặng yên khá lâu, rồi ông Tuấn nói như mệnh lệnh:

Chuyện lập gia đình con muốn quyết định lúc nào tụi con. Nhưng kể từ hôm nay, con không được tụ tập ăn chơi với bạn bè con nữa.

Hoàng Tú hơi khó chịu:

- Cha lại cấm con à?

Bà Quỳnh nhìn Hoàng Tú rồi nói nhỏ nhẹ như giải thích:

- Thôi đi con. Bây giờ con lớn rồi phải cố gắng hỗ trợ cha mẹ trong việc làm ăn chứ.

Như đã đụng chạm đến điều tối kỵ của mình, Hoàng Tú nói nhanh hơn:

– Con không bao giờ làm được chuyện đó đâu Mẹ đừng có thuyết phục con.

Câu nói của Hoàng Tú làm ông Tuấn tức giận một cách khó tả. Ông không dẫn được nữa. Đứng bật dậy rồi ông nói với giọng run run:

Tao không ngờ lại có một thằng nghịch tử như mày. Kinh tế gia đình suy sụp thế này, tao thì bệnh đau mà mày vẫn ngang nhiên đi chơi như không có chuyện gì. Mày khôn nạn lắm!

Hoàng Tú quát lớn:

– Cha đừng nặng lời với con như vậy.

Bà Quỳnh kéo tay ông ngồi trở xuống, mắt bà như đã ướm nước:

– Thôi, đừng tức giận mà anh.

Bà quay qua Hoàng Tú:

– Con không được nói năng vô lễ như vậy. Cha con đày con không đúng hay sao?

Anh nhỏ giọng lại:

– Đã nhiều lần con nói là không làm được rồi, sao cha cứ ép con hoài. Con bức mình quá rồi.

Cha con đang bệnh không đến công ty thường được. Con hãy để đó hỗ trợ cha quản lý công ty và trông coi trang trại đi con. Anh nhăn mặt như tỏ vẻ rất bức bối:

– Thôi đi mẹ à, con đâu có biết gì mà quản lý công ty chứ. Con cũng không thể nào qua trại được đâu.

Bà Quỳnh cố thuyết phục thêm:

– Con cứ xuống dưới đi, dần dần cũng quen công việc thôi mà. Con hãy nghe lời mẹ đi.

Anh nhìn bà Quỳnh với ánh mắt tức giận:

– Đến mẹ cũng ép con nữa à? Mẹ lại làm như cha nữa rồi.

Ông Tuấn đang ngồi yên dựa vào thành ghế, khi nghe câu nói của thằng con, ông không còn dẫn được sự tức giận của mình nữa. Rồi ông quát lớn:

– Tao chỉ có mình mày, mày lại ăn chơi không chịu làm việc, lỡ tao chết đi thì công ty giao cho ai đây?

Hoàng Tú đứng bật dậy:

– Con sẽ bán hết, hai người đừng hòng ép con!

Nói xong anh bỏ đi một mạch lên lầu, bỏ lại ông bà Hoàng Tuấn ngồi chết lặng trên ghế.

Hai người như bị một cú sốc quá lớn. Ông Tuấn vẫn ngồi yên đó tay dẫn lên ngực. Bà Quỳnh vẫn yên lặng nhìn chồng mình gượng gạo chẳng lại những cơn đau đớn.

Gần một tháng sau, chứng bệnh đau tim quái ác đã cướp đi tính mạng của ông giám đốc Hoàng Tuấn. Cái chết đột ngột của ông đã thật sự gây chấn động cho cả công ty và gia đình ông. Dù chưa phải bồi thường các khoản hợp đồng nhưng công ty vẫn bị rơi vào cảnh nợ nần. Bao nhiêu tai họa như đổ dập lên gia đình ông bà Hoàng Tuấn.

Trời đã trưa, bà Quỳnh vẫn đứng bên ban công nhìn về phía trang trại, hình như bà đang buồn rầu. Rồi Thảo Dung bước đến:

– Bác Quỳnh! Trưa rồi, sao bác không vào phòng nghỉ ngơi mà lại đứng ở đây?

Bà cười buồn:

Đứng ở đây có gió rất mát và thoải mái cháu à.

Cô nhìn bà rồi nói với vẻ quan tâm:

– Bác đã ăn cơm trưa chưa?

– Chưa cháu à. Lúc sáng bác có uống chút sữa nên cảm thấy không đói.

– Bác phải cố gắng ăn uống cho điều độ nếu không sẽ dễ mất sức lắm.

Bà Quỳnh nói với vẻ biết ơn:

– Bác biết rồi cháu à. Cháu quan tâm đến bác nhiều quá làm bác ngại lắm.

Thảo Dung nhìn bà Quỳnh một hồi lâu rồi nói một cách rất thật lòng:

– Thấy hoàn cảnh của bác như thế này rồi bác cứ buồn hoài, cháu cảm thấy thương bác lắm.

Bà Quỳnh thì thào:

– Bác cảm ơn sự quan tâm của cháu nhiều lắm. Nhưng cháu đừng lo nghĩ nhiều về bác nữa, hãy dành tâm tư cho công việc nhà Dung.

– Dạ, cháu biết rồi!

Bà Quỳnh vẫn đứng nhìn về phía công ty và nói và nói với vẻ rất thiếu ngủ:

Mỗi lần nhìn qua công ty, bác lại nhớ đến lúc mỗi sáng bác Tuấn đi làm. Bác Tuấn mất đột ngột quá, bác làm sao mà không đau xót được – Một người tốt bụng như bác Tuấn mất, ai mà không đau xót. Cháu cũng nhớ thương bác ấy nhiều lắm.

Bà Quỳnh quay lại nhìn cô, mắt bà như đã ướm nước:

– Nhớ đến những lúc ông ấy đi làm về quá trễ rồi ngồi ăn cơm một cách hối hả, bác không sao kèm được nước mắt cháu à.

Thảo Dung lại cất giọng nhỏ nhẹ:

– Những chuyện buồn bác hãy quên và cho nó qua đi bác Quỳnh. Đừng để nó cứ đeo đẳng mình hoài như vậy.

Bà nín lặng một lúc như để nuốt cơn nghẹn vào lòng. Rồi bà lại lên tiếng:

- Bên trang trại lúc này có tiến triển tốt không Thảo Dung.
- Dạ, cũng tốt lắm bác ạ. Cả trang trại đang phát triển theo chiều hướng rất tốt.

Bà Quỳnh thở dài:

Được như thế thì bác cũng mừng lắm nhưng nhớ đến những khoản nợ của công ty thì bác rầu lo rất nhiều.

- Bác đừng lo nhiều nữa. Dần dần chúng ta sẽ trả hết thôi mà.

Bà lắc đầu thất vọng:

- Bằng cách nào bây giờ hả cháu?

Thảo Dung lạc quan:

- Công ty chúng ta nhất định sẽ lớn mạnh trở lại, lúc đó thì không có ngại chi những khoản nợ đó bác ạ.

Bà Quỳnh lại rên rỉ:

- Bác Tuấn đã, mất rồi, bác với thằng Tú đâu có ai mà rành về chuyện làm ăn này.
- Làm sao bác dám nghĩ về cuộc khôi phục lại công ty.

Cô nhìn bà Quỳnh và nói với vẻ rất quyết tâm:

- Cháu phải thật cố gắng và nỗ lực nhiều hơn nữa. Trước tiên phải khôi phục đàn dê bò.

Cách nói chuyện quyết tâm của Thảo Dung đã nhóm lên hy vọng cho bà Quỳnh. Bà nói một cách đầy tin tưởng:

- Bác rất tin vào cháu và các nhân viên khác trong công ty. Bác hy vọng công ty của chúng ta lớn mạnh trở lại vào một ngày gần nhất đó Dung à.
- Dạ. Chúng ta nhất định phải làm được.
- Một công ty lớn mạnh như chúng ta thì không thể đề rơi vào tình cảnh này lâu được.

Bà Quỳnh nở nụ cười đầy tin tưởng rồi nói một cách dứt khoát:

- Bác và Hoàng Tú không ai rành chuyện làm ăn của công ty cả. Nên bác và thằng Tú chỉ quản lý chung thôi. Kể từ hôm nay, cháu phải điều hành mọi việc trong công ty. Bác tin cháu lắm đấy.

Những quyết tâm và nỗ lực của Thảo Dung đã hoàn toàn chiếm được sự tin tưởng của bà Quỳnh. Cô đã được giao thêm một nhiệm vụ quá quan trọng, điều đó làm cô vừa lo lắng vừa hạnh phúc. Và điều đó đã làm cho cô thật sự phấn khởi.

- Cảm ơn bác và anh Tú đã có sự tin tưởng. Cháu cũng không ngờ được bác tin cậy như vậy. Cháu hứa sẽ phấn đấu làm việc phấn đấu hơn sức mình.

Bà Quỳnh gật gù:

- Có quyết tâm như vậy là tốt lắm đấy cháu.

- Chúa sẽ không làm cho bác thất vọng khi đã hoàn toàn đặt niềm tin vào cháu đầu bác Quỳnh.
- Nếu cháu thương bác và vì sự tồn tại của công ty cháu phải cố gắng giúp bác nha Thảo Dung.
- Dạ. Cháu hứa mà.

Nói xong, Thảo Dung chào bà Quỳnh rồi đi về trang trại. Bà vẫn dõi mắt nhìn theo cô một cách đầy hy vọng. Thái độ chân thành của Thảo Dung làm cho bà thương cô nhiều lắm. Tình cảm đó bà dành cho Thảo Dung như dành cho đứa con thứ hai của mình.

Kinh tế gia đình đang suy sụp dần, đặc biệt là cái chết đột ngột của ông Hoàng Tuấn đó có lẽ là cú sốc lớn nhất trong cuộc đời Hoàng Tú. Lúc này anh dành thời gian để vẽ, để gần gũi bà Quỳnh nhiều hơn chứ không còn rong chơi lêu lổng như dạo trước nữa.

Hoàng Tú đã trở nên thay đổi rất nhiều.

Trưa nay, Hoàng Tú vẫn đang vẽ tranh trong phòng khách thì bà Quỳnh từ ngoài ban công bước vào:

- Sao cứ mãi mê vẽ hoài vậy con? Không nghỉ trưa một chút đi cho khỏe?

Đặt cọ trở xuống bàn, anh lại gần phía bà Quỳnh:

- Mẹ ngồi ghế nghỉ đi. Sao mẹ không nghỉ trưa mà đi đâu ngoài đó vậy.

Ra ngoài mẹ cảm thấy thoải mái hơn con à.. Đợi bà Quỳnh ngồi xuống ghế rồi anh trở lại tủ lạnh lấy ra một chai nước khoáng. Rót ra ly rồi anh nhỏ nhẹ:

Mẹ uống chút nước cho khỏe đi.

- Con cứ để đó đi, khi nào khác thì mẹ lấy uống cũng được mà.

Bà nhìn Hoàng Tú rồi hỏi với vẻ quan tâm:

- Sao lâu quá rồi mẹ không thấy con đi đâu hết vậy? Con nên đi uống cà phê với bạn bè đi chứ ở nhà suốt như thế này thì buồn bức lắm con à.

Anh nói chậm rãi:

Lúc này con chỉ muốn ở nhà thôi, con không thích ra ngoài đâu mẹ à.

Bà Quỳnh cau mày:

- Sao vậy con?

Hoàng Tú khẽ cười rồi nói với giọng giễu cợt:

- Con thấy mẹ là người kỳ lạ nhất trên đời. Lúc con đi chơi nhiều thì la rầy, bây giờ con ở nhà thì mẹ lại bảo con đi chơi.

Bà khoát tay:

- Không đâu con à. Mẹ chỉ sợ con tự giam mình trong nhà hoài thì bức bối thôi.

– Mẹ thấy con ngoan không? Con nghe lời mẹ nên ở nhà hoài đó.

Bà Quỳnh nhìn anh rồi nở nụ cười triu mến:

– Không biết con trai mẹ ngoan được bao lâu đây chứ?

– Mẹ không tin tưởng con trai của mẹ à? Con sẽ chứng tỏ cho mẹ thấy mẹ đã sai lầm khi nghi ngờ con.

Bà Quỳnh lại mỉm cười:

– Thôi đi thằng nhóc. Mẹ không tin mày thì tin ai chứ.

Dừng lại một lúc rồi bà Quỳnh lại hỏi thêm:

– Lúc này sao mẹ ít thấy bạn bè con tới nhà mình chơi vậy Hoàng Tú?

Anh ngồi trầm ngâm rồi đưa ra câu phán xét:

– Tụi nó chỉ thích tụ tập ăn chơi thôi mẹ à. Lúc này con không tụ tập với tụi nó nên ít tới chứ gì.

– Biết như vậy mà lúc trước con lại bám suốt theo tụi nó. Có khi đi mấy ngày mà chưa chịu về nhà. Con thật là tệ?

– Nhưng bây giờ mẹ thấy con có đi đâu nữa đâu Anh nói núng nẩy.

– Thì mẹ nói lúc trước chứ bây giờ mẹ có nói gì con đâu. Chưa đụng chạm gì mà lại núng nẩy như vậy. Mẹ thật hết biết con.

Hoàng Tú nhăn mặt:

– Chứ mẹ cứ nhắc đến chuyện đó hoài bảo con không bức bối sao được.

Bà Quỳnh xua tay rồi nói nhanh:

– Thôi thôi. Mẹ biết rồi, mai mốt mẹ không thềm nhắc nữa đâu.

Hoàng Tú không nói gì thêm, anh đứng dậy đi lại gần cửa sổ và nhìn ra phía trang trại. Bà Quỳnh vẫn ngồi yên và cầm ly lên uống một chút nước. Một lúc sau anh trở lại ghế ngồi và nói với vẻ hững hờ:

– Mẹ à! Ngày hôm qua con có qua trang trại, con thấy con bò con mà mẹ nó mới đẻ ra. Nhìn nó dễ thương lắm mẹ ạ.

Bà Quỳnh tròn mắt với vẻ hơi ngạc nhiên:

– Con nói thật sao? Con cảm thấy hết sợ chúng từ lúc nào vậy?

Hoàng Tú bộc bạch:

– Lúc trước con thấy chúng con ghét lắm.

Nhưng bây giờ đã được tiếp xúc chúng nhiều lần và cũng thấy thích thú lắm.

Bà Quỳnh gật gù mà không nói gì. Rồi Hoàng Tú nói thêm với vẻ hào hứng:

– Con nghe Thảo Dung nói đây là giống bò lai, chúng cho sữa nhiều lắm. Nó là con đầu tiên ở trại mình đây. Nên con thích quan sát nó lắm mẹ à.

Giờ đây Hoàng Tú đã thay đổi toàn diện, anh không còn ham chơi như ngày trước nữa. Anh đã biết quan tâm đến bà Quỳnh và công việc làm ăn của gia đình nhiều hơn. Điều đó làm bà thật sự sung sướng và yêu quý anh nhiều hơn.

Bà Quỳnh nhìn anh và nói hơi ghen giọng:

– Con đã trưởng thành nhiều lắm Hoàng Tú. Mẹ thật sự vui mừng lắm.

Hoàng Tú nói như rất hối hận:

– Nhớ lại những ngày tháng ăn chơi lêu lổng, ngực con đau như thắt lại. Con đã làm cha mẹ phải buồn rầu vì con. Con không hiểu sao lúc đó con lại bông bột như thế.

Bà Quỳnh tiếp lời:

– Và bây giờ con đã khôn lớn nhiều lắm rồi. Con đã mang niềm vui rất lớn đến cho mẹ. Con đã thật sự an ủi mẹ rất nhiều trong lúc này đây Hoàng Tú à.

Hoàng Tú bậm môi như cố nén cơn xúc động:

– Nhớ đến cái chết của cha con không bao giờ hết ân hận. Con đã có lỗi với cha quá nhiều phải không mẹ?

– Thôi, hãy quên chuyện đã qua đi con.

Hoàng Tú bậm môi và nói thì thầm:

– Làm con mà con quên được lỗi lầm mà con gây ra. Đến những ngày cuối đời mà con vẫn làm cho cha buồn lòng. Con ân hận lắm. Bà Quỳnh cất giọng đẽ động viên:

– Con đừng đau khổ như vậy nữa con à.

– Những gì con thể hiện đủ để mẹ hiểu con rồi.

– Con đừng nhắc đến tiếng ân hận nữa.

– Nhớ đến những lỗi lầm với cha con lại đau khổ một cách khó tả.

– Những gì con làm là con đã chuộc lỗi với linh hồn của cha con rồi. Con đừng nên băn khoăn nữa Tú à.

Hoàng Tú không nói gì thêm nữa. Bà Quỳnh cũng ngồi trầm ngâm một lúc rồi lảng sang chuyện khác:

– Con có qua công ty thường không Hoàng Tú?

– Dạ, con cũng qua thường lắm mẹ à.

Bà Quỳnh nhìn anh như bất ngờ:

– Mẹ nghĩ con cũng lạ thật. Lúc trước con luôn miệng nói rất ghét khi nhắc đến trang trại, còn lúc này con lại qua đó thường xuyên.

Hoàng Tú nói một cách chậm rãi:

– Mẹ không biết đâu. Những lần đầu qua trại thấy bò, dê, con cũng ghét chúng lắm.

Dần dần rồi cũng quen và bây giờ con cảm thấy thích chúng lắm.

Con làm được như vậy là tốt lắm. Con phải cố gắng phụ mẹ để trong coi công ty nha con.

Hoàng Tú nói một cách mạnh dạn:

– Mẹ cứ yên tâm đi. Mẹ nên tin tưởng vào con nhiều hơn nữa.

– Sao con lại nói vậy? Mẹ không tin con thì mẹ tin ai chứ.

Hoàng Tú lại nói thêm một cách rất thật lòng:

– Con thấy Thảo Dung với Hải Lâm họ làm việc cho công ty chỉ để hưởng lương nhưng họ làm việc rất tích cực. Còn con phải cố gắng hơn nữa vì đây là công ty của mình mà.

Nhắc đến Thảo Dung, Bà Quỳnh nói như kẻ lại:

– Lúc Thảo Dung mới đến công ty xin việc, cha con đánh giá rất cao năng lực của cô ta ngay lần đầu tiên. Đến lúc trước khi mất, ông ấy vẫn tin tưởng cô ấy lắm.

Hoàng Tú ngạc nhiên:

– Vậy hả! Cha tin tưởng cô ấy lắm sao mẹ?

Bà Quỳnh chậm rãi:

– Thảo Dung có chuyên môn rất giỏi, rất thuần thục trong việc mua bán của công ty. Mẹ đã nhờ cô ấy giúp chúng ta tạm thời điều hành công ty thay cho cha con.

Bà dừng lại, nhìn thẳng vào Hoàng Tú và hỏi thêm:

– Mẹ quyết định như thế, con có ý kiến gì không Hoàng Tú?

Hoàng Tú ngồi yên như suy nghĩ một điều gì đó Rồi anh nói một cách mạnh dạn:

Nếu cô ta đồng ý hỗ trợ như thế thì tốt cho công ty chúng ta chứ sao mẹ.

– Mẹ biết điều đó nhưng mẹ muốn xem ý kiến của con như thế nào.

– Tùy mẹ vậy. Con luôn luôn tôn trọng ý kiến của mẹ mà.

Bà Quỳnh cười khẽ rồi xua tay:

– Thôi đi! Con thật nịnh mẹ hết biết hà.

Hoàng Tú nhún nhó:

– Rồi, mẹ lại nói xấu con trai mẹ nữa rồi. Mẹ mà nói nữa con giận mẹ luôn cho mà coi.

Bà Quỳnh nhìn anh rồi nói như giễu cợt:

- Hôm nay con lại dám hăm dọa sẽ giận mẹ đấy à? Mà con thấy mẹ nói có đúng không.
- Mở miệng ra là cứ nói con thương mẹ, con tôn trọng mẹ, con đang dùng miệng lưỡi để lấy lòng mẹ có phải không?

Anh lắc đầu rồi lại nói nhanh:

- Không đâu mà mẹ. Con không có miệng lưỡi như mẹ nói đâu. Con đang nói thật lòng con đấy mà.

Hoàng Tú nhìn mẹ một lúc rồi nói thật lòng:

- Chả chết đi, con mới thấy hụt hẫng rất nhiều mẹ à. Trước đây chưa bao giờ con có cái nhìn sâu sắc về tình cảm gia đình cả.
- Bây giờ con hứa sẽ dành hết tình cảm ấy cho mẹ.

Bà Quỳnh nở nụ cười thật hạnh phúc:

- Con là người an ủi tinh thần lớn nhất cho mẹ đấy Tú à. Chính con đã giúp mẹ vượt qua cú sốc này. Chứ con mà cứ như trước chắc mẹ không gượng gạo nổi đâu con à.

Hoàng Tú vẫn ngồi yên và không nói gì thêm nữa. Anh mỉm cười nhìn bà Quỳnh như rất hạnh phúc. Có lẽ anh đang tận hưởng những cảm giác đầm ấm của gia đình. Nhớ lại những ngày tháng đã qua anh thầm hối tiếc rất nhiều.

Bà Quỳnh tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Sao con lại ngồi yên lặng kỳ lạ vậy?
- Dạ

Hoàng Tú chợt dừng lại vì bà Quỳnh lại lên tiếng:

- Con qua công ty có gặp Quế Anh thường không vậy Tú?

Hoàng Tú hơi nhúm mày:

- Sao hôm nay mẹ lại nhắc đến cô ta vậy?

Trầm ngâm một chút rồi bà Quỳnh hỏi hơi dè dặt:

- Tú à! Mẹ muốn biết chuyện con với Quế Anh, thật ra là như thế nào vậy con?

Trước sự tò mò của bà, Hoàng Tú nói một cách thành thật:

- Con với cô cảm thấy không hợp nhau nên đã chia tay lâu rồi mẹ à.

Bà hỏi gặng:

- Thật vậy sao con?
- Dạ, con nói thật đấy mẹ à. Chuyện này trước đây con đã có nói với mẹ rồi mà.

Thảo nào, lúc này nó gặp mẹ ít vui vẻ hơn trước nhiều.

– Thôi, mặc kệ cô ta mẹ à. Mẹ quan tâm làm gì đến những chuyện này nữa.

Con chỉ muốn mẹ sống thoải mái hơn, đừng nên bận bịu chuyện gì nữa.

Bà Quỳnh nói một cách chậm rãi:

Mẹ thấy tội con quen nhau quá lâu rồi mà. Tự nhiên, dùng một cái rồi chia tay. Mẹ cảm thấy bất ngờ lắm.

– Có những cặp vợ chồng đã có con rồi mà người ta còn bỏ nhau mà mẹ. Con và cô ta cảm thấy không còn thương nhau nên chia tay mà.

Bà lắc đầu thất vọng:

– Tội con coi tình cảm như là trò đùa vậy.

Hoàng Tú nói như nài nỉ:

– Mẹ à! Con mượn mẹ 'đừng nhắc đến chuyện này nữa nha mẹ.

– Ừ!

– Mẹ uống thêm chút nước đi mẹ:

– Được rồi. Thôi, con cứ về nữa đi. Mẹ đi vòng hành lang một chút cho khỏe.

Nói xong, bà đứng dậy và đi ra phía cửa.

Hoàng Tú nói vọng ra:

– Mẹ về phòng nghỉ trưa một chút đi.

– Được rồi, mẹ đi vòng một chút rồi nghỉ.

– Rồi Hoàng Tú đứng dậy. Anh bước về phía cửa sổ. Và một lần nữa, anh lại nhìn về phía trang trại.

Sáng nay Hoàng Tú uống một ly cà phê tại nhà rồi loay hoay bên giá vẽ.

Đến giữa trưa, anh dừng lại nghỉ ngơi một chút rồi qua thăm trang trại.

Vẫn như mọi ngày, Thảo Dung vẫn mãi chăm sóc những chú bò con. Hình như cô đang trực tiếp tiêm cho bò một lọ thuốc gì đó. Anh chăm chú nhìn từng động tác của Thảo Dung.

Một lúc sau anh mới lên tiếng:

– Chào Thảo Dung.

Bị bất ngờ và Thảo Dung quay lại:

– Anh Tú.

Hoàng Tú nói như vẻ giễu cợt:

– Công nhận Thảo Dung làm việc say mê thật. Tôi đứng đây từ nãy giờ mà Thảo Dung không hề hay biết.

Cô mỉm cười thật dịu dàng:

– Em đang tiêm thuốc, đâu có nhìn lại đâu mà biết anh tôi.

Anh nói nhanh:

– Vì vậy tôi mới nói cô làm việc hăng say.

Thảo Dung nói vừa hài hước vừa nũng nịu:

– Mai mắt anh tới gần mà không đánh tiếng trước, em bị xui thì bắt đền anh đó.

Anh nói như chống chế:

– Tôi chỉ sợ làm Thảo Dung mất tập trung nên không dám gọi.

Anh dừng lại một lúc rồi hỏi với vẻ tò mò:

– Ủa! Lúc nãy em tiêm thuốc gì cho bò vậy?

– Dạ, em chỉ tiêm vắc xin ngừa bệnh cho nó thôi.

Thu dọn những dụng cụ tiêm thuốc vào van rồi cô nhớ nhẹ:

– Minh qua bên kia nghỉ chút đi anh Tú:

Hai người vùng bước đi đến ngôi nhà gỗ gần bên dãy trại. Đó là một ngôi nhà làm bằng gỗ và nó đã hơi cũ. Nhưng phía trong lại rất sạch sẽ và trang trí khá đẹp.

Trên chiếc bàn bằng gỗ được đặt một chậu hoa vài, xung quanh là những chiếc ghế mây được xếp rất ngăn nắp. Thảo Dung bước đến kéo nhẹ một chiếc ghế mời Hoàng Tú ngồi rồi cô rồi cô trở qua ngồi đối diện với anh.

– Ở trang trại vắng người thế này, anh Tú đến chơi có cảm thấy buồn không.

Anh tỉnh bơ:

– Ở trong này thì làm sao đông đúc như ngoài đường phố được. Minh đến đây để quản lý gia súc chứ đâu phải để chơi đâu mà buồn.

Thảo Dung lại hỏi vui:

– Nếu bắt anh phải ở đây suốt ngày anh có chịu nổi không.

Anh trả lời thành thật:

– Nếu như ngay bây giờ thì có lẽ không, nhưng tôi nghĩ dần thì cũng quen thôi.

Anh nhìn Thảo Dung như vẽ tò mò:

– Còn cô thì như thế nào?

– Em làm ở đây lâu rồi mà, chuyện đó cũng bình thường thôi.

Hoàng Tú đưa mắt nhìn xung quanh bên trong ngôi nhà. Rồi anh nhìn những bức tranh thiên nhiên trên vách gỗ và thắc mắc:

– Ngôi nhà này do cô dọn dẹp và trang trí phải không?

Thảo Dung tròn mắt nhìn anh:

– Sao anh lại nghĩ vậy anh Tú?

Anh không trả lời trước sự ngạc nhiên của Thảo Dung. Đốt một điếu thuốc rồi tựa lưng vào ghế, anh hút những hơi thuốc một cách thư thả.

Cô lại hỏi như hơi nôn nóng:

– Sao anh lại nghĩ là em trang trí nhà này?

Hoàng Tú chậm rãi:

– Tôi đoán vậy thôi.

– Anh cảm thấy thế nào?

Tôi thấy nó rất gọn gàng và cũng hay lắm. Đặc biệt là những tấm tranh thiên nhiên này, tôi thích nó lắm.

Thảo Dung nhanh nhay:

– Vì anh là họa sĩ mà.

– Nhưng cô là người đặt nó ở trong nhà này dĩ nhiên là cô thích nó hơn tôi.

Dừng lại một lúc rồi anh hỏi một cách dè dặt:

– Sao cô lại thích treo tranh vẽ trong phòng vậy? Tôi nhớ có một lần cô bảo là không thích hội họa mà.

– Bây giờ em đã thấy thích tranh vẽ vì nó cũng có nhiều cái hay lắm.

Thảo Dung bắt đầu thích tranh vẽ làm anh bất ngờ lắm. Nhưng để hiểu cụ thể về sở thích kỳ lạ đó thì anh lại cảm thấy ngại.

– Anh không muốn bị đánh giá là quá tò mò.

Và anh bắt sang chuyện khác:

– Khoảng bao lâu nữa trang trại mình mới khôi phục lại như cũ vậy, Thảo Dung?

– So với lúc bác Tuấn mất thì bây giờ trang trại đã đỡ hơn rất nhiều.

Hoàng Tú lại hỏi như rất quan tâm:

– Cô thử nghiệm nuôi bò lai kết quả có tiến triển tốt không?

Thảo Dung nói một cách hào hứng:

– Em và anh Lâm tiến hành cho nhen giống khá nhiều rồi. Và số lượng dê bạch ở trang trại chúng ta đang tăng dần.

Hoàng Tú nói như khẳng định:

– Như vậy là xem như chúng ta quá thành công rồi.

Cô nói tỏ vẻ rất thận trọng:

– Chưa thể khẳng định thế đâu anh Tú à Chúng ta cần nhiều thời gian hơn nữa.

– Cô thận trọng như thế à. Tôi nghĩ chúng ta đang có kết quả rất tốt.

Thảo Dung nhìn anh và nói như kể lại:

– Mong muốn lớn nhất của bác Tuấn là mở rộng trang trại, nhưng điều đó vẫn chưa thực hiện được. Em và các anh chị trong công ty sẽ cố gắng hỗ trợ anh và bác Quỳnh thực hiện điều đó.

Hoàng Tú nói nghiêm nghị:

Cô quyết tâm như thế tôi cảm thấy rất mừng và biết ơn cô lắm.

Thảo Dung xua tay như muốn phản đối:

– Anh Tú đừng nên nói vậy, em luôn cố gắng vì nghề nghiệp và vì sự phát

triển của công ty mà.

Anh nói như khẳng định:

– Công ty đã gượng dậy được như thế này là nhờ công sức cô bỏ ra nhiều lắm. Không nhờ tài năng và nỗ lực của Thảo Dung thì gia sản của nhà tôi đã mất trắng.

Thảo Dung rất ngượng trước lời khen ngợi thật lòng của anh. Cô khoát tay và nói một cách khiêm tốn:

– Công ty đã được khôi phục dần là do công sức của rất nhiều anh chị trong công ty.

– Một mình em thì làm sao làm được chuyện đó.

Tài năng của Thảo Dung ai cũng phải công nhận. Và tôi cũng không ngoại lệ.

Thảo Dung nhìn sang chỗ khác như trốn tránh cái nhìn của Hoàng Tú. Lần đầu tiên cô được anh tỏ thái độ trân trọng và mở lời khen ngợi một cách thẳng thừng như thế.

Điều đó không làm cô khỏi bối rối.

Cô cố gắng nói như bình tĩnh:

– Em rất mừng khi thấy anh đã quan tâm rất nhiều đến chuyện làm ăn của công ty như vậy.

Anh nói hài hước:

– Thảo Dung tích cực như thế này mà sao tôi lơ là được.

Thảo Dung nhanh nhay:

– Vậy mà lúc trước em nhắc đến chuyện này anh Tú lại tỏ thái độ nóng nảy với em.

Anh nói như chống chế:

Thú thật lúc đó tôi ghét những công việc này lắm. Và cô đã can thiệp vào chuyện vào chuyện gia đình tôi quá mức như vậy.

– Nên tôi không kiềm chế được.

Thảo Dung đính chính:

– Và bây giờ anh đã thấy những gì em nói đều có lợi cho anh và gia đình.

Hoàng Tú gật gù và không nói gì thêm nữa. Anh đã cảm thấy thấm thía về những lời khuyên bảo chân thành trước đây của Thảo Nguyên. Cái lặng yên đó như thể hiện anh đã nhận ra những khuyết điểm của mình.

Thảo Dung lại hỏi một cách một cách thật lòng:

– Lúc này anh Tú có cảm thấy thích thú khi đến trang trại không?

Anh nói nhanh:

– Thảo Dung đâu cần phải hỏi tôi như vậy.

Cô tròn mắt như chưa hiểu câu nói của anh:

– Ý anh là sao?

Hoàng Tú cười khẽ rồi nhìn cô:

– Thảo Dung không thấy ngày nào tôi cũng xuống trại đó sao. Lúc nào tôi bận việc khác chưa xuống được là cảm thấy nôn nao kỳ lạ rồi.

Anh dừng!ại một chút rồi nói thêm:

– Mai một anh phải học thêm nghề nữa mới được.

Thảo Dung tò mò:

– Anh Tú định học thêm nghề gì nữa vậy?

Hoàng Tú nói nửa đùa nửa thật:

– Thì tôi học nghề như Thảo Dung vậy mà.

– Anh Tú chọc em đấy à?

Anh lại nói với giọng giễu cợt:

– Tôi nhất định sẽ theo Thảo Dung học nghề. Cô có đồng ý nhận học trò lì lợm như tôi không.

– Thôi, anh Tú đừng chọc em nữa mà.

Hai người cùng cười nhìn nhau mà không nói gì nữa. Hoàng Tú đứng dậy đẩy chiếc ghế vào và chào Thảo Dung để ra về. Thảo Dung cũng bước ra cửa để tiễn anh.

– Ngày mai anh có đến nữa không anh.

– Tú?

Hoàng Tú thắc mắc:

– Có chi không vậy Thảo Dung?

– Không có chi, em chỉ hỏi cho biết thôi mà.

Anh nói như khẳng định:

– Ngày mai tôi đến. Cô hãy nghỉ trưa cho khỏe đi, chiều còn phải làm nữa.

– Dạ, cảm ơn anh Tú.

Hoàng Tú đã bước đi mỗi lúc một xa dần.

Đây là lần đầu tiên hai người ngồi với nhau và nói chuyện về công việc của công ty nhiều như thế. Nhớ lúc này, Hoàng Tú vẫn ngồi tiếp chuyện với cô một cách say sưa. Hai người nói chuyện có vẻ hợp ý lắm. Và mối quan hệ giữa hai người như chuyển dần sang hướng khác.

Chưa bao giờ Hoàng Tú ấn tượng về Thảo Dung như lúc này. Trong anh, bây giờ Thảo Dung không phải là một cô gái đáng ghét nữa. Chuyên môn và sự nhiệt tình của cô đã làm anh trân trọng rất nhiều. Nhất là cái đẹp và sự dịu dàng của Thảo Dung làm cho Hoàng Tú không tránh khỏi sự xao động.

Thảo Dung vừa thay xong bộ đồ chuyên môn đã lem luốc vì công việc. Cô đang loay hoay thu gọn đồ đạc vào vali thì Hoàng Tú lại xuất hiện:

– Thảo Dung đang thu xếp để chuẩn bị về nhà à?

Thoáng giật mình và cô quay lại:

– Anh Tú mới tới à?

– Ừ, cô đang thu xếp về đây hả?

– Dạ, em chuẩn bị về nhà, cũng hơi trễ rồi.

Anh vẫn đứng yên nhìn cô thu xếp thêm vài món đồ vào vali. Rồi Thảo Dung thắc mắc:

– Hôm nay anh qua công ty trễ vậy. Có chuyện gì không anh Tú?

Hoàng Tú hơi ngập ngừng một chút rồi buột miệng:

– Tôi định đi công việc chung đường về với cô nên qua đây định rủ cô về chung.

– Vậy hả! Anh Tú đợi em một chút nha.

– Không sao đâu. Cô cứ chuẩn bị đi.

Thu xếp xong, hai người bước ra cửa và cùng đi về phía nhà xe. Thảo Dung dẫn chiếc xe đạp của mình rồi đi về phía cổng. Cô ngạc nhiên khi thấy xe của Hoàng Tú đã dựng sẵn ở cổng.

– Sao anh Tú lại để xe ở đây vậy?

Lúc này trước khi vào gặp cô, tôi đã để sẵn xe ở đây trước.

– Anh chuẩn bị sẵn như vậy lỡ em về rồi thì sao?

Anh mỉm cười:

Tôi hiểu Thảo Dung mà. Có bao giờ mà cô về sớm hơn giờ này đâu. Ngày nào cũng loay hoay đến chiều mới chuẩn bị về.

– Anh đừng có đưa em lên cao rồi bỏ cho rớt xuống.

Hoàng Tú xua tay:

– Không đâu. Tôi không hề tăng bốc ai đâu Tôi nói hoàn toàn là sự thật mà.

Thảo Dung thông thả đạp từng vòng xe.

Hoàng Tú vẫn chạy kế bên một cách chậm chạp. Đã một đoạn đường khá xa mà hai người vẫn chưa nói thêm gì. Họ đang lặng yên để nghe tiếng gió thổi vi vu vào những hàng thông cao vút dọc bên đường.

– Nhà cũng xa mà Thảo Dung đi xe đạp như thế này thì cực quá vậy.

Thảo Dung cười dịu dàng:

– Dạ, em cảm thấy bình thường thôi. Có lẽ em đi bằng cách này đã quen rồi.

Anh nói một cách ầm ỹ:

– Đi xe đạp xa như thế này thì mệt lắm.

Nhưng được bù lại chuyện khác mà. Cô quay qua nhìn anh như rất ngạc nhiên:

– Anh Tú nói vậy là ý gì? Em thật sự không hiểu.

Hoàng Tú cười khê:

– Tôi nói vậy có gì khó hiểu đâu mà Thảo Dung lại thắc mắc như thế.

Thảo Dung nói như về nũng nịu:

– Thật sự là em không hiểu ý anh. Anh nói chuyện thấy ghét quá!

Anh nhìn cô rồi phì cười:

– Thì tôi nói không đúng sao. Đi đường xa thì mệt nhưng bù lại là chúng ta được ngắm cảnh hai bên đường nè.

Như hiểu ra ý của anh, Thảo Dung tiếp lời:

– Và đó là một trong những sở thích của em.

– Vậy hả!

Cô quay qua nhìn anh và hỏi một cách tò mò:

– Anh Tú cũng có nhã hứng đó nữa à.

– Ừ, Tôi cũng thích lắm.

– À, em quên nữa? Anh Tú là họa sĩ kia mà. Những người có máu nghệ thuật thì luôn lãng mạn.

Anh lắc đầu như phản đối:

– Không đâu Thảo Dung à. Tôi chỉ là người thích vẽ chứ không phải là họa sĩ đâu.

Có là họa sĩ hay không thì đâu có quan trọng. Những người thích vẽ như anh đều rất lãng mạn.

– Điều đó cũng có nhưng chỉ trong lúc vẽ thôi.

Dừng lại một lúc rồi anh nói như bất ngờ:

– Hình như Thảo Dung hiểu biết nhiều về nghệ thuật lắm.

– Em đã thích tranh vẽ khi được xem những bức tranh mà anh Tú vẽ đó.

– Vậy sao?

Vừa qua các vườn nho ở bên đường, hai người đã sắp đến quán nước mà họ đã từng gặp trước kia. Hoàng Tú nói như yêu cầu:

– Ghé ở đây uống nước chút đi rồi về.

Thảo Dung lắc đầu và tìm cách từ chối:

– Thôi đi anh Tú à. Mình đừng ghé vào quán.

Anh hỏi nhanh:

– Sao vậy?

Cô đề nghị một cách dè dặt:

– Hay mình hãy ghé khu đồng cỏ bên kia đi anh Tú. Em thích qua bên đó hơn.

Trước lời đề nghị thật tình của Thảo Dung, Hoàng Tú cũng đã thay đổi ý định.

Anh nói một cách dứt khoát:

– Vậy chúng ta qua bên đó đi Thảo Dung.

– Và họ đang bước bên nhau giữa cao nguyên chiều vắng. Những đồi cỏ vẫn xanh mơn mớn dưới nắng chiều. Cảm giác êm êm khi được đặt nhẹ những bước chân lên cỏ làm Thảo Dung rất dễ chịu.

– Thảo Dung rất thích ngắm nhìn những phong cảnh này phải không?

– Còn anh Tú có thích không, chứ em thích đến chơi nơi này lắm?

Anh nhìn cô rồi trả lời một cách thành thật:

– Anh cũng đến đây vài lần rồi. Anh đến đây thường khi những hoa phong lan nở.

Đưa bàn tay của cô về hướng những cội cây khô và cô nói một cách vội vã:

– Phong lan kia anh Tú.

Nhìn những cánh lan rừng đung đưa trong gió. Hoàng Tú cũng không giấu cảm xúc của mình:

– Chúng tuyệt đẹp phải không Thảo Dung?

– Dạ.

– Thảo Dung thích phong lan trắng lắm hả?

Thảo Dung nói dịu dàng:

– Dạ, từ lúc còn bé em đã thích hoa phong lan rồi.

Hoàng Tú tròn mắt nhìn cô như rất bất ngờ:

– Từ lúc còn bé Dung đã biết thích hoa rồi à?

Bặm đôi môi đỏ ửng rồi cô nói như kể lại:

– Em nhớ lúc còn nhỏ, cuối tuần cha mẹ hay đưa em đến đây chơi lắm. Rồi cha hái cho em và mẹ những nhánh phong lan trắng, kỷ niệm đó em mãi mãi không quên được.

Hoàng Tú mỉm cười rồi bật bật:

- Tôi cũng thích chúng lắm đó Thảo Dung:
- Dạ, em biết rồi mà.
- Sao cô biết tôi thích chúng?
- Em nhớ có lần thấy anh Tú vẽ một bức tranh trong đó có những nhánh phong lan trắng.
- Và hôm đó tôi và Thảo Dung đã đụng độ nhau một trận dữ dội.

Thảo Dung nũng nịu:

- Nhắc đến bữa đó em càng ghét anh thêm.

Anh nói như nài nỉ:

- Thôi. Thảo Dung giận làm gì mấy chuyện cũ mèm đã qua rồi.
- Ai bảo anh Tú lại nhắc lại trước mặt em.

Hoàng Tú xua tay:

- Thôi thôi. Tôi xin lỗi.

Hai người yên lặng khá lâu và cùng nhìn lên những cánh phong lan mỏng manh đang phất phơ trong gió. Hoàng Tú và Thảo Dung ai cũng mê say ngắm chúng. Họ quyết định đến đây thì thật là phù hợp vì cả hai đều đều có cùng sở thích đó mà.

Thảo Dung quay qua Hoàng Tú với vẻ tò mò:

- Sao anh Tú lại thích hoa phong lan trắng vậy?

Anh mỉm cười rồi nói một cách chận rãi:

- Thật sự, tôi thấy có rất nhiều loài hoa đẹp. Nhưng tôi thấy phong lan trắng có sự tinh khiết, kiêu sa và dịu dàng riêng của nó.

Thảo Dung tiếp lời:

- Và vì cảm xúc đó mà anh đã mang chúng vào những bức tranh của mình.

Anh gật gù:

- Có lẽ là như vậy.

Anh nhìn Thảo Dung rồi hỏi với giọng êm dịu:

Thảo Dung thích những bức tranh như vậy lắm phải không.

- Dạ, em thích lắm.
- Nếu cô không từ chối thì tôi sẽ vẽ tặng Thảo Dung một bức tranh về phong cách cao nguyên này.

- Em không dám nhận đâu anh Tú à?
- Thảo Dung từ chối nhiệt tình của tôi sao?
- Da ...

Anh nắm lấy hai bàn tay thon nhỏ của Thảo Dung. Gương mặt trắng nõn đã trở nên ửng đỏ vì ngượng. Cô vung vẩy hai tay yếu ớt theo phản xạ nhưng đều vô dụng vì cô cảm giác hai bàn tay mình đang bị siết chặt.

Anh đang nhìn sự hoảng sợ lộ trên gương mặt xinh xắn của cô. Đôi môi ửng đỏ run run.

Anh nhìn cô một cách Đăm đăm hơn. Chưa bao giờ anh có cơ hội say đắm trước nhan sắc của cô như lúc này.

Đôi mắt dịu hiền long lanh vì xúc động. Cô cúi mặt xuống để né tránh cái nhìn đăm đăm của anh.

Hoàng Tú lại cất giọng êm dịu:

Những lần đầu gặp nhau chỉ toàn là mâu thuẫn rồi cãi vã. Nhưng bây giờ anh thấy tại mình có nhiều điểm hợp nhau lắm phải không Thảo Dung?

- Ai mà thêm hợp với anh chứ.
- Đừng tự dối lòng mình nữa, Thảo Dung à.

Thảo Dung nói như nài nỉ:

- Buông tay em ra đi anh Tú. Em đau lắm.
- Cho anh xin lỗi nha cô bé.

Thảo Dung nói khẽ:

- Đâu có gì đâu mà phải xin lỗi em.
- Vì anh không có nhẹ nhàng với em chút nào cả.
- Thôi, anh đừng nhắc chuyện này nữa.

Nói xong cô lại bước đi và Hoàng Tú bước theo sau. Trong đầu anh như rối tung vì những suy nghĩ kỳ lạ. Tại sao Thảo Dung lại bỏ đi mà không chờ đợi anh thổ lộ tình cảm của mình. Hay cô vẫn còn mang nặng trong tim tình yêu với Hải Lâm?

Những suy nghĩ ngổ ngàng đó làm cơn ghen trong anh trỗi dậy khi cô vẫn chưa thuộc về riêng anh. Hoàng Tú cố dằn lại và quyết tâm kiên nhẫn đến cùng.

Anh quay qua Thảo Dung:

- Em định đến bên mấy cây cội cây khô đó phải không?
- Dạ, em muốn đến đó để ngắm nhìn những cánh hoa phong lan kỹ hơn. Nó đẹp quá phải không anh Tú?
- Ừa! mình đi nhanh qua đó đi em.

– Em thích chúng lâu rồi hôm nay em nhất định phải hái cho bằng được chúng.

Thảo Dung vẫn dịu dàng và nói chuyện một cách nhỏ nhẹ. Điều đó làm anh quên đi những suy nghĩ ngớ ngẩn. Anh tỉnh táo hơn ...

Hái một nhánh phong lan anh đến gần Thảo Dung rồi hỏi khẽ:

– Em có thích hay không, anh tặng em đó.

Món quà giản dị ấy làm Thảo Dung bối rối. Nó như thể hiện sự quan tâm chiều chuộng của anh đối với cô. Thảo Dung cũng rụt rè đón nhận:

– Em cảm ơn anh Tú.

– Anh thấy em có vẻ mệt mỏi rồi, hãy ngồi xuống đây nghỉ ngơi một chút đi.

– Dạ.

Hai người cùng ngồi trên thảm cỏ, anh quay qua nhìn Thảo Dung rồi nói một cách thật lòng:

Nhiều lần trước đến đây anh chỉ đi một mình và mang theo giá vẽ. Bây giờ được đến đây với Thảo Dung anh cảm thấy vui hơn rất nhiều.

– Em cũng vậy. Những lúc rảnh rỗi em cũng đến đây có một mình thôi.

Anh nói với vẻ hồi tiếc:

– Nếu anh chịu nghe lời khuyên bảo của em trước đây thì anh có dịp đi cùng với em đến đây nhiều hơn.

– Ai mà thèm đi chung với em chứ.

Thảo Dung nũng nịu.

– Đi một mình em không cảm thấy buồn hả Thảo Dung?

– Em thích vậy đó.

Hoàng Tú lại trêu trọc:

– Hay là đi một mình rồi buồn mai mốt sẽ lủ anh đi chung đó nha.

– Thôi, anh đừng chọc em nữa. Em ghét nói chuyện với anh lắm.

Anh nói như biết lỗi:

– Anh chỉ đùa chút thôi, em giận anh hả?

Thảo Dung ngồi yên như tránh câu trả lời. Về mặt cô nghiêm nghị như đang suy nghĩ điều gì. Và Thảo Dung cũng không nói gì thêm nữa. Thái độ cô có vẻ tự lự xa xôi. Bất gặp thái độ của cô, Hoàng Tú cảm thấy có gì đó bất thường.

Anh lên tiếng:

– Thảo Dung.

– Gì vậy anh?

Anh hỏi hơi dè dặt:

– Em đang suy nghĩ điều gì mà lại lặng thinh vậy?

Thảo Dung quay qua nhìn anh rồi nói với vẻ rụt rè:

– Thật ra, em muốn biết chuyện của anh và Quế Anh vì sao lại đổ vỡ vậy.

Mặt anh hơi tái lại vì câu hỏi quá bất ngờ của Thảo Dung. Anh cố gắng nói như bình tĩnh:

– Sao hôm nay em lại hỏi anh chuyện này vậy hả?

– Em định hỏi anh chuyện này lâu rồi nhưng lại cảm thấy ngại. Hôm nay gặp anh ở đây, em xin mạn phép hỏi anh điều đó.

– Chia tay là ý định của Quế Anh. Lúc đó anh hoàn toàn chưa nghĩ đến điều đó.

– Anh đâu có biết khi chia tay chị ấy rất đau buồn và giận anh lắm.

Anh nói như chống chế:

– Thật ra, lúc đó anh ham chơi lắm luôn tụ tập theo bạn bè. Và cô ấy rất khát khe về chuyện này. Cô ấy cứ nằng nặc đòi chia tay với anh.

– Sao anh lại không chiều ý chị ấy? Tự nhiên chị ấy đòi chia tay thì anh đồng ý.

– Lúc đó anh ngang bướng và cố chấp lắm, không nghe lời khuyên bảo của ai cả. Hình như lúc đó em cũng thừa biết tính anh như vậy mà.

Trầm ngâm một lúc rồi Hoàng Tú lại tiếp tục:

– Tình cảm giữa anh và Quế Anh đã kết thúc không tốt đẹp. Và cô ta vẫn là người thiệt thòi.

Thảo Dung nhíu mày:

– Anh đã sáng suốt để nhận ra điều đó.

– Sao anh lại không tìm cách giữ tình yêu của mình?

Tuổi mới lớn háo thắng lắm Thảo Dung à Anh không hề biết quý trọng những gì mình đang có.

Anh quay qua nhìn Thảo Dung rồi hỏi khề:

– Anh làm vậy là đáng tội lắm phải không Thảo Dung?

Cô lắc đầu:

– Xin lỗi anh. Em không thể bình luận về chuyện này.

– Sao vậy?

– Chuyện, giữa anh và chị Quế Anh. Em mong muốn làm kẻ thứ ba xen vào.

Dừng lại một chút rồi cô lại nói thêm:

– Em không hiểu tại sao anh lại thích đùa với tình yêu như vậy?

– Anh nói như biết lỗi:

– Anh biết lỗi của mình là không thể tha thứ được. Xem như anh đang nợ Quế Anh mà vĩnh viễn không bao giờ trả được.

– Đã từ lâu, mỗi lần nhớ đến sự đau khổ của Quế Anh thì cô có cảm giác coi thường Hoàng Tú. Giờ đây cô đang đối diện với chính anh. Những lời giải thích và sự thú nhận thật lòng của anh làm cho cô có thể chấp nhận và thông cảm được.

Thấy Thảo Dung ngồi yên không nói gì Hoàng Tú hỏi một cách rụt rè:

– Vì chuyện này mà em luôn giữ khoảng cách với anh phải không?

Thảo Dung xua tay:

– Không đâu anh Tú à. Em đâu có đánh giá và nhìn nhận về anh mà chỉ dựa vào chuyện này.

– Anh thấy em là một cô gái thật toàn diện đấy Thảo Dung à.

Thảo Dung lắc nhẹ đầu:

– Em không được lý tưởng như những gì anh nói đâu.

Rồi cô lại mỉm cười:

– Em hiểu ý của anh rồi.

– Hiểu gì?

– Anh cố tình tăng bậc em để sau này thấy được những khuyết điểm của em rồi anh cười nhiều hơn phải không?

– Hoàng Tú đã hiểu ra Thảo Dung đang giễu cợt. Hai người cùng khẽ cười và nhìn ra phía chân núi. Mặt trời như khuất hẳn, trời đã sẫm tối Rồi hai người trở ra xe, đi tiếp oằn đường còn lại. Và anh cũng đưa Thảo Dung về đến tận nhà.

Trong Thảo Dung, Hoàng Tú không còn là một thanh niên ăn chơi lêu lổng.

Những thay đổi trong anh cũng đã làm cô phải thay đổi cách nhìn nhận. Đối với cô bây giờ, Hoàng Tú mãi là một họa sĩ tài hoa rất dễ mến và dễ gần gũi.

Đêm ấy không hiểu vì sao Thảo Dung lại không ngủ được. Cô nhớ lại nhánh phong lan Và Hoàng Tú hái tặng, rồi cô lại nhớ đến cái tay quá bất ngờ của anh.

Những cảm giác kỳ lạ ấy cứ đeo đẳng bên cô. Cô muốn quên đi cảm giác kỳ lạ đó nhưng lại không thể nào làm được.

Đêm đã quá khuya, cô gần như phải thức trắng. Rồi cô cũng thiếp đi trong cái mệt lả vì mất ngủ.

Buổi chiều trời vẫn mưa không dứt. Thảo Dung đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ để ra về nhưng mưa lại chưa tạnh. Cô đang đứng ở cửa công ty với vẻ rất sốt ruột. Lúc đó thì bà Quỳnh bước đến:

Cháu làm gì mà có vẻ sốt ruột vậy? Trời còn đang mưa lớn quá mà.

Thảo Dung nhỏ nhẹ:

- Mưa sao lâu tạnh quá. Cháu đang đợi tạnh mưa để về.
- Hãy ngồi ghế mà nghỉ đi chừng nào tạnh mưa hẳn rồi về.

Thảo Dung dạ nhỏ một tiếng rồi làm theo yêu cầu của bà. Cô ngồi vào chiếc ghế đá đặt ở sát tường về mặt vẫn có vẻ nôn nóng. Bà Quỳnh bước đến ngồi cạnh cô:

Cháu nên điện thoại về nhà đi Thảo Dung à.

- Không sao đâu bác. Chắc cha mẹ cháu biết trời mưa nên không trông cháu đâu.
- Bác sợ mưa cứ kéo dài đến tối, cháu về trễ thì cha mẹ trông đấy.
- Dạ

Bà nhìn nói như vẻ quan tâm:

- Cháu cứ ngồi đợi đi. thằng Tú nó đi đám ở nhà bạn, nó hứa bây giờ sẽ về.

Rồi nó sẽ đưa cháu về.

Cô lắc đầu như từ chối:

- Không cần đâu bác à. Cháu tự về được mà. Trời như thế này mà để anh đưa về tội nghiệp anh lắm.
- Nó không chịu để cháu về một mình đâu.

Trời đã tối sầm lại, mưa vẫn còn rơi rỉ rả. Thảo Dung không thể chờ đợi nhiều hơn nữa. Cô quay qua bà Quỳnh:

Thưa bác Quỳnh cháu về. Trời mưa hoài lâu tạnh quá. Cháu phải về ngay thôi.

Bà hỏi vẻ ngạc nhiên:

- Cháu không đợi thằng Tú đưa về hả Thảo Dung?
- Dạ, cháu tự về được không cần đợi anh đưa về đâu bác.
- Trời tối như thế này để cháu về một mình nó sẽ giận đấy.
- Không sao đâu bác à.

Bà nhìn cô nói một cách đầy lo lắng:

- Đường vắng lắm Thảo Dung à. Cháu về rất nguy hiểm.

Cô nói mạnh dạn:

– Không sao đâu bác à, cháu cũng quen đường rồi mà.

– Không giữ chân Thảo Dung được nữa, bà đành để cô ra về trong một buổi tối mưa và vắng vẻ. Thảo Dung đã dẫn xe ra đến cổng rồi cô đạp xe đi mỗi lúc một xa hơn. Bà vẫn đứng ngóng theo với vẻ đầy lo lắng.

Đường vắng không một bóng người. Trời tối đen và thỉnh thoảng có những tia sấm chớp nhoáng. Thảo Dung cảm thấy sợ hãi.

Cảm giác sợ hãi nhất cứ đeo đẳng cô. Cô thật sự hoảng hốt khi có hai chiếc xe gắn máy đang chặn trước đầu xe của mình. Cô vội thắng lại.

– Trời mưa mà đi đâu ngoài trời vậy em?

Những tia chớp nhoáng cũng đã giúp cô nhìn thấy được vẻ hung tợn của bọn chúng.

Cô thật sự hoảng sợ. Giọng run run:

– Cho tôi qua đi.

– Em đi đâu về vậy?

Thảo Dung nói lớn:

– Mặc kệ tôi.

Một tên khác trong nhóm lên tiếng:

– Em nói đi rồi tụi anh mới cho về.

Thảo Dung cố nói thêm như hăm dọa:

– Không cho tôi qua tôi la lên bây giờ.

Bọn chúng cười hô hô lên, Rồi một tên cất giọng:

– La lớn lên đi em, tụi anh cứu cho.

Thảo Dung hơi nhỏ giọng:

– Trời đã tối rồi, các ông cho tôi về đi mà.

Cảm giác sợ hãi làm cô tê cứng người. Cô rút tay lại vì có cảm ai đó chạm vào tay mình.

Một tên xuống xe đến đứng cạnh cô:

– Ở chơi với tụi anh một chút đi rồi tụi anh đưa em về đến nhà.

– Im đi?

– Chúng lại cười lên và hấn đưa tay nựng phớt lên mặt cô. Không còn đủ can đảm đứng lại nữa, Thảo Dung buông xe ngã ra và cô hốt hoảng bỏ chạy.

Thảo Dung thật sự khiếp sợ khi thấy cái tên lúc nãy vẫn đuổi theo cô. Cô vừa chạy vừa quay lại. Như không định hướng được những gì ở phía trước, cô đã bị trượt té lăn xuống chân đồi.

Thấy Thảo Dung rơi xuống chân đồi, chúng mới dừng lại và bỏ đi. Thảo Dung đã được những người đi thăm vườn đưa cô đến cấp cứu tại bệnh viện trung tâm Đà Lạt.

Mọi người, ai cũng mừng rỡ khi Thảo Dung vừa thoát khỏi cơn hôn mê. Cô đã đủ bình tĩnh để nhận ra cha mẹ đang ở trước mặt mình và có cả anh Hoàng Tú nữa. Thảo Dung nắm chặt tay mẹ và nước mắt chảy dài trên má.

– Con sợ quá mẹ à.

Bà vân lập tức trấn an cô:

– Bình tĩnh đi mà con. Có mẹ đây mà.

Hoàng Tú cũng lên tiếng:

– Em hãy nằm yên mà nghỉ ngơi đi. Đừng xúc động ng vào lúc này mà.

Cô hỏi lí nhí:

– Anh Tú tới lâu chưa?

– Lúc em còn hôn mê.

Ông Thông chen vào:

– Còn hoảng sợ không vậy con gái?

– Dạ, đỡ nhiều rồi cha à.

Hoàng Tú nhìn Thảo Dung hỏi với vẻ quan tâm:

– Em có cảm thấy đau nhức nhiều không?

Anh thật sự lo lắng cho em quá.

– Cảm ơn anh đã quan tâm đến em.

Anh hỏi gặng lại:

– Em có cảm thấy đau nhiều lắm không?

Bà mẹ lại cô nói một cách âm thầm:

– Dạ, em đau lắm.

Lời than thở của Thảo Dung làm tim anh như đau thắt lại. Anh thầm tiếc rẻ phải chi tôi qua anh có mặt để đưa cô về thì cô đâu phải gánh chịu sự đau đớn này.

Suy nghĩ ấy đã thoáng qua rồi Hoàng Tú lại hỏi một cách nhỏ nhẹ:

– Thảo Dung uống sữa nha, anh pha cho em há?

Bà Vân tiếp lời:

– Phải rồi ráng uống một chút cho khỏe nha con.

Cô lắc đầu thay cho câu trả lời. Ông Thông lên tiếng:

– Cháu đi pha cho nó đi Tú, ráng ép nó uống đi cháu.

– Dạ.

Cô phản đối một cách yếu ớt:

– Thôi đi, con còn mệt lắm chưa muốn ăn uống gì đâu. Mọi người đừng bận tâm quá như vậy.

– Em không uống đỡ một chút sao Dung?

– Dạ thôi. Khi nào cần em sẽ nhờ anh pha cho em mà.

– Vậy em cứ nằm nghỉ cho khỏe đi.

– Cảm ơn anh - Thảo Dung nói nhỏ nhẹ.

Ông Thông nói như mệnh lệnh:

– Thôi, hai đứa đừng nói chuyện nữa, để Thảo Dung nó nghỉ ngơi đi Tú.

Mọi người yên lặng bên Thảo Dung. Ai cũng rất sốt ruột lo lắng cho sức khỏe của cô.

Cả ba người vẫn đang nhìn về cô với ánh mắt đầy lo lắng:

– Ai là người nhà của cô Lâm Thảo Dung?

Vị bác sĩ trực ca bệnh của Thảo Dung đã đến. Cả ba người đi đến gần ông ta và đều đang sốt ruột:

– Chấn thương của con tôi có nặng lắm không bác sĩ?

Kết quả chụp X quang và siêu âm đã có. Chấn thương của cô Thảo Dung không có gì nghiêm trọng. Cô ấy cần thời gian khá lâu để nhập viện điều trị. Cô ấy bị gãy xương vai trái.

Ông Thông và bà Vân có vẻ càng lo lắng hơn. Hoàng Tú hỏi nhanh:

– Có cần phải phẫu thuật để bó bột không bác sĩ?

– Xương vai cô ấy gãy nứt chứ không gãy hở. Không cần phải phẫu thuật.

– Cảm ơn bác sĩ.

– Tôi thông báo vậy để gia đình tiện việc sắp xếp và chuẩn bị mọi thủ tục nhập viện.

Bây giờ tôi xin phép trở qua phòng khoa.

– Dạ, cảm ơn bác sĩ.

– Mọi người vẫn chưa thoát khỏi sự bối ngỡ.

Không ai ngờ Thảo Dung bị chấn thương nặng như vậy. Và cả Hoàng Tú cũng vậy. Anh đứng thẫn thờ như người vô hồn.

Mọi người lặng yên khá lâu rồi bà Vân lên tiếng:

Cháu về để phụ chị Quỳnh trông coi công ty và nhà cửa đi Tú. ở đây có hai bác cũng được, rồi.

Hoàng Tú lắc đầu như không đồng ý:

– Không sao đâu bác à. Cháu không muốn bỏ Thảo Dung đi trong lúc này.

Ông Thông cất giọng:

– Nó phải nằm viện lâu lắm, cháu không thể ở đây suốt như vậy được. Công việc làm ăn đâu có thể bỏ bê được cháu.

– Bác cứ yên tâm. Công ty đã có mẹ cháu và các nhân viên nữa. Cháu có thể ở đây săn sóc cho Thảo Dung được mà.

Dừng lại một chút rồi anh nói như yêu cầu:

– Hai bác cứ về lo nhà cửa và chuẩn bị thủ tục cho Thảo Dung, cháu ở đây cũng được rồi.

Trầm ngâm một lúc ông Thông nói dứt khoát:

– Vậy cháu ở chăm sóc cho nó hai bác về thu xếp rồi chiều trở lại.

– Dạ.

Ông Thông và bà Vân đã bước đi. Anh lại trở vào với Thảo Dung. Cô vẫn đang thẫn thờ chờ đợi mọi người. Hoàng Tú đến cạnh giường cô với vẻ mặt buồn bã.

Thảo Dung hỏi khẽ:

– Cha mẹ em đi đâu vậy anh Tú?

Hai bác về lo trông coi nhà cửa.

– Sao mẹ không ở lại với em?

– Em cứ nghỉ đi, chiều bác Vân sẽ trở về với em.

Rồi cô lại lặng thinh sau lời trấn an của anh. Hoàng Tú sờ nhẹ vào cái vai trái của cô với ánh mắt lo lắng:

– Em có đau nhiều lắm không Thảo Dung?

– Em đau ở vai này nhiều lắm. Có sao không vậy anh?

Hoàng Tú cười buồn để tránh né câu trả lời Anh chưa muốn cho biết về chấn thương đó trong lúc cô đang còn yếu ớt.

Thảo Dung nhìn anh với ánh mắt đầy vẻ thắc mắc:

– Lúc này bác sĩ đến chỉ vậy anh Tú?

Anh hơi ngập ngừng:

– Ông ấy đến báo kết quả chụp X quang và siêu âm.

– Kết quả như thế nào vậy hả anh?

Anh nói một cách yếu xìu:

– Không có gì đâu em à. Em nên nghỉ ngơi một chút đi.

Thấy vẻ kỳ lạ của anh Thảo Dung lại càng thêm tò mò:

– Anh đừng giấu giếm em, chấn thương của em nghiêm trọng lắm phải không?

Hoàng Tú trầm ngâm khá lâu rồi anh quyết định nói ra sự thật với cô:

– Xương vai trái em bị gãy. Và phải bó bột một thời gian.

Mắt cô ngân ngấn nước:

– Phải nằm viện lâu không anh Tú.

– Em yên tâm đi. Chỉ nằm khoảng một hai tuần thôi.

Mắt cô đã ướt đầm. Anh loay hoay lấy ra chiếc khăn rồi chấm nước mắt cho cô. Anh cất giọng êm dịu:

– Đâu có gì đâu mà em buồn vậy? Đừng xúc động như vậy không tốt đâu Thảo Dung à.

– Dạ.

Cô cố gắng nuốt trôi cơn xúc động và hỏi với giọng bình tĩnh hơn:

– Em phải vật vã với chấn thương thế này. Còn chuyện công ty tính sao đây anh Tú?

Em cứ lo cho sức khỏe của mình trước, đừng bận tâm như vậy.

– Làm sao mà em có thể yên tâm được chứ.

Em cứ yên tâm nghỉ ngơi cho mau lành vết thương. Đã có mẹ anh và Hải Lâm rồi mà.

– Bây giờ em chỉ mong sao mau lành bệnh để được đi làm trở lại.

Hoàng Tú lặng yên ngồi nhìn cô. Những vết xước nhẹ trên mặt Thảo Dung làm cho anh càng thêm đau đốn. Thảo Dung cũng nhìn anh với ánh mắt đầy xúc động. Và cô cũng thiếp đi trong sự mệt mỏi và uể oải.

Một tuần đã trôi qua, vai của Thảo Dung đã được bó bột nhưng cô vẫn phải ở lại để chờ vết thương lành hẳn. Suốt tuần nay ngày nào bà Quỳnh cũng tới lui và lo lắng rất nhiều cho sự bình phục của cô. Điều đó làm Thảo Dung thật sự cảm động trước sự quan tâm của bà.

Suốt thời gian qua, Hoàng Tú vẫn kề cận bên cô và chăm sóc thật chu đáo.

Sáng nay anh xuống căng tin mua ít cháo cho cô ăn sáng. Thảo Dung nằm nghỉ trên giường một lúc thì anh đã lên tới.

– Anh mang đồ ăn sáng về cho em nè Thảo Dung.

Cô nhỏ nhẹ:

– Cảm ơn anh Tú.

– Để anh đỡ em ngồi dậy để ăn ít cháo rồi uống thuốc nha.

– Dạ ...

Anh nhẹ nhàng đỡ cô dậy và cẩn thận đút từng muỗng cháo. Thái độ quan tâm lo lắng của anh làm cô không khỏi xúc động.

Anh Tú tốt với em nhiều quá, em thật sự rất ngại.

Cô nói một cách khiêm tốn:

– Em đâu có xứng đáng để anh cực khổ như vậy đâu.

Hoàng Tú hơi nghiêm nghị:

– Anh thật sự không yên tâm nếu không được trực tiếp chăm sóc cho em.

Anh cũng không muốn em nói một cách ơn nghĩa như vậy?

– Nhưng đó là sự thật, em phải mang ơn nhiều lắm.

Hoàng Tú khoát tay:

– Nếu nói đến ơn nghĩa thì cả gia đình anh mang ơn em mới phải. Thảo Dung tò mò:

– Vì sao anh Tú lại nói như vậy hả?

– Công ty đổ vỡ và do một tay em gây dựng lại. Như vậy không đủ để gia đình anh mang ơn em sao?

Cô lắc nhẹ đầu:

– Đó là nghề nghiệp và nhiệm vụ của em thôi mà.

Anh nhìn Thảo Dung và nói như vẻ biết ơn:

– Em mà không nhệt tình bây giờ không biết công ty sẽ đi về đâu nữa?

– Sao anh không nghĩ đến anh Lâm và các anh chị khác nữa?

– Dĩ nhiên là anh biết ơn tất cả mọi người và em là người quan trọng hơn hết.

Dừng lại một lúc rồi anh nói như yêu cầu:

– Em ăn chút cháo nữa đi.

Nhìn về phía tủ sắt góc giường Thảo Dung lại lên tiếng:

– Hôm qua bác Quỳnh lại mang sữa đến cho em. Nhiều quá làm sao em uống cho hết.

– Thì em cứ để đó, khi xuất viện về nhà uống cho mau khỏe.

Trầm ngâm một chút rồi cô lại nói thêm:

– Ngày nào bác ấy cũng tới, lo lắng cho em đủ thứ. Bác ấy làm em cảm động và ...

– Và em định nói biết ơn mẹ anh phải không?

Thảo Dung xua tay:

– Em không có ý định nói điều đó. Những gì bác ấy đã làm em thật sự quý trọng và em thương bác ấy lắm.

Hoàng Tú không nói thêm gì nữa. Anh loay hoay lấy thuốc cho Thảo Dung uống. Cô vừa uống xong thì Hải Lâm cũng vừa bước đến.

– Hoàng Tú đang làm gì đó?

– À? Tôi lấy thuốc cho Thảo Dung uống.

– Lâm mới tới hả?

Anh mỉm cười rồi quay qua Thảo Dung:

– Hôm nay Thảo Dung đã thấy khỏe nhiều chưa?

– Cám ơn anh Lâm, em khỏe nhiều rồi.

Hải Lâm đặt một ít trái cây vừa mua sẵn lên bàn và anh bước lại gần cô.

– Anh gọi Thảo Dung một ít trái cây, em nhớ ăn cho mau khỏe nha.

– Cám ơn anh Lâm. Anh đến thăm là quý lắm rồi, mai một đến đừng có bầy vẽ vậy.

Hoàng Tú lại lên tiếng:

– Mai một Lâm đến chơi thôi được rồi.

– Trái cây vẫn còn nhiều lắm.

Hải Lâm chỉ gật gù mà không trả lời.

Anh quay nhìn Thảo Dung hỏi với vẻ quan tâm:

- Em có biết lâu mau nữa được xuất viện không?
- Dạ, chắc còn lâu lắm anh Lâm à. - Cô nói hơi yếu ớt.

Hoàng Tú chen vào:

- Chỉ mới có một tuần thôi mà Lâm. Nghe bác sĩ khoảng ba đến bốn tuần mới tháo băng được.
- Lâu vậy sao Tú?

Thảo Dung nói nhỏ nhẹ:

- Vậy là cả tháng trời nữa em mới trở về nhà, và qua công ty được.

Hoàng Tú lại lên tiếng:

Em ráng nghỉ ngơi cho mau lành vết thương. Đừng bận tâm đến chuyện công ty nữa.

Tú nói đúng đấy Thảo Dung à. Em nên lo cho sức khỏe mình trước đã.

Hoàng Tú và Hải Lâm nói chuyện với nhau thân thiện hơn. Họ đã quên đi những mâu thuẫn trước đây, họ đã hòa nhã với nhau hơn. Điều đó làm Thảo Dung cảm thấy vui mừng lắm.

Mọi người đang nói chuyện với nhau thì cô điều dưỡng bước đến:

- Chị là Thảo Dung phải không?
- Dạ, có gì không chị?
- Hôm nay đến ngày tái khám để bác sĩ kiểm tra vết thương. Mời người nhà theo tôi đi làm thủ tục để siêu âm và chụp X quang.

Hoàng Tú nhìn qua Hải Lâm:

- Hải Lâm cứ ở chơi với Thảo Dung, tôi đi một chút sẽ trở lại ngay.
- Tú hãy đi đi!
- Tranh thủ về nha anh Tú.
- Được rồi, em cứ tiếp chuyện với Hải Lâm đi, anh về ngay mà.

Hoàng Tú đã bước theo cô điều dưỡng.

Giờ chỉ còn lại hai người và Thảo Dung lại lên tiếng:

- Anh Lâm từ công ty qua đây hả?
- Anh từ nhà qua.
- Hôm nay anh định không qua trang trại sao?
- Ghé thăm em một chút rồi anh về ghé trang trại.

Nói xong, Hải Lâm ngồi trầm ngâm một chút rồi hỏi rụt rè:

– Em thấy Hoàng Tú như thế nào Thảo Dung?

– Em không hiểu ý anh.

Anh lặp lại một cách thẳng thừng:

– Hoàng Tú đối xử với em có tốt không?

Cô ngạc nhiên nhìn Hải Lâm và thắc mắc:

– Tại sao anh Lâm lại hỏi em điều đó?

– Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh mà.

Thảo Dung quay mặt nhìn ra cửa và nói thành thật:

– Dù em và anh Tú chưa là gì của nhau cả nhưng anh ấy lại rất quan tâm đến em.

– Lý tưởng như vậy sao?

Thảo Dung hơi nghiêm nghị:

– Bộ anh nghĩ rằng anh Tú không làm được chuyện đó sao? Hay anh quá khắt khe với anh Tú. Anh chỉ đánh giá anh bằng những lỗi lầm trước đây.

Anh nói như chống chế:

– Anh không hề đánh giá thấp Hoàng Tú. Nhưng nhớ lại những gì anh ta làm trước đây anh cảm thấy lo lắng cho em.

Cô nói như đề đĩnh chính:

– Cảm ơn anh đã quan tâm. Nhưng em và anh Tú chỉ là bạn bè như với anh vậy thôi.

– Anh nghĩ em không cần thiết phải giấu giếm anh như vậy. Nếu em và Hoàng Tú có mối quan hệ tốt đẹp với nhau thì điều đó cũng đáng mừng thôi.

Hôm nay, rõ ràng Hải Lâm có cách nói chuyện thật kỳ lạ. Anh làm cho Thảo Dung bức bối một cách khó tả. Và cô buột miệng:

– Em thấy anh lạ lắm. Có chuyện gì thì nói thẳng với em đi?

– Anh thề là không có ý nghĩ gì khác.

Tính tình của Hoàng Tú như vậy làm anh rất lo lắng cho em.

Thảo Dung nói mạnh dạn:

– Nhưng đó là Hoàng Tú trước kia. Còn bây giờ anh ta đã thay đổi hoàn toàn.

Anh ấy luôn lo lắng chăm sóc cho em rất chu đáo.

Điều đó làm em thật sự cảm động. Nếu thật sự như vậy thì anh cũng chúc mừng cho em.

– Anh không cần phải nói như vậy. Em chỉ mong anh nên đánh giá anh Tú bằng hiện tại Anh đừng khắt khe với anh như vậy.

Hải Lâm nhận ra rằng mình đã can thiệp quá thô thiển vào chuyện vào riêng tư của Thảo Dung. Cô có biểu hiện bức bối lạ thường đối với anh. Rồi anh đã ngồi yên lặng khi nhận ra điều đó.

Thảo Dung tư lự khá lâu rồi cô dịu giọng trở lại:

- Anh ngồi chơi tự nhiên đợi anh Tú về.
- Em mệt quá. Xin phép anh em nằm nghỉ một chút.

Hải Lâm nói nhanh:

- Em cứ nằm nghỉ cho khỏe. Còn đau mà ngồi hoài mệt lắm.

Vết thương chưa lành hẳn, Thảo Dung đang ngã người xuống một cách đau đớn. Thấy vậy, Hải Lâm đứng dậy nhẹ nhàng đỡ cô nằm xuống.

Lúc ấy, Hoàng Tú vừa về đến. Từ khoảng trống cửa sổ anh đã nhìn thấy tất cả. Anh hơi choáng váng và đứng sững lại.

Hoàng Tú không tm vào mắt mình. Anh cũng không ngờ mình phải nếm trải một sự thật cay đắng như thế. Và anh cũng phải chấp nhận vì Thảo Dung vẫn chưa là gì của anh kia mà.

Sáng nay, vẫn như mọi ngày, anh cũng chăm chút cho Thảo Dung cử ăn sáng. Uống xong một cử thuốc và anh dìu cô đi ra khu khuôn viên của bệnh viện.

Chia tay về phía chiếc ghế đá trước mặt:

- Em hãy ngồi xuống đây đi Thảo Dung.
- Không đi thêm chút nữa hả anh?
- Em nghỉ thêm chút cho khỏe đi, sáng giờ em đi cũng nhiều lắm rồi.
- Dạ.
- Chấn thương của Thảo Dung đã bình phục rất nhiều. Cơ đã trở nên cứng cáp hơn khỏe mạnh hơn rất nhiều. Điều đó làm Hoàng Tú vui mừng rất nhiều.

Thảo Dung ngồi nhẹ nhàng xuống ghế đá và anh cũng đến ngồi kề bên. Anh nói như vẻ hững hờ:

- Hôm nay anh thấy em khỏe nhiều rồi đấy Thảo Dung à.

Thảo Dung sốt ruột:

- Em khỏe lắm rồi.
- Chùng nào mới được ra viện hả anh Tú?

- Thứ sáu tuần này.
- Hôm nay thứ mấy rồi?
- Thứ tư.

Cô phụng phịu:

- Như vậy phải còn hai ngày nữa thôi em à.
- Em cảm thấy nôn nao kỳ lạ lắm.

Hoàng Tú dịu giọng:

- Anh hiểu em rồi mà. Lúc nào đầu óc cũng lo nghĩ về công ty. Và trong lúc này em cũng không quên nó được.

Nói xong, Hoàng Tú mở nắp chai nước khoáng và đưa cho Thảo Dung. Anh nói như mệnh lệnh:

- Em uống nước đi.
- Dạ nhỏ một tiếng rồi Thảo Dung uống một chút cho thấm giọng. Rồi cô quay qua Hoàng Tú:
- Anh uống chung với em một chút đi.
- Thôi được rồi, anh không cảm thấy khát đâu. Em cứ uống nữa đi.

Anh khom người xuống loay hoay lấy ra vài thứ trái cây mang theo sẵn. Anh chậm chạp gọt một quả táo một cách vụng về. Hành động đó vừa làm Thảo Dung tức cười và cảm thấy cảm động.

- Anh gọt táo cho em nè, hãy ăn một miếng đi.
- Dạ.

Thấy Hoàng Tú nhìn mình hơi lâu, cô hỏi khẽ:

- Mặt em bị những vết xước nên xấu xí lắm phải không anh Tú?

Anh lắc nhẹ đầu và nói thật êm dịu:

- Những vết xước này không làm em xấu đi đâu. Dừng lại một lúc rồi anh hỏi đầy thắc mắc:
- Em còn nhớ vì sao lúc đó em lại bị rơi xuống chân đồi hay không?

Ngập ngừng một lúc rồi Thảo Dung kể lại mọi chuyện. Mắt cô ngân ngấn nước vì xúc động:

- Tại sao chúng lại dễ tiện như vậy chứ?
- Lúc em bỏ chạy, chúng đuổi theo. Cảm giác sợ hãi làm em không còn định hướng được gì, cứ chạy như để thoát chết rồi đến lúc tỉnh ra mới thấy anh và cha mẹ bên cạnh.

Cảm giác đau xót làm anh muốn ôm choàng lấy Thảo Dung. Nhưng em đã kịp tỉnh táo ra và nói như biết lỗi:

– Cũng tại anh nên em mới ra nông nỗi này.

– Sao anh lại nói vậy?

Anh chậm rãi:

Phải chi chiều hôm đó anh về sớm thì em đâu phải đau đớn nhận lấy cú sốc này.

Thảo Dung nhìn anh hơi lâu và anh cũng nhìn thẳng vào cô. Đôi mày hơi rậm và khóe mắt sâu, cô có cảm giác anh đang nhìn xuyên cả tâm hồn mình.

Cảm giác sợ hãi làm cô rụt lại.

Hoàng Tú nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn của cô rồi nói thật êm ái:

– Em đẹp lắm Thảo Dung à. Em luôn mang đến sự quyến rũ cho anh.

Gương mặt trắng nõn đã trở nên ửng đỏ vì ngượng ngùng. Thảo Dung đã thật sự cảm động trước những gì anh đã giành cho cô và cả sự thổ lộ của anh nữa.

Chớp nhẹ viền mi cong cô khẽ giọng:

– Và anh thật khác người. Anh đã luôn mang đến cho em những bất ngờ.

Thảo Dung có cảm giác như tay mình bị siết chặt hơn. Rồi cô nhận thấy từ Hoàng Tú một ánh mắt thật tình tứ.

– Anh yêu em nhiều lắm Thảo Dung à.

Thảo Dung đã thật sự xúc động. Tim cô như đập mạnh hơn. Đôi mắt nhắm thiếp lại như chờ đợi và điều cô khát khao bấy lâu nay cũng đã đến. Môi anh đã áp sát môi cô. Hai người như đã đắm đuối trong một không gian ngây ngất.

Và anh cũng dừng lại. Thảo Dung áp người vào lòng anh rồi cất giọng thỏ thẻ:

– Em yêu anh nhiều lắm:

Thời gian qua anh đã quá vất vả vì em.

Vuốt nhẹ tóc cô, anh nói thật êm dịu:

– Vì anh luôn yêu em bằng cả trái tim mình.

Hai người ngồi dưới những gốc thông cao vút. Tiếng gió thổi vi vu như một điệu nhạc du dương thật lãng mạn ...

Trở về sau một tháng nằm viện, chấn thương của Thảo Dung đã khỏi hẳn.

Sức khỏe của cô đã bình phục. Thảo Dung đã có thể đi làm bình thường trở lại.

Thời gian này, Thảo Dung đón nhận được sự quan tâm thật sự của Hoàng Tú. Anh luôn luôn bên cạnh chăm sóc cho cô. Thảo Dung không còn tự đi về như trước nữa, anh đã đưa đón cô thường xuyên hơn.

Sáng nay, gia đình ông Thông có vẻ rất bận rộn. Họ đang loay hoay chuẩn bị mọi thứ để tiếp khách. Ông Thông đang lau lại nền gạch. Thấy Thảo Dung bước vào, ông cất giọng:

– Lâu mau nữa họ sẽ đến vậy hả con?

– Con không biết nữa cha à.

– Họ không hẹn mấy giờ hò đến sao?

– Dạ, chỉ nói là đến buổi sáng.

– Ông nhìn Thảo Dung rồi nói như mệnh lệnh:

– Vậy con xuống bếp xem mẹ con có chuẩn bị gì chưa.

– Dạ.

– Đang loay hoay trong bếp một mình, thấy Thảo Dung bước đến bà hỏi như vẻ ngạc nhiên:

– Con chưa chuẩn bị gì sao Thảo Dung?

Cô có vẻ sững sờ:

– Mẹ bảo con chuẩn bị gì. Cha bảo con con xuống đây chuẩn bị phụ mẹ mà.

– Con nhìn lại con kìa, họ tới thấy được con như vậy chắc họ sẽ cười cho.

Nhìn lại thì cô mới nhận ra mình vẫn còn đang bận bộ đồ ngủ. Cô hơi mỉm cười rồi cất giọng:

– Mẹ để con phụ mẹ chút việc rồi lát nữa con lên phòng thay sau.

Bà Vân xua tay:

– Thôi. Mẹ đã chuẩn bị mọi thứ xong rồi. Con hãy đi thay đồ và chuẩn bị đi.

Thảo Dung về phòng chọn bộ đồ mà cô ấn ý nhất. Cô lại trở ra phòng khách và chỉnh lại chậu hoa vải đặt trên bàn. Một lúc sau, khi mọi người chuẩn bị xong thì vị khách mà mọi người đang chờ đã đến.

– Chào chị Quỳnh. - Ông Thông cất giọng.

– Xin chào anh chị.

Thảo Dung cất giọng nhỏ nhẹ:

– Bác Quỳnh đến có một mình sao?

– Bác đến một mình con à.

– Mời chị Quỳnh ngồi ghế.

– Dạ. Cảm ơn anh chị.

Bà Vân lên tiếng:

– Con hãy vào trong chuẩn bị nước cho bác Quỳnh đi Thảo Dung.

– Dạ ...

– Rồi cô bước đi về phía bếp. Bà Vân nhìn bà Quỳnh và hỏi chậm rãi:

– Công việc làm ăn bên nhà chị vẫn thuận lợi hả chị Quỳnh?

Bà Quỳnh nói như kể lại:

– Lúc cha thằng Tú mất, công ty vướng vào nợ nần. Nhờ Thảo Dung nhiệt tình hỗ trợ công ty chúng tôi hồi phục lại.

Ông Thông tiếp lời:

Cháu nó tâm huyết với nghề nghiệp lắm chị. Ngày trước chúng tôi khuyên nó học ngành của mẹ nó. Nhưng nó bảo là thích nghề này rồi quyết tâm học.

– Thảo Dung giỏi lắm. Hồi còn sống, ông nhà tôi thương Thảo Dung lắm.

Dừng lại một lúc, bà nói tiếp:

– Ngày đầu tiên đến xin việc, Thảo Dung đã để lại ấn tượng rất tốt rồi.

Bà Vân lại lên tiếng:

– Nó ngoan ngoãn và lễ phép lắm, chị Quỳnh à.

Bà Quỳnh gật gù rồi quay qua ông Thông:

– Anh Thông còn làm ở bệnh viện trung tâm hả?

– Tôi làm ở khoa nha. Còn vợ tôi vẫn còn đi dạy.

– Chắc chị và anh cũng đến tuổi nghỉ hưu rồi?

– Tôi thì còn hai năm nữa. Anh Thông thì còn lâu lắm.

Thảo Dung đã mang nước ra đến. Cô đặt nhẹ các ly xuống bàn rồi nhỏ nhẹ:

– Con mời bác Quỳnh uống nước. Mời cha mẹ uống nước.

– Con cứ để đó, bác tự nhiên được mà.

Bà Vân nói như yêu cầu:

– Con trở xuống bếp chuẩn bị giúp mẹ đi Thảo Dung.

– Dạ.

Rồi bà quay quạ bà Quỳnh:

– Mời chị Quỳnh uống nước.

- Cám ơn chị.
- Uống một chút nước rồi bà Quỳnh nói mạnh dạn:
- Minh bàn thẳng vấn đề đi anh Thông ạ.
- Vợ chồng tôi đã chuẩn bị cho buổi gặp gỡ này lâu rồi. Hôm nay chị đến gia đình tôi vinh hạnh lắm.

Bà Quỳnh mỉm cười rồi hỏi tiếp một cách nghiêm nghị:

- Hôm nay tôi. đến đây trước là để thăm anh chị và cũng xin phép bàn với anh chị một việc.
- Cám ơn lòng thành của chị vì đã đến đây Và chị muốn bàn về chuyện gì ạ?

Tôi thấy Hoàng Tú và Thảo Dung con anh chị tụi nó quen nhau đã lâu. Xin phép anh chị để tụi mình cùng tác hợp cho tụi nó.

Ông Thông trầm ngâm một lúc rồi hỏi thận trọng:

- Việc này chị thấy ý thằng Tú thế nào?
- Tôi đến đây để bàn bạc việc này xuất phát từ ý định của Hoàng Tú.

Bà Vân nói với vẻ lo lắng:

- Tôi chỉ sợ Thảo Dung nó không làm vừa ý chị thì phiền cho gia Đình chị thôi. Nó còn nhỏ tuổi lắm chị Quỳnh à.
- Anh chị cứ yên tâm. Tôi thương Thảo Dung như con mình vậy, đâu có chuyện gì mà không thông cảm được chứ.

Ông Thông chậm rãi:

- Chuyện này gia đình tôi sẽ bàn lại với Thảo Dung.
- Cám ơn anh chị đã có sự đồng tình.

Tôi cũng hy vọng Thảo Dung sẽ trở thành sẽ trở thành con dâu tôi.

- Sau khi hỏi ý Thảo Dung, phía gia đình tôi sẽ trả lời với chị.
- Cám ơn anh chị.

Bà Vân nói một cách nghiêm nghị:

- Hôm nay gia đình tôi có tổ chức một bữa tiệc nhỏ. Chị vui lòng nán lại để dùng bữa với gia đình tôi.
- Anh chị bày vẽ thế này tôi ngại quá.

Mọi người cùng dùng bữa một cách vui vẻ Hai gia đình đã trở nên thân thiện với nhau hơn. Bữa tiệc ấy cũng đã khép lại cuộc gặp gỡ quan trọng này.

Ngày cưới của Thảo Dung và Hoàng Tú đã được quyết định. Tiệc cưới sẽ diễn ra vào cuối năm nay. Cả hai gia đình rất vui mừng, Hoàng Tú và Thảo Dung cũng rất hạnh phúc với quyết định này.

Chiều nay vẫn như mọi ngày, Hoàng Tú đưa Thảo Dung về nhà. Hai người bước vào nhà thì ông Thông vẫn đang ngồi uống trà trong phòng khách.

– Thảo Dung mới về hả con?

– Dạ, con mới về.

– Chào bác Thông con mới tới.

– À, ngồi xuống đi con!

Thảo Dung quay qua Hoàng Tú:

– Anh ngồi chơi với cha nha, em vào cất đồ rồi rửa mặt cho khỏe.

Nói xong, cô bước nhanh vào phòng.

Hoàng Tú đến ngồi đối diện với ông Thông.

Anh cất giọng nhỏ nhẹ:

– Hôm nay bác có đi làm không?

– Bác cũng mới về đến thì tụi con về đây.

Dừng lại một chút rồi ông nói thêm:

Về nghỉ ngơi một lúc rồi trở vào bệnh viện. Hôm nay bác tới ca trực.

– Bác gái đi đâu vắng mà con không thấy vậy bác?

Bác gái đi dạy, rồi hôm nay ở lại họp nên về hơi trễ con à.

Ông Thông nhìn anh nói như vẻ quan tâm:

– Tụi con ăn gì chưa? Xuống bếp nói Thảo Dung dọn cơm rồi hai đứa ăn đi.

– Dạ

Anh hơi ngập ngừng một chút rồi nói mạnh dạn:

– Bác cho phép con và Thảo Dung đi ăn một chút rồi tụi con sẽ về.

Ông trầm ngâm một lúc rồi nói một cách dứt khoát:

– Thì tụi con cứ đi nhưng tranh thủ về sớm nha.

– Dạ, con sẽ tranh thủ về.

Rồi anh quay về phía phòng của Thảo Dung và nói vọng lên:

– Em chuẩn bị xong chưa vậy Thảo Dung?

– Xong rồi, em sẽ ra ngay.

Hoàng Tú hoàn toàn bị ngỡ khi cô bước ra với chiếc váy thật sang trọng. Đôi mắt thật long lanh, đôi môi hơi ửng hồng vì có chút son gió. Trông cô xinh đẹp một cách lạ thường. Anh vẫn nhìn cô và đứng yên bất động.

Thảo Dung bước đến trước mặt ông Thông rồi cất giọng:

– Tụi con đi chơi một chút nha cha.

Ông lắc nhẹ đầu và nói như vừa thương vừa giận:

– Tụi con thật hết biết đã hẹn nhau sẵn rồi mà còn bày đặt hỏi cha.

Cô nũng nịu:

– Tụi con đi uống nước một chút thôi mà cha.

Ông xua tay:

– Thôi, tụi con đi đi. Cha muốn cản con cũng đâu có được. Nhưng nhớ về sớm nha.

– Dạ. Thưa cha, con đi.

– Thưa bác con đi.

Hai người ghé một quán ăn khá sang trọng, dùng vài món thay cho bữa cơm chiều rồi anh lại chở cô dạo trên đường phố. Buổi tối Đà Lạt thật êm ả. Thỉnh thoảng cũng thấy vài cặp tình nhân họ chở nhau đi chậm chậm.

Hình như họ cũng đang dạo phố.

– Sao này giờ em không nói gì hết vậy hả?

– Tại anh cứ nín thinh hoài em biết nói gì bây giờ.

Hai người yên lặng một lúc rồi cô nói như thú nhận:

Đây là lần đầu tiên em đi vòng thành phố vào ban đêm. Em thấy nó vừa quen quen vừa lạ lạ.

Hoàng Tú cười thông cảm:

– Anh thích cái vẻ thơ ngây đó của em lắm.

Hơi quay mặt qua, Hoàng Tú nói như muốn thăm dò:

– Mình chạy vòng khá lâu rồi, bây giờ tìm quán uống nước nhé. Em đồng ý không?

– Tùy anh thôi. Em sao cũng được.

Và anh rẽ vào một quán bên đường. Hình như đây là quán sân vườn. Các bàn được đặt cách nhau một khoảng khá xa. Những ánh đèn màu chớp nhoáng rất êm dịu. Không khỏi bất ngờ, Thảo Dung hỏi khẽ:

– Sao quán vắng quá vậy anh?

– Ở đây thì vắng lặng như vậy đấy. Khách cũng đông lắm, em xem đằng kia rất nhiều.

Thảo Dung đưa mắt nhìn xung quanh rồi lại thắc mắc:

– Em thấy mấy bàn nước đặt khắp nơi, kỳ quá.

– Những quán này khách chủ yếu là tình nhân. Họ tìm đến đây tâm sự em à.

Thảo Dung nhéo tay anh một cái:

– Em thấy anh lành mấy quán nước kiểu này quá há.

Hoàng Tú lắc đầu:

– Lúc này anh chỉ rẽ đại vào đây thôi mà.

Người phục vụ bước đến, hai người được đưa ngồi vào bàn gần sát vách.

Anh và cô cùng ngồi cạnh nhau. Hoàng Tú nhìn qua người phục vụ:

Chị cho tôi một ly cà phê đá và một chai nước cam Wister.

– Dạ. Em sẽ mang ra ngay ...

Một lúc sau chị phục vụ đã mang nước ra đến. Và chị lên tiếng:

Anh chị cần gì thêm cứ gọi.

– Không cần đâu chị ạ.

– Cảm ơn anh chị. Chúc anh chị vui vẻ.

Người phục vụ vừa bước đi, Thảo Dung nhìn qua anh và thắc mắc:

– Sao anh không hỏi em uống gì mà lại bảo lấy Wister?

– Em muốn uống gì khác sao?

– Anh chưa trả lời câu hỏi của em mà.

Nhìn Thảo Dung rồi anh hỏi nhỏ nhẹ:

– Anh sắp làm chồng em rồi chẳng lẽ anh không biết em thích uống gì sao?

Thảo Dung nũng nịu:

– Anh chỉ khéo nịnh em thôi hà.

Đặt ly nước về bên Thảo Dung anh khẽ giọng:

– Em uống nước đi Dung à.

– Dạ. Anh cũng uống đi.

– Tự nhiên Hoàng Tú ngồi yên khá lâu, anh không nói gì thêm nữa. Thái độ của anh như tự lự xa xôi. Thảo Dung cảm thấy như có điều gì đó bất ổn.. – Có gì mà tự nhiên anh lại lặng thinh vậy?

– Anh quay qua nhìn Thảo Dung với ánh mắt hơi buồn:

– Anh định hỏi em một chuyện, em hứa sẽ nói thật với anh không?

Thảo Dung sững sờ:

– Chuyện gì? Anh cứ nói đi.

Hoàng Tú hỏi hơi dè dặt:

– Có phải trước khi đến với anh, em đã có một tình yêu với Hải Lâm không?

– Câu hỏi của anh làm cô vừa đau vừa giận.

Bặt môi lại, cô nói thì thầm:

– Em đến với anh mà trước đó em chưa yêu ai bao giờ. Anh nghi ngờ em lắm sao?

– Anh không nghi ngờ em. Nhưng thấy những biểu hiện của Hải Lâm hình như anh ta quan tâm đến em nhiều lắm.

– Em và anh Lâm chẳng có quan hệ gì với nhau cả. Em hy vọng anh đừng hiểu lầm nữa.

Choàng tay qua vai cô anh thì thào:

– Thôi, cho anh xin lỗi. Em đừng giận anh nha.

– Đừng nhắc chuyện này nữa anh à.

Hai người ngồi lặng thinh hơi lâu. Thảo Dung cũng không còn giận câu nói của anh nữa. Cô quay qua Hoàng Tú:

– Uống nước đi anh, Đá tan hết rồi kìa.

– Anh vẫn đứng đưng như không hề nghe nói của Thảo Dung. Anh đang nhìn cô một cách say đắm. Thảo Dung hơi ngạc nhiên trước cái nhìn của anh. Cô buột miệng:

Anh Tú à!

Anh nắm lấy tay cô rồi nhỏ nhẹ:

– Đêm nay anh thấy em đẹp lắm, Thảo Dung à.

Chớp nhẹ viền mi đẹp cô khẽ giọng:

– Em mong muốn lúc nào anh cũng ngọt ngào với em như vậy.

Vuốt nhẹ mái tóc Thảo Dung, anh nói thật êm dịu:

– Đêm nay em như cánh phong lan trắng vừa mỏng manh vừa kiêu sa và dịu dàng nữa.

– Và em ước mong anh mãi giữ gìn và quý trọng cánh phơng lan ấy.

Hoàng Tú áp cô vào lòng. Thảo Dung cũng ôm ghì lấy anh. Cái, se lạnh của đêm khuya càng làm cho hai người dễ chịu. Vì họ đang cảm thấy ấm áp hơn trong hương vị yêu đương.

Hôm nay, Thảo Dung đại diện cho công ty Hoàng Tuấn tiếp các đại diện của công ty mua sữa bò và dê thịt. Họ đến đây để ký hợp đồng mới. Có lẽ Thảo Dung cũng đã mệt mỏi sau một ngày giao tiếp căng thẳng.

Chiều đã đến, Hoàng Tú vẫn chưa về. Đứng bên cửa văn phòng và cô cứ ngóng hoài ra cửa. Lúc đó bà Quỳnh cũng vừa bước đến:

– Làm gì mà con có vẻ sốt ruột qua vậy Dung?

Thảo Dung quay lại:

– Anh Tú đi đâu mà giờ này vẫn chưa về bác à.

Bà nhìn lại đồng hồ và nói nghiêm nghị hơn:

Thằng này đi đâu mà không nhớ giờ giấc gì cả:

Thôi, con hãy ráng ngồi đợi nó lát nữa đi con.

Thảo Dung nhm bà và hỏi với vẻ lo lắng:

– Anh ấy đi đâu không nói với bác sao?

Nó nói là đến nhà bạn. Lẽ ra nó phải nhớ về sớm để đưa con về chứ.

Thoáng nhìn ra cổng rồi Thảo Dung đưa ra câu phán xét:

– Ảnh không quên việc đưa con về đâu.

Chắc do bạn bè kèm lại nên ảnh về trễ.

– Vậy con ngồi đợi nó chút đi.

– Dạ, chắc con phải về ngay thôi bác à.

Bà Quỳnh sùng sốt:

– Sao vậy hả con?

Thảo Dung nói một cách thành thật:

– Ảnh đi cả ngày nay rồi chắc mệt mỏi lắm. Bắt ảnh phải đưa con về nữa thì tội nghiệp ảnh.

– Con định về bằng cách nào Thảo Dung?

– Dạ, con tự về bằng xe đạp:

Bà Quỳnh Vung tay:

– Không được đâu con à! Nhớ lần trước cãi bác mà con phải gặp nạn đấy.

– Không sao đâu bác à.

– Con hãy nghe lời bác, đợi nó về, cho bác yên tâm.

Thảo Dung nói như nài nỉ:

– Bác hãy để cho cháu về. Bây giờ còn sớm mà, không có gì nguy hiểm đâu bác ạ.

Bà hỏi với vẻ âu lo:

– Được không đấy Thảo Dung?

– Dạ, được. Không sao đâu bác ạ.

Rồi Thảo Dung thong thả trên chiếc xe đạp về nhà. Đã lâu rồi cô mới có dịp ngồi lên chiếc xe đạp hơi cũ mà nó đã gắn bó với cô trước kia, vì thời gian qua cô luôn được Hoàng Tú đưa đón.

Vẫn như mọi ngày, Thảo Dung vẫn thích thú ngắm cảnh vật bên đường một cách kỳ lạ. Và cô dừng lại ở khu đồng cỏ xanh biếc mênh mông. Nơi đó, cô và Hoàng Tú sau những buổi đi làm về.

Đôi chân cô bước nhẹ nhàng trên cỏ. Bước đến một bãi đất hơi nhô cao và cô ngồi xuống rồi nhìn về những cảnh phong lan trắng.

Lúc này Hải Lâm cũng vừa bước đến. Anh cất giọng:

– Làm gì mà ngồi một mình vậy Thảo Dung?

Thảo Dung quay lại:

– Anh Lâm mới đến à?

– Ừ! Em đến lâu chưa vậy Thảo Dung?

– Em cũng vừa mới đến trước anh một chút.

Đưa mắt nhìn khắp nơi rồi Hải Lâm lại lên tiếng:

– Nếu được ngồi đây ngắm cảnh thì lãng mạn thật. Em có thường đến đây không Thảo Dung?

Thảo Dung nói một cách thành thật:

– Mỗi ngày đi làm về em hay ghé ở đây lắm. Em rất thích thư giãn ở khu đồng cỏ này.

Cô nhìn Hải Lâm rồi hỏi một cách rụt rè:

– Đến những nơi như thế này anh Lâm có cảm thấy thích không?

Hải Lâm gật gù:

– Được đến những nơi như thế này anh thấy cũng thích lắm.

Hai người yên lặng để nhìn cảnh vật xung quanh. Rồi Hải Lâm hỏi tò mò:

– Ủa? Hoàng Tú đâu rồi mà Thảo Dung lại đến đây một mình vậy?

Trước mặt Thảo Dung, Hải Lâm luôn cảnh tỉnh với cô về Hoàng Tú. Bây giờ anh ta lại nhắc đến Hoàng Tú, cô hơi do dự và đành nói sự thật:

– Hôm nay anh Tú đến nhà bạn, anh về trễ nên em phải về một mình.

Hải Lâm hơi khó chịu:

– Bây giờ em đã thấy những đự báo trước đây của anh là đúng phải không?

Thảo Dung sửng sốt:

– Em không hiểu ý anh.

– Ngày trước em luôn nói là Hoàng Tú luôn tốt với em. Bây giờ hắn có dấu hiệu bỏ bê em rồi đấy. Em nên suy nghĩ kỹ đi Thảo Dung à.

Thảo Dung xua tay:

– Anh ấy không hề bỏ bê em. Chẳng qua anh đang bận bịu công việc với bạn bè thôi.

Hải Lâm nhìn cô hơi lâu hơn:

– Em xinh đẹp như thế này mà Hoàng Tú lại không biết trân trọng em gì cả.

Hình như nó luôn coi thường những gì đã có.

Câu phán xét của Hải Lâm làm cô tức giận không thể tưởng. Cô bắt đầu nói lại:

– Tôi không ngờ những mâu thuẫn trước đây cứ đeo đẳng bên anh. Anh đánh giá Hoàng Tú chỉ dựa vào quá khứ. Anh ích kỷ lắm!

Trầm ngâm một chút rồi Hải Lâm hỏi chậm rãi:

– Em và Hoàng Tú chuẩn bị đám cưới phải không?

Thảo Dung dịu giọng:

– Đám cưới em tổ chức vào cuối năm nay.

– Em đã suy nghĩ kỹ chưa mà quyết định như vậy?

Thảo Dung mỉm cười chua ngoa:

– Anh hỏi câu như vậy không cảm thấy thừa sao?

Dừng lại một lúc rồi cô lại nói thêm:

– Tôi suy nghĩ lát kỹ mới lấy Hoàng Tú.

– Anh ấy sẽ che chở cho tôi, anh sẽ cho tôi hạnh phúc.

Hải Lâm cười khẩy:

– Có ảo tưởng lắm không?

Cô trừng mắt nhìn Hải Lâm:

– Hoàng Tú đã hoàn toàn khác trước.

Ngay cả bây giờ tôi cũng cảm thấy hạnh phúc bên anh ấy.

– Em nên suy nghĩ cho thật kỹ. Anh chỉ sợ sau này em phải nếm trải cay đắng.

Không kềm được sự tức giận, Thảo Dung nói lớn hơn:

– Sao anh nói chuyện kỳ lạ vậy? Hạnh phúc hay không là chuyện của chúng tôi. Anh mãi cảnh tỉnh tôi là có ý gì?

Hải Lâm cười buồn thất vọng:

– Tôi biết bây giờ tôi không còn có cơ hội.

– Anh đang nói gì vậy?

Hải Lâm! quay qua nhìn Thảo Dung, anh siết chặt tay cô:

– Em không nhận ra tình yêu anh dành cho em sao Thảo Dung?

Quá bất ngờ, cô xô bật Hải Lâm để thoát khỏi đôi tay siết chặt của anh. Thảo Dung nói với giọng run run:

Dừng lại đi anh Lâm à. Sao anh lại nói với em vào lúc này.

Hải Lâm nói về hồi tiếc:

– Anh có cơ hội nhiều hơn Hoàng Tú.

– Nhưng anh không mạnh dạn để thổ lộ điều đó với em rồi bây giờ anh đã mất em.

– Đừng nói với em điều đó vào lúc này.

– Em sắp lấy Hoàng Tú rồi anh Lâm à.

Hải Lâm cười buồn:

– Anh biết bây giờ đã muộn. Nhưng anh muốn nói ra để em hiểu được tình yêu của anh. Anh không muốn ôm mãi một tình yêu đơn phương trong lòng mình.

Thảo Dung nhỏ nhẹ:

– Em rất cảm ơn những gì anh dành cho em. Nhưng trái tim em đã dành cho Hoàng Tú. Em xin lỗi anh.

Rồi hai người đều không muốn nhắc đến chuyện này nữa. Họ muốn coi nó à một chuyện thầm kín của riêng mình.

Về đến nhà, Hoàng Tú thấy bà Quỳnh đang đứng ở ban công, anh vội bước đến:

– Mẹ đang làm gì mà lại đứng ở đây vậy?

Bà Quỳnh nói với vẻ nóng giận:

– Mẹ đang đợi con về đây. Con đi đâu cả ngày nay vậy Tú?

Hoàng Tú sững sờ:

– Sao mẹ nóng nảy với con quá vậy? Lúc đi con đã nói với mẹ là con đến nhà bạn mà.

Bà nói lớn:

– Con biết mẹ và Thảo Dung chờ con từ chiều đến bây giờ không hả?

Đưa mắt vào trong phòng khách, anh hỏi với vẻ ngạc nhiên:

– Ủa. Thảo Dung đâu rồi mẹ?

– Ai mà chờ con nôi. Nó về bằng xe đạp rồi.

– Sao Thảo Dung không đợi con chứ?

– Nó đợi con lâu lắm, thấy con vẫn chưa về nên nó xin phép về trước.

Anh nói như vẻ vội vã:

– Thôi, mẹ ở nhà, để con theo đưa Thảo Dung về.

– Nhanh đi con.

– Dạ.

Và sóng gió cũng đến. Hoàng Tú như choáng váng khi nhận thấy Thảo Dung đang đứng đang đứng bên Hải Lâm ở ngoài khu đồng cỏ. Anh hơi khựng lại rồi quyết định bước đến chỗ hai người đang đứng.

– Anh Tú! Sao hôm nay anh về trễ vậy?

Anh nói như xa lạ:

– Tôi có việc của tôi.

– Sao anh nói chuyện với em kỳ lạ vậy?

Anh nhìn Thảo Dung với ánh mắt đầy đe dọa:

– Cô chủ động bỏ về để hẹn hò ở đây à?

– Sao anh nói kỳ lạ quá vậy?

Hải Lâm chen vào:

– Đừng hiểu nhầm như vậy Tú à?

Anh quay qua Hải Lâm:

– Mày câm miệng lại đi. Tao đã nghi ngờ mày từ lâu rồi. Đồ thói tha!

– Tú bình tĩnh lại đi. Đừng nặng lời như vậy?

– Thôi đi anh? Anh đừng nói chuyện với anh Lâm như vậy mà.

Câu nói như can ngăn của cô vô tình làm cho Hoàng Tú càng thêm tức giận.

Nhớ đến lúc trước đây anh đã gặp hai người trong quán nước rất thân mật, rồi nhớ đến hành động của Hải Lâm ở bệnh viện, cơn ghen của Hoàng Tú bắt đầu bùng phát.

Hoàng Tú trừng mắt nhìn cô:

– Tại sao cô lại làm chuyện đồn mật như thế này. Tại sao vậy.

Thảo Dung quýnh quáng:

– Em đâu làm chuyện gì có lỗi với anh đâu anh Tú.

– Cô chủ động bỏ về để để hẹn hò với nó ở đây Tôi thật kinh tởm cô.

– Em không có lỗi đâu. Anh bình tĩnh lại đi Em sẽ giải thích cho anh nghe mà.

– Bình tĩnh hả? Cô nói đi. Cô đến đây với nó làm gì. Nói mau đi.

Hải Lâm xen vào:

– Hãy bình tĩnh đi. Đừng đánh giá Thảo Dung như vậy Tú:

à.

Cơn ghen tuông đã làm Hoàng Tú mù quáng. Anh không dẫn được nữa.

Bước đến túm áo Hải Lâm:

– Bình tĩnh hả? Mày biến khỏi đây ngay. Biến đi!

Nói xong, Hoàng Tú đẩy mạnh Hải Lâm. Thảo Dung chỉ biết đứng nhìn như bất động.

Tú sẽ hối hận vì tính cố chấp của mình. Hải Lâm đã bỏ đi. Bây giờ chỉ còn Thảo Dung một mình phải đối diện với cơn nóng giận của Hoàng Tú.

– Cô thấy chưa, bây giờ nó bỏ cô đi rồi đấy. Cô sáng mắt chưa?

Chưa bao giờ cô thấy vẻ mặt Hoàng Tú cuồng giận đến như vậy. Cô cảm thấy lạnh toát người và lùi lại nhưng anh đã chụp lấy cô.

– Cô nói đi cô đến đây để làm gì?

– Em và bác Quỳnh đợi anh lâu lắm mà không thấy anh về rồi ...

– Rồi cô đến đây để gặp nó phải không?

Thảo Dung cố bình tĩnh rồi lắc đầu:

– Anh đánh giá em thấp như vậy sao anh Tú?

- Chuyện trước mắt tôi như thế này.
- Chẳng lẽ tôi không tin vào mắt mình sao!
- Thì ra anh vẫn chưa hề tin em.

Hoàng Tú cười khẩy:

- Trước kia cô và nó vẫn quần quýt bên nhau mà. Bây giờ cô vẫn chưa quên nó được.

Mình sắp là vợ chồng rồi mà anh vẫn chưa hiểu hết về em.

- Tôi hiểu chứ. Trước kia tôi nghi ngờ thôi. Còn bây tôi biết cô tệ hại cỡ nào rồi.

Cô như hoàn toàn sụp đổ trước câu nhận xét cay độc của anh. Mắt cô đã ướm đầm.

- Anh đừng cố chấp như vậy. Em không có lỗi gì với anh đâu anh Tú à.

Anh quát lớn:

- Cô im đi! Chuyện cỡ nào thì cô mới nhận thấy mình có lỗi. Những chuyện hên 1én lút như thế này đối với cô là bình thường lắm sao?

Thảo Dung nói nhanh:

- Em hoàn toàn không có hên hò gì với anh Lâm cả.
- Cô nghĩ tôi tìm cô à.
- À! Chắc cô nghĩ tôi là một đứa con nít nên lừa dối tôi và cô mới làm những chuyện tệ này.

Thảo Dung nói lớn:

- Trời ơi! Sao anh cứ nghi ngờ em như vậy. Anh không tin em chút nào sao anh Tú.

Hoàng Tú cười khẩy:

Tôi nói như vậy oan cho cô lắm sao. Cô không dám đối diện với những gì chính mình đã làm à.

Hoàng Tú quá cố chấp. Anh không cho cô có cơ hội giải thích. Thảo Dung cảm thấy giận anh không thể tả. Cô quát lớn:

- Anh ghen tuông mù quáng. Anh đã mất hết lý trí rồi.

Không dẫn thêm được nữa. Anh chỉ còn cảm giác muốn trừng phạt Thảo Dung. Anh nhìn cô đầy đe dọa:

- Cô dám nói với tôi bằng giọng điệu đó à.
- Rồi Thảo Dung như chết lặng vì phải nhận lấy cái tát như trời giáng.

Hoàng Tú đã bước đi, bỏ lại Thảo Dung giữa cao nguyên hoang vắng. Cô thấy trước mặt mình là cả không gian u ám.

Buổi sáng, Thảo Dung vẫn đến công ty như mọi ngày. Suốt thời gian qua cô luôn sống trong tâm trạng buồn bã. Từ hôm đó Hoàng Tú đã vắng nhà. Hai người không còn gặp mặt nhau nữa.

Thảo Dung đang ngồi trong văn phòng, hai tay chống cằm, nhìn cô có vẻ thật ảm đạm. Lúc đó bà Quỳnh bước vào:

– Con chưa qua trại sao Thảo Dung?

Cô ngược nhìn lên:

– Dạ, con vừa mới tới. Chút nữa con sẽ qua bên.

Đưa tay về chiếc ghế đối diện, cô nhỏ nhẹ:

– Bác Quỳnh ngồi đây nghỉ chút đi.

– Được rồi con à.

Rồi bà đến ngồi đối diện với Thảo Dung. Thấy cô có buồn rầu, bà hỏi với vẻ quan tâm:

– Hai đứa con đang giận nhau phải không?

– Dạ. Sao bác lại biết chuyện này vậy?

Bà cười buồn:

– Bác thấy con buồn chán kỳ lạ. Rồi thằng Tú cả tháng nay không về, và bác nghi ngờ ngay mà.

– Cả tháng nay anh không điện thoại cho con. Chắc anh còn giận. Bây giờ anh ở đâu vậy bác Quỳnh?

– Nó đang ở Sài Gòn với chú Tâm con à.

Trầm ngâm một lúc rồi bà lại thắc mắc:

– Có chuyện gì mà tụi con giận nhau vậy?

Hãy nói cho bác nghe đi.

Bà Quỳnh vô tình khơi lại nỗi đau của Thảo Dung. Nước mắt cô đã ứa ra.

Rồi cô giấu mặt vào tay mình.

Trước sự xúc động của Thảo Dung, bà Quỳnh cũng tỏ ra sốt ruột:

– Có gì mà xúc động vậy con. Hãy bình tĩnh lại đi mà Thảo Dung. Con làm bác lo quá.

Thảo Dung nghẹn giọng:

Con giận anh Tú lắm, con không muốn nhắc đến anh đâu.

– Sao con lại nói vậy? Tụi con sắp cưới nhau rồi, mọi chuyện có thể thông cảm cho nhau mà. Sao tụi con lại làm thêm căng thẳng vậy.

– Con cũng muốn như vậy lắm, còn anh thì quá cố chấp bác à.

Bà lắc đầu thất vọng:

– Tính nó trước giờ là vậy bác cũng bực mình nhiều lắm.

Bà nhìn Thảo Dung rồi hỏi gặng:

– Nhưng đầu đuôi câu chuyện là thế nào vậy Thảo Dung Thảo Dung cố bình tĩnh rồi nói chậm rãi:

– Ảnh nghi ngờ con lén lút hẹn với anh Hải Lâm.

– Vậy hả!

Thảo Dung lại nói thêm:

Con đang ngồi ở ngoài, ở ngoài đồng cỏ thì vô tình anh Lâm bước đến. Anh Tú thấy con đứng nói chuyện với anh Lâm rồi ảnh buông những lời lẽ nhiếc mắng con.

Nước mắt cô lại chảy, giọng cô nghẹn lại:

– Ảnh còn tát con nữa, bác Quỳnh à.

Bà Quỳnh sững sốt:

– Nó dùng vũ lực đối với con nữa à.

– Dạ, chắc tại ảnh nóng nảy quá.

Bà nhìn cô đầy vẻ thắc mắc:

– Sao con không chịu giải thích cho nó nghe?

– Con vừa định nói ra thì ảnh lại cướp lời ảnh cứ mặc sức mắng nhiếc mà không cho con giải thích một lời nào.

Bà nói một cách đồng tình:

– Bác cũng biết mà. Tính nó cố chấp lắm.

– Nó không chịu nghe ai giải thích điều gì đâu.

Bà dừng lại một chút rồi hỏi như vẻ quan tâm:

– Cả tháng nay con tự đi làm một mình, chắc mệt lắm hả con?

Thảo Dung nhỏ nhẹ:

– Dạ, không có gì đâu bác ạ.

– Hay con cứ ở lại đây với bác để đi làm cho khỏe.

Thảo Dung lắc đầu:

– Dạ, con tự đi về bằng xe đạp cũng được bác ạ.

Bà Quỳnh nhìn cô rồi nói như động viên:

– Thôi, con ráng tự đi về một thời gian đi. Nay mai gì thì nó cũng về đây mà.

Thảo Dung lo lắng:

– Có khi nào ảnh vào Sài Gòn gặp lại bạn bè cũ rồi trở lại thói quen như trước không bác?

Bà Quỳnh nói như khẳng định:

– Không đâu con à. ở đó có chú Tâm mà. Chắc chú ấy sẽ quản lý nó.

– Sao con lo quá.

– Cứ yên tâm đi con à.

– Mặc cho bà Quỳnh dùng những lời êm ả để động viên, Thảo Dung vẫn cảm thấy buồn chán kỳ lạ. Cô chống tay lên cằm, mặt trở nên buồn rầu hơn.

Bà Quỳnh cũng nhận thấy điều đó. Bà cất giọng an ủi:

– Tính nó như vậy thì con rầu rĩ làm gì.

– Con hãy quên nó đi và ổn định tinh thần để làm việc nữa con à.

Thảo Dung dạ thâm một tiếng. Rồi bà Quỳnh lại nói tiếp:

– Con làm bác lo quá.

Thảo Dung cố nói bình tĩnh:

– Bác cứ yên tâm đi đừng bận tâm vì con mà.

– Bác chỉ sợ con buồn rầu quá rồi ảnh hưởng đến sức khỏe. Và còn công việc nữa con à.

Cô cười buồn, rồi nói một cách mạnh dạn:

– Con không vì chuyện này mà làm ảnh hưởng đến công việc đâu. Bác cứ yên tâm.

– Và con cố gắng giữ sức khỏe nữa chứ.

– Dạ. Con biết rồi mà.

– Con cứng rắn như thế thì bác cũng yên tâm rồi.

Thảo Dung đã bắt đầu mỉm cười. Cô cũng không nói gì thêm nữa. Gương mặt cô đã tươi tắn hơn. Bà Quỳnh cũng cảm thấy nhẹ nhõm trước sự thay đổi của cô. Rồi nhớ đến Hoàng Tú, bà lại càng tức giận cậu con trai của mình.

Bà Quỳnh không nghi ngờ gì về chuyện của Hải Lâm và Thảo Dung. Bà hoàn toàn tin tưởng vào cô. Mọi chuyện trở nên xấu đi là do Hoàng Tú. Chẳng những anh quá bảo thủ mà anh còn quá mù quáng trong tình yêu nữa.

Chuyện xảy ra hôm ấy làm Hải Lâm ngại ngùng vô cùng. Anh chưa một lần nào đối diện trước Thảo Dung để nói lời xin lỗi. Anh đã suy nghĩ rất nhiều và hôm nay anh quyết định thực hiện điều đó.

Từ sáng đến giờ, Hải Lâm loay hoay bên trang trại để tìm Thảo Dung. Và anh vẫn chưa gặp được cô. Rồi anh quyết định trở về văn phòng công ty để tìm cô. Bước đến cửa văn phòng, anh gõ nhẹ từng tiếng.

Bà Quỳnh cất giọng:

– Vào đi!

Bước vào, Hải Lâm bị bất ngờ khi thấy có mặt của bà Quỳnh.

– Chào dì Quỳnh.

– À, Hải Lâm mới đến à. Cháu hãy ngồi xuống đây đi.

– Dạ, cảm ơn dì.

Quay qua, thấy Thảo Dung. có vẻ tư lự.

Anh lên tiếng:

– Sáng giờ Thảo Dung không qua bên trại à?

– Chưa. Em đang nói chuyện với bác Quỳnh nên chưa qua bên đó, được.

– Ủa? Dì Quỳnh đến đây có chuyện gì ạ?

– Dì đến tìm Thảo Dung có chút việc cháu à?

Anh nói như thú nhận:

– Từ sáng giờ anh tìm khắp bên trại mà không thấy em. Nên anh mới quyết định qua đây.

– Chuyện gì vậy anh Lâm.

– Anh muốn gặp em và Hoàng Tú để nói cho rõ ràng việc hôm đó.

– Nó đi vào Sài Gòn cả tháng nay không về Lâm à.

Hải Lâm sững sờ?

– Cả tháng nay Hoàng Tú không về hả dì? Chuyện tưởng không có gì mà đã xảy biến động như vậy. Con thật sự hối hận.

Thảo Dung lắc đầu:

– Trong chuyện này anh hoàn toàn không có lỗi gì cả.

Hải Lâm thú nhận:

– Chính anh đã làm cho tình cảm giữa em và Hoàng Tú rạn nứt. Anh không thể né tránh những gì mà mình đã gây ra.

Bà Quỳnh mỉm cười thông cảm:

– Cả cháu và Thảo Dung đều không có lỗi trong chuyện này. Bác chỉ tức giận thằng Tú, nó ghen tuông một cách mù quáng.

– Nhưng nếu buổi chiều con không ở lại nói chuyện với Thảo Dung thì đâu có xảy ra hậu quả này.

Bà Quỳnh vung tay:

– Con Dung là vợ sắp cưới của nó chứ đâu phải tù nhân. Nó không có quyền như vậy.

Thảo Dung nói như biết lỗi:

Phải chi hôm đó con nghe lời bác đợi anh về thì đâu có chuyện gì xảy ra.

– Con và Hải Lâm không cần phải thay nhau nhận lỗi như vậy:

Bác đủ sáng suốt để nhìn ra sự thật của chuyện này. Bác không mù quáng và mất cả lý trí như thằng Tú đâu.

Dừng lại một lúc rồi bà nói với vẻ tức giận:

– Con cứ ngồi nói chuyện với Hải Lâm.

Bác về phòng nghỉ. Bác không muốn nghe nhắc đến thằng Tú nữa.

Bà Quỳnh bước đi. Trong văn phòng chỉ còn lại Thảo Dung và Hải Lâm.

Thấy vẻ mặt ảo não của cô, Hải Lâm hỏi như thăm dò:

– Em có giận anh chuyện hôm đó không Thảo Dung?

Thảo Dung ngược lên:

– Chuyện lục đục giữa em và anh Tú thì tại sao lại giận anh chứ.

– Chính sự có mặt của anh mới làm em đau buồn thế này.

Thảo Dung lắc đầu:

Em thì không nhìn nhận vấn đề như suy nghĩ của anh đâu.

– Ý em như thế nào?

– Anh Tú quá bảo thủ. anh chẳng cho em nói một lời nào để giải thích cả.

– Hình như Hoàng Tú không thay đổi gì cả.

Không như những lần trước. Thảo Dung không có phản đối gì trước câu phán xét của Hải Lâm. Cô vẫn ngồi yên có vẻ như tư lự.

Hải Lâm lại lên tiếng:

– Em có biết tại sao hôm đó anh lại bỏ về không?

Thảo Dung không trả lời và cô nhìn Hải Lâm như vẻ thắc mắc.

– Sự có mặt của anh lúc đó sẽ càng làm cho Hoàng Tú nóng giận. Anh muốn em đối diện với Hoàng Tú để hy vọng anh giảm bớt sự căng thẳng.

Thảo Dung cười buồn:

– Và mọi chuyện không diễn ra như suy nghĩ của anh đâu anh Lâm à.

– Em nói vậy là sao?

Nhớ lại buổi chiều hôm ấy, Thảo Dung thấy lòng cô như đau thắt lại. Mắt cô rướm nước nhưng cô cố dằn lại. Cô không muốn anh thấy sự đau đớn của cô.

Thấy Thảo Dung yên lặng, Hải Lâm lại lên tiếng:

– Hôm ấy Hoàng Tú bộc phát cơn ghen tuông và hành hạ em nhiều lắm phải không?

– Sao anh lại nghĩ vậy?

Hải Lâm nói như vẻ đau xót:

– Anh nhận thấy điều đó từ những biểu hiện đau khổ của em. Em đừng giấu giếm anh làm gì.

– Chỉ một cái tát của anh Tú mà đã đủ làm em khổ sở như thế này rồi.

Hải Lâm trừng mắt:

– Tú đã đánh em à. Anh không ngờ nó lại thô bạo với em như vậy. Nó còn nhân tính không chứ.

– Sao anh lại nặng lời với anh Tú như thế?

Hải Lâm nói như vẻ tức giận:

– Còn lời nào nặng hơn anh sẽ dành cho nó. Nó xứng đáng được như vậy.

Dù Hoàng Tú đã dồn Thảo Dung đến mức đường cùng. Anh đã làm cô phải khổ sở suốt thời gian qua. Điều đó làm cô giận anh nhiều lắm. Nhưng trong cô vẫn giữ sự tôn trọng nhất định đối với Hoàng Tú.

Thảo Dung hoàn toàn không đồng tình với cách nói của Hải Lâm cô nói như biện minh:

Anh Tú không có ý định phải hành hạ cho em khổ sở..anh chỉ muốn trừng phạt em cho thỏa cơn giận của mình.

Hải Lâm hỏi chua ngoa:

– Em khổ sở như vậy là đủ chưa? Tại sao em vẫn còn bênh vực nó như vậy.

Thảo Dung nói mạnh dạn:

– Đó là suy nghĩ của em.

– Em đừng dối mình như vậy. Hãy suy nghĩ lại cho kỹ đi Thảo Dung à. Em có thể chịu đựng sự cay đắng này mãi sao?

Cô tròn mắt nhìn Hải Lâm:

– Sao anh cứ gieo vào đầu em câu nói ấy hoài vậy chứ?

Hải Lâm nói nhanh:

– Anh muốn em có một suy nghĩ thật sáng suốt để quyết định cho tương lai của mình.

Cô nói như nài nỉ:

– Đừng gieo vào đầu em những câu nói như vậy nữa, anh Lâm à.

Hải Lâm dịu giọng:

– Anh thật sự quan tâm đến em nên mới nói như vậy.

Thảo Dung quát lớn:

– Trời ơi. Hãy buông tha cho em đi anh Lâm à.

Hải Lâm đứng bật dậy. Rồi anh lại cất giọng:

– Em nên suy nghĩ những gì anh đã nói.

– Chào em.

Hải Lâm đã bước đi. Thảo Dung vẫn ngồi lặng yên trong văn phòng. Nhớ lại những gì đã qua cô cảm thấy lạnh người. Rồi cô cũng cố quên anh để dốc tâm vào công việc.

Chiều nay Thảo Dung vẫn thong thả trên chiếc xe đạp về nhà. Cô như lặng yên để lắng nghe tiếng gió thổi vi vu vào những hàng thông. Rồi Thảo Dung đã đến khu đồng cỏ hoang vắng. Cô hơi khựng lại một chút rồi quyết định đi tiếp.

Mọi cảnh vật nơi đây đối với cô đã trở nên vô nghĩa.

Suốt ba tháng qua, Hoàng Tú vẫn ở mãi trong Sài Gòn. Anh chưa một lần về thăm Đà Lạt. Khoảng thời gian ấy anh sống trong cảnh cô đơn lạnh vắng.

Suốt ngày anh giam mình trong phòng vẽ. Rồi có những lúc anh đứng trên sân thượng nhìn xuống đường phố. Cuộc sống của anh như được gói gọn trong không gian chật hẹp.

Ngồi trên sân thượng, bật nắp chai Napoiéon rồi anh lạnh lẽo nuốt từng giọt cay đắng. Lúc đó ông Hoàng Tâm bước đến.

Hoàng Tú nhỏ nhẹ:

- Chú Tâm ngồi xuống đây. Con mời chú uống một chút cho vui.
- Con làm gì hút thuốc với uống rượu nhiều vậy Tú?

Anh mỉm cười:

- Cho đỡ buồn chú à.
- Gặp chuyện cay đắng trong tình cảm rồi định mượn rượu giải sầu phải không?

Không tốt đâu Hoàng Tú à.

Hoàng Tú thắc mắc:

- Uống rượu có gì không tốt hả chú. Con đâu có say xin quạ quạ gì đâu.

Ông Tâm chậm rãi:

- Người ta uống ít thôi thì tốt. Đàng này con uống thường xuyên, lại hút thuốc quá nhiều nữa. Con làm vậy có khác nào hủy hoại sức khỏe mình đâu.
- Thật ra, nếu không uống rượu con cũng không biết phải làm gì bây giờ.

Sao con không đến nhà bạn bè chơi cho đỡ buồn. Chú nhớ bạn bè con ở Sài Gòn này cũng nhiều lắm mà.

Anh nói như bất mãn:

Bây giờ con không muốn gặp ai cả chú à Con muốn giam mình ở nhà thôi.

Ông Tâm tròn mắt nhìn anh:

- Con đang tự đẩy dọa mình như thế đấy à Sao mà yếu đuối quá vậy. Con phải mạnh dạn lên chứ.
- Sao chú lại nói con yếu đuối chứ?

Ông cười khẩy:

Con định giấu giếm với chú à. Tình cảm đổ vỡ rồi muốn uống rượu giải sầu.

Con đừng nên làm vậy Hoàng Tú à.

- Không sao đâu con chỉ uống chút thôi mà chú.

Nhìn anh hơi lâu rồi ông Tâm nói chậm rãi:

So với trước đây, con đã thay đổi rất nhiều. Điều đó làm cho cả dòng họ Hoàng đều vui mừng chứ không riêng gì mẹ con. Con đừng vì cú sốc này mà trở lại con đường cũ.

Hoàng Tú ngồi lặng yên. Có lẽ anh đang thấm thía về câu nói của ông Hoàng Tâm.

Anh nghĩ mình không nên sa ngã như vậy.

– Kể phải ném trái cảm giác đau khổ phải là Thảo Dung kia mà.

Anh đóng mạnh nút chai lại rồi nói một cách mạnh dạn:

Con nhất định không làm vậy nữa chú Ông khẽ cười:

– Như vậy mới gọi là đàn ông đích thực chứ. Phải cứng rắn như vậy mới được con à.

– Cô ta phản bội con thì con đại gì phải làm khổ mình chứ.

Ông hỏi gặng:

– Con tìm hiểu kỹ chuyện này chưa mà đánh giá cô ta như vậy?

Hoàng Tú nói với vẻ mặt giận dữ:

– Chuyện đó xảy ra ngay trước mắt con.

– Con không ngờ cô ta lại làm như vậy.

– Đừng để xảy hiểu nhầm thì đáng tiếc lắm.

– Chú yên tâm con đủ sáng suốt để nhận ra điều đó mà.

Hoàng Tú đã có vẻ căng thẳng hơn, gương mặt anh đã thể hiện sự tức giận.

Nhưng anh cố dằn lại và muốn quên đi tất cả.

Nhận thấy những biểu hiện của Hoàng Tú, ông Tâm cũng không muốn khơi lại cú sốc của anh nữa. Rồi ông lãng sang chuyện khác:

– Con có dự định chừng nào về Đà Lạt thăm chị Quỳnh không vậy Tú?

– Chưa biết nữa chú à.

– Con có biết con ở đây bao lâu rồi chưa?

– Cũng mấy tháng rồi.

Ông gằn giọng:

– Ba tháng rồi đó.

Dừng lại một lúc rồi ông nói như yêu cầu:

- Cũng nên về thăm chị Quỳnh đi. Con không nhớ mẹ con sao Tú.
- Con không muốn về Đà Lạt đâu chú à.
- Trở về ngoài ấy, con sợ sẽ nếm trải đau khổ thêm thôi.

Hoàng Tú ngược nhìn ông Tâm và nói như năn nỉ:

- Chú cho con ở đây thêm một thời gian nữa nha chú Tâm.

Ông cười xòa:

- Con lạ thật. Con cứ ở luôn cũng được.
- Cứ coi như là nhà của con vậy.

Hoàng Tú mỉm cười rồi không nói gì thêm nữa. Ông Tâm ngồi nhìn anh lâu hơn rồi lại lên tiếng:

- Con có biết hôm nay chú tìm con để chi vậy không Tú?
- Chi vậy chú Tâm?
- Chú mang đến cho con một thông báo chắc có lẽ con mừng lắm.

Hoàng Tú sốt ruột:

- Chú nói nhanh đi chú Tâm. Chú làm con sốt ruột quá.

Ông Tâm khẽ cười rồi nói như thông báo:

- Chú vừa nhận một cuộc điện thoại từ Hà Nội về. Bức tranh vẽ về Thảo nguyên của con đã đạt giải nhất trong cuộc liên hoan tranh vẽ toàn quốc.
- Thật vậy không chú?
- Bức tranh con được đánh giá rất cao.

Nhất là cách con phác họa người con gái trong bức tranh ấy rất độc đáo và ấn tượng.

Hoàng Tú cảm thấy sung sướng vô cùng.

Những ngày tháng khổ công luyện rèn đã mang đến cho anh những thành công cao quý.

Hoàng Tú bây giờ đã trở thành một họa sĩ tài hoa thật sự.

Anh đang loay hoay trong phòng vẽ thì chợt nghe tiếng gõ cửa. Đặt cọ xuống bàn, anh bước ra. Thật bất ngờ khi thấy bà Quỳnh đứng đó, Hoàng Tú buột miệng:

- Ủa? Mẹ mới vào hả?
- Ủ!
- Mẹ khỏe không mẹ?

Bà Quỳnh hờn mát:

– Thì khỏe mới vào đây thăm con nè.

Bà nhìn Hoàng Tú rồi hỏi một cách khó chịu:

– Mấy tháng nay con ở mãi trong này, không còn nhớ đến nhà cửa gì à?

Anh nói như giải thích:

– Lúc này con bận lắm mẹ à. Suốt ngày con chỉ ở trong phòng vẽ.

– Ở trong phòng vẽ hay ở vũ trường?

Hoàng Tú nhú mày:

– Sao hôm nay mẹ nói chuyện với con kỳ lạ vậy?

Bà Quỳnh lặng thinh không trả lời, vẻ mặt của bà hơi bức bối.

Hoàng Tú nắm lấy tay bà Quỳnh, anh dẫn bà vào phòng vẽ rồi dịu giọng:

– Mẹ cứ ngồi đây nghỉ cho khỏe. Con lấy nước cho mẹ uống nha.

Bà Quỳnh lại chua chát:

– Mấy tháng nay con có mời mẹ uống miếng nước nào đâu, mà mẹ vẫn sống mạnh khỏe nè.

Hoàng Tú nói như biết lỗi:

– Nghĩ lại con cũng tệ thật. Quá lâu rồi mà con cũng không về thăm mẹ được.

– Con đã nhận ra điều đó rồi à!

Hoàng Tú biện minh:

– Con biết mình có lỗi nhưng con bận bịu lắm mẹ à. Con phải vẽ suốt ngày.

Bà trừng mắt nhìn Hoàng Tú:

– Con muốn về thì về Đà Lạt mà vẽ. Sao cứ ở hoài ở nhà chú Tâm vậy?

Chưa bao giờ Hoàng Tú thấy bà Quỳnh tức giận như thế này. Anh có cảm giác có điều gì đó bất an. Rồi anh hỏi một cách dè dặt:

Có chuyện gì mà mẹ lại tỏ vẻ giận con dữ vậy?

– Mẹ định vào để hỏi con xem chừng nào con mới chịu về Đà Lạt. Chắc con không còn nghĩ tới mẹ nữa phải không?

Hoàng Tú lắc đầu:

– Cha mất rồi, con chỉ còn có mình mẹ thôi. Con thương mẹ nhiều lắm chứ.

Bà nói nhanh:

– Con bảo là thương mẹ à. Mấy tháng nay có biết mẹ sống chết ra sao không?

Mẹ thật hết biết con.

– Mẹ thông cảm cho con mà. Con bận lắm mẹ à.

– Con định chừng nào mới về Đà Lạt?

Hoàng Tú lặng yên không nói gì. Anh quay mặt chỗ khác để tránh câu hỏi của bà Quỳnh. Giọng bà dịu hẳn lại:

Con hãy thu dọn trở về Đà Lạt với mẹ Tú à. Về ngay đi con.

Hoàng Tú buột miệng:

– Chuyện gì mà gấp vậy mẹ?

– Con hãy về đi Tú à. Con đâu có biết từ ngày con đi, Thảo Dung nó đau khổ lắm con a.

Anh đứng bật dậy, đi về phía cửa sổ và nói vọng lại:

– Con không về đâu. Con muốn có thời gian để dốc tâm vào việc vẽ tranh.

– Con không thể đối xử với Thảo Dung như vậy được. Chuyện này con là người có lỗi mà.

Hoàng Tú nói lớn:

– Cô ta còn phải đau khổ nhiều hơn nữa.

– Con hoàn toàn không có lỗi gì trong chuyện này cả.

Bà nói như mệnh lệnh:

– Con hãy về ngoài đó mà xin lỗi nó. Mẹ không muốn nhìn thấy Thảo Dung cứ buồn đau hoài như vậy được.

Hoàng Tú bước lại đối diện với bà Quỳnh.

Anh cau mày:

– Mẹ nói sao? Cô ta lên lúc hẹn hò với người khác mà mẹ bảo con phải xin lỗi à?

– Mẹ nghĩ sao mà nói kỳ lạ vậy?

Tính Hoàng Tú quá cố chấp và hay định kiến. Suốt thời gian qua anh vẫn chưa đủ tỉnh táo để nhận ra sai lầm của mình. Hình như anh luôn mang trong lòng sự cuồng giận đối với Thảo Dung.

Cách nói của Hoàng Tú làm bà Quỳnh hơi bất mãn. Nhưng bà vẫn cố nói như để giải thích với anh:

– Chuyện này thật ra là một sự hiểu lầm.

Và con đã quá mù quáng nên không nhận ra được điều đó – Con đủ sáng suốt để nhìn nhận mọi việc. Mẹ không cần phải giải thích với con.

– Sao con không cho nó giải thích một lời nào. Con chỉ biết nhểch mắng và hành hạ nó.

Anh nghĩ về Thảo Dung:

Không biết buổi chiều hôm ấy cô ra sao. Nhớ lại cái tát của anh, anh không ngờ mình vũ phu đến như vậy. Bây giờ mọi chuyện đã trôi qua, anh cảm thấy lo lo cho cô.

– Cô ta vẫn đi làm bình thường hả mẹ?

– Nó với thằng Lâm lúc nào cũng rất nhiệt tình với gia đình mình con à.

Anh quát lớn:

– Mẹ lại nhắc đến thằng thối tha đó à.

Bà Quỳnh chậm rãi:

– Con đừng nặng lời với Hải Lâm, tội nghiệp nó. Nó cũng là nạn nhân của cơn ghen tuông mù quáng này.

Con mù quáng hay mẹ đã bị họ làm mờ lý trí. Con chỉ tin vào những gì mình nhận thấy.

Bà Quỳah đứng dậy:

– Con bị cơn ghen tuông làm mờ lý trí rồi.

Hoàng Tú nói hấp tấp:

– Đây đâu phải lần đầu con phát hiện họ hẹn hò với nhau.

Bà Quỳnh tròn mắt:

– Con nói sao?

– Trước khi yêu con hai người luôn gần gũi bên nhau. Rồi con bắt gặp lúc họ hẹn hò nhau như vậy. Con đâu có lầm được.

– Tội nó làm chung với nhau thì ít nhiều cũng phải gần gũi tiếp xúc với nhau chứ. Con không cấm tội nó tiếp xúc như vậy được. Làm như vậy nhỏ nhen lắm con à.

Hoàng Tú lại quát lớn:

– Con thích như vậy đó.

Sắp cưới nhau rồi phải tin tưởng nhau chứ con. Có như vậy mới giữ hạnh phúc được chứ.

Hoàng Tú vung tay:

– Đừng bàn gì đến chuyện cưới hỏi cả, con không muốn nghe nữa.

Bà bước đến gần Hoàng Tú, nói như nài nỉ:

– Con hãy theo mẹ về đi Tú à. Tụi con gặp nhau, rồi Thảo Dung sẽ giải thích mọi chuyện với con mà.

Chiều hôm đó, Thảo Dung luôn miệng nói rằng mình không có lỗi. Cô cũng phản ứng rất dữ như có gì đó oan ức. Bây giờ Hoàng Tú đã nghĩ ra điều đó.

Nhưng cái tự ái trong anh quá lớn đã không cho phép anh làm theo yêu cầu của bà Quỳnh.

Hoàng Tú buột miệng:

– Mẹ về đi. Lúc nào rảnh, con sẽ về.

– Con phải về với mẹ ngay bây giờ.

Anh nói lớn:

– Không cần phải gấp gáp như vậy đâu.

– Con nói về thì mai một sẽ về mà.

– Được rồi, mẹ sẽ về. Con hãy suy nghĩ kỹ đi. Đừng quá cố chấp như vậy Tú à:

Bà Quỳnh đã ra về. Hoàng Tú đi vào phòng tắm để rửa mặt cho thoải mái.

Lúc sau trở ra anh đốt một điếu thuốc, hít một hơi rồi nằm ngửa trên bộ sa lông.

Mắt nhìn lên trần nhà, trán anh cau lại như có nhớ mọi chuyện đã xảy ra.

Nhớ lại lúc đã bỏ rơi Thảo Dung giữa cao nguyên hoang vắng anh cảm thấy tim mình như nhói đau. Cái tát quá mạnh của anh chắc làm cho Thảo Dung đau đớn lắm. Anh tự trách mình sao lại vũ phu với cô như vậy.

Anh lại nghĩ về bà Quỳnh. Vì sao bà lặn lội vào tận Sài Gòn để nói với anh một điều là đã hiểu lầm Thảo Dung. Hình như Thảo Dung bị oan ức nên lúc ấy cô có phản ứng rất dữ dội. Nhưng anh đã bị cơn ghen tuông làm mờ đi lý trí.

Chẳng lẽ Thảo Dung đã bị anh hành hạ một cách oan ức vậy sao?

Suốt mấy tháng nay Thảo Dung phải tự đi về một mình. Nhớ lại tai nạn lần trước của cô, anh chột rùng mình. Anh cảm thấy lo lắng cho Thảo Dung hơn bao giờ hết.

Có tiếng động phát ra từ cánh cửa, Hoàng Tú ngồi bật dậy. ánh nhận ra đó là ông Hoàng Tâm.

– Con không làm gì sao mà nằm đó vậy.

Con hơi mệt nên nằm nghỉ một chút chú à.

– Chị Quỳnh từ Đà Lạt vào đây để làm gì mà lại về ngay vậy con?

Hoàng Tú trả lời một cách thành thật.

– Mẹ con vào định bảo con về ngoài đó.

– Ý con như thế nào vậy Tú?

Anh lắc đầu:

– Con không về đâu chú Tâm à. Con muốn ở đây có thời gian rảnh rỗi để vẽ tranh.

Ông nhíu mày như suy nghĩ điều gì rồi lại nói tiếp:

– Như vậy chuyện công ty sắp xếp thế nào. Một mình chị Quỳnh có quản lý xuê không vậy Tú?

Anh hơi ngập ngừng:

– Con cũng không biết nữa. Chắc mẹ con có thể quản lý được mà.

– Con nhớ lúc cha con mới mất. Tài sản nhà con suýt chút nữa là mất trắng đấy. Bây giờ con phải cố gắng đừng để tình trạng đó lại xảy ra.

– Dạ, con biết điều đó mà.

Trầm ngâm một lúc rồi anh lại nói tiếp:

– Chú ngồi xuống đây nghỉ một chút đi chú Tâm.

– Thôi, con cứ nghỉ đi. Chú đến để đưa thư cho con nè.

– Cảm ơn chú.

Đưa phong bì thư cho anh rồi ông bước đi.

Xé bì thư ra, Hoàng Tú thật bất ngờ khi thấy đó là tấm thiệp hồng vu qui.

Tim anh đập mạnh hơn. Rồi anh cố gắng bình tĩnh xem tấm thiệp bên trong. Và lòng anh như đau thắt lại vì đã nhận ra sai lầm của mình.

Anh quyết định thu xếp mọi thứ để về Đà Lạt trong thời gian ngắn nhất.

Hoàng Tú loay hoay thu dọn đồ đạc trong phòng. Tay chân anh có cảm giác như rụng rời. Sự vội vã đã làm cho anh không còn định hướng gì được nữa.

Hấp tấp dồn quần áo vào vali, anh chỉ mang theo bức tranh đã mang về thành công cho mình. Đặt mọi thứ lên xe anh phóng nhanh về Đà Lạt.

Buổi chiều, bà Quỳnh đang ngồi một mình trong phòng khách. Vẻ mặt rũ rượi của bà chợt tan biến khi thấy Hoàng Tú chạy vào.

Bà nói như xúc động:

– Con vừa về tới hả Tú? Mẹ trông con nhiều lắm Tú à.

Bà chợt đứng dậy, Hoàng Tú bước đến nắm lấy tay bà:

– Con mới vừa về đến mẹ à. Hôm qua mẹ về có khỏe không?

– Khỏe con à. Con ngồi xuống đây đi để mẹ lấy nước cho con uống.

– Cảm ơn mẹ.

Bà vội vã đi lấy một chút nước mát. Trở lại gần Hoàng Tú, bà nói nhỏ nhẹ:

– Nước đây, con uống chút đi cho khỏe.

– Dạ.

Bà hỏi như trách móc:

– Hôm qua sao con không về với mẹ. Con bỏ mặc mẹ đi một mình vậy à.

Anh nói như có lỗi:

– Mẹ thông cảm cho con đi mà. Con đã hứa về thì hôm nay con về nè.

– Mẹ nghĩ rằng con còn tức giận nên chưa muốn về. Rồi sáng nay con lại về ngay.

– Con làm mẹ bất ngờ quá!

Nhìn bà rồi anh nói một cách thật lòng:

– Con chưa có dự định về hôm nay đâu.

– Nhưng con đã nhận thấy sai lầm của mình rồi.

Bà Quỳnh mỉm cười:

– Con nên tìm Thảo Dung để thú nhận lỗi lầm của mình. Nó không khắt khe với con đâu, Hoàng Tú à.

Anh lắc đầu tuyệt vọng:

– Sai lầm của con quá lớn. Con làm cho Thảo Dung phải đau khổ rất nhiều.

Cô ấy sẽ không tha thứ cho con đâu. Con đã đánh mất tất cả rồi ...

Bà nói như động viên:

Con hãy cố gắng lên, đừng tuyệt vọng như vậy. Con nên tìm Thảo Dung để xin lỗi cô ấy ngay đi.

Cách nói của Bà Quỳnh như nhen nhúm thêm hy vọng cho Hoàng Tú. Anh đứng bật dậy và nói một cách mạnh dạn:

– Con sẽ qua trang trại tìm Thảo Dung.

Anh đi như chạy xuống trang trại, hoang mang tìm khắp nơi mà không thấy Thảo Dung đâu. Anh đang ngồi bệt trên bãi cỏ thì Hải Lâm bước đến vỗ nhẹ vai anh:

– Tú trở về Đà Lạt lâu chưa?

Hoàng Tú nói với giọng buồn bã:

– Mới vừa về đến thôi Lâm à.

– Tú dự định ở lại Đà Lạt hay sẽ trở vào Sài Gòn?

Anh nhìn Hải Lâm và nói một cách thật lòng:

– Tú xin chúc mừng cho hạnh phúc của hai người.

– Cảm ơn sự quan tâm của Tú.

Hoàng Tú cười buồn:

– Tôi không được diễm phúc như Hải Lâm rồi. Bây giờ tôi cảm thấy tuyệt vọng lắm.

Hạnh phúc không phải tự nhiên tìm đến với mình đâu Tú à. Mình phải biết tìm kiếm, xây dựng và giữ gìn nó, thì lúc đó nó sẽ mãi là của mình.

Hoàng Tú tiếp lời:

– Và tôi đã quá ngu xuẩn vì đã đánh mất tất cả những gì hạnh phúc nhất của mình.

– Đừng bi quan như vậy Tú à. Hãy lạc quan và nhìn về phía trước chứ!

Hoàng Tú đứng bật dậy. Anh nhìn Hải Lâm rồi nói như biết lỗi:

– Ai cũng phải nếm trải những sai lầm phải không Lâm. Tôi cũng vậy. Hy vọng Hải Lâm sẽ bỏ đi những gì đã qua.

– Không có chuyện gì đâu, Tú đừng bận tâm làm gì.

Hoàng Tú đã bước đi. Hôm nay anh quyết tâm tìm cho được Thảo Dung.

Anh vội vã chạy xuống nhà xe và luôn cả việc để lại những vật dụng mà mình mang về. Anh vọt xe thẳng về hướng nhà Thảo Dung.

Rồi Hoàng Tú lại thất vọng. Thảo Dung đã đi khỏi nhà từ rất sớm. Anh có cảm giác như Thảo Dung đã lánh mặt anh. Chưa bao giờ anh nếm trải cảm giác đau khổ như thế này.

Hoàng Tú có cảm giác như nỗi buồn sâu sắc cứ đeo đẳng bên anh. Anh quyết định ghé lại khu đồng cỏ mênh mông nơi mà ngày xưa anh và cô có nhiều kỷ niệm. Anh tựa lưng vào gốc cây khô nhìn những cánh phong lan đang rơi lả tả.

Nghe tiếng động nhẹ như những bước chân trên cỏ, anh quay lại. Thảo Dung đang bước dần về phía anh. Quá bất ngờ Hoàng Tú đứng bật dậy:

– Anh đi tìm em cả buổi rồi Thảo Dung à. Em đi đâu vậy?

Giọng Thảo Dung lạnh băng:

– Anh tìm tôi để cho tôi nếm trải đau khổ sau những trận cuồng giận của anh à.

Anh bước đến nắm lấy tay cô:

– Em giận anh nhiều lắm hả?

Thảo Dung muốn vùng ra nhưng càng vùng cô cảm thấy tay mình càng bị siết chặt.

Cô nói lớn:

- Anh buông tay tôi ra ngay đi.
- Trừ khi em nói là đã hết giận anh.
- Anh đã cho tôi nếm trải biết bao đau khổ vì sự ghen tuông mù quáng của anh. Tôi căm thù anh lắm!

Hoàng Tú nói như biết lỗi:

- Tính anh quá cố chấp. Anh nhận ra sai lầm của mình rồi em à.
- Bây giờ anh nói ra điều đó để làm gì?
- Nó không liên quan gì đến tôi cả.
- Để mong được sự tha thứ của em. Anh ...

Cô trừng mắt nhìn Hoàng Tú:

- Anh đừng có mơ. Thời gian qua tôi đã quên tất cả rồi.

Nhưng anh thì không thể như vậy. Anh không muốn mất em. Anh yêu em nhiều lắm Thảo Dung à.

Cảm giác nhớ thương làm cho Hoàng Tú muốn ôm chặt lấy Thảo Dung.

Nhưng thái độ căm giận của cô không cho phép anh làm điều đó Thảo Dung nói như trách móc:

- Anh bảo là yêu tôi à. Nhớ lại buổi chiều hôm đó anh đối xử với tôi như kẻ thù, trong khi tôi hoàn toàn không có lỗi gì.

Cô hơi khựng lại vì quá xúc động. Rồi cô ồ vừa khóc vừa nói:

- Anh đã hành hạ tôi, dùng những lời lẽ cay đắng để nặng nề tôi. Tình yêu của anh là như vậy à?

Anh nói như nài nỉ:

- Đừng giận anh nữa mà Dung. Anh cũng đã nếm trải những đau đớn do sự sai lầm của anh gây ra rồi mà.

Cô nói một cách tức tưởi:

- Những đau đớn của anh không bằng sự đau khổ của tôi đâu. Tại sao anh lại để tôi hụt hẫng như vậy chứ? Anh ác với tôi lắm.
- Anh phải làm gì thì em mới chịu tha thứ cho anh hả Thảo Dung?

Loay hoay lấy chiếc khăn ra lau nước mắt:

- Tốt nhất là anh đừng xuất hiện trước mặt tôi. Tôi không muốn thấy anh nữa.

Hoàng Tú choàng tay ôm chặt lấy Thảo Dung. Thảo Dung buông xuôi không chống trả. Rồi Hoàng Tú khẽ thì thầm:

– Anh biết em giận anh, chứ không muốn hai đứa phải mất nhau đâu. Em vẫn còn yêu anh và anh cũng yêu em nhiều lắm.

Nước mắt Thảo Dung rơi nhanh xuống vai anh. Cô lại trách móc:

– Anh nói yêu em sao lại đặt nặng tự ái lên tình yêu của mình quá vậy.

– Em nín đi mà Dung. Anh rất đau đớn khi nhìn em khóc. Anh sẽ không để cho em đau khổ như thế này đâu.

Thảo Dung như khóc nức lên:

– Anh đừng có hứa với em điều gì hết.

Em ghét cái tính cố chấp của anh, ghét những gì anh đã gây ra cho em.

– Anh buông Thảo Dung ra, nhẹ nhàng nâng mặt của cô lên lau từng giọt nước mắt:

– Có thể em ghét anh rất nhiều nhưng không thể không yêu anh, phải không?

Cô gạt tay anh ra rồi nói một cách nũng nịu:

– Em sẽ không thêm ngày thơ như vậy nữa đâu.

Hoàng Tú đau đớn nhìn vào đôi mắt còn đọng lại những giọt nước mắt tức tưởi của Thảo Dung. Anh đứng lặng yên như đã thật sự xúc động vì đã nhận được sự tha thứ Thảo Dung ngược mặt nhìn anh:

– Anh bắt đầu hiểu em từ lúc nào vậy?

– Anh thật sự đau đớn một cách sâu sắc khi nhận được thiệp cưới của Quế Anh và Hải Lâm.

Thảo Dung liếc anh một cái.

– Anh đau đớn vì Quế Anh?

Hoàng Tú lắc đầu:

Anh đau đớn vì hiểu lầm mối quan hệ giữa em và Hải Lâm.

Nắm lấy tay anh, Thảo Dung mỉm cười hạnh phúc:

– Lúc anh bỏ em đi, em giận anh nhiều lắm. Có lúc em muốn cố quên anh nhưng lại không cứng rắn để làm điều đó.

Anh cũng vậy Thảo Dung à. Những ngày tháng ở Sài Gòn anh đâu có quên em được.

Anh nhớ nhất lúc em đứng nơi đây. Trên tay cầm một phong lan trắng.

– Anh làm như em không nhớ anh vậy.

Anh âu yếm nhìn Thảo Dung rồi nói như yêu cầu:

– Em nhắm mắt lại đi.

– Chi hả anh?

Đặt ngón tay lên miệng anh khẽ giọng:

– Bí mật.

– Thảo Dung ngoan ngoãn làm theo yêu cầu của anh. Đến khi mở mắt thì trước mặt cô là một bức tranh tuyệt đẹp.

Cả một thảo nguyên xanh biếc mênh mông. Phía góc trên là những cội cây khơ với những cây phong lan trắng. Và có cả một cô gái thật xinh đẹp trên tay nâng niu cành lan trắng, đôi mắt cô nhìn xa xăm ...

Thảo Dung đặt bức tranh tựa vào góc cây khơ, cô mê say ngắm nhìn. Hoàng Tú bước lại gần bên, anh nhỏ giọng:

– Em biết người con gái trong bức tranh kia là ai không?

Thảo Dung tròn mắt nhìn anh:

– Ai vậy anh?

– Đó là người anh yêu nhất thế gian này đây!

Đôi mắt Thảo Dung long lanh nhìn anh.

Niềm hạnh phúc quá lớn làm cho cô đứng yên không biết phải làm gì. Hoàng Tú nhẹ nhàng nâng cằm cô. Anh nói với giọng thật ngọt ngào:

– Anh yêu em. Yêu em nhiều lắm Thảo Dung à.

Thảo Dung cảm thấy tim mình đập mạnh hơn vì xúc động. Mắt cô khẽ nhắm lại như đón nhận.

Rồi Thảo Dung cảm thấy thật ấm áp khi môi anh kề sát môi cô. Họ ôm ghì lấy nhau và hôn nhau cho thỏa lòng mong nhớ sau những ngày xa cách.

Những nụ hôn tưởng chừng như vô tận ...